

ΕΛΛΗΝΙΚΗ
ΠΛΑΣΤΙΚΕ,

ἢ

ΠΟΙΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΛΟΓΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΔΙΑΤΡΙΒΑΙ

ΕΠΙΚΡΙΝΟΥΣΑΙ ΤΑ ΚΑΤÀ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ,

ΥΠΟ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΣΟΥΤΣΟΥ.

.....
Δὲν ἀνήκω εἰς κάρμιν Κομματάρχου μας μερίδα,
Ἄλλ' εἰς ὅλην τὴν πατρίδα.
Ἔως σήμερον Φατρία ἔθλους δὲν ἐσχιδιάσθη,
Κι' Ἀρχηγὸς ἐκαίνης εἶμαι, ἥτις ἔτι δὲν ἐπλάσθη.
.....

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,
ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ Κ. ΡΑΛΛΗ.

1856.

Geo

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.

ΟΤΕ, περὶ τὰ τέλη τοῦ 1825 ἔτους, τὸ ἱερὸν τοῦ πατριωτισμοῦ πῦρ ἤρχισε ν' ἀποσβύνεται εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τῶν φατριῶν ἡ ἔρις νὰ διαδέχεται τὴν ὑπὲρ τῶν ἐθνικῶν συμφερόντων ἀμιλλαν, ἔγραψα Σατύρας, αἵτινες ἐπέτυχον, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, τῆς καλῆς ὑποδοχῆς τοῦ κοινοῦ. Εἰς ταύτας ὁ ἀναιδὴς Φατριαστής, ὁ γελοῖος Σπουδαρχίδης, ὁ μιζοβάρβαρος Βουλευτής, ὁ κλέπτης Φροντιστής, ὁ ἀσελγὴς Κληρικὸς ἔβλεπον ὡς εἰς κάτοπτρον τὴν ἀσχημίαν των, ἐσκυθρόπαζον αὐτοὶ, τὸ δημόσιον ἐγέλα, καὶ ἡ κακία περιεσέλλετο. Ποιήσεων ὁμοίων τὴν σύνθεσιν ἐπιχειρῶ καὶ αὐθις. Ἐκ διαλειμμάτων ὑπὸ τ' ὄνομα ἙΛΛΗΝΙΚῆ ΠΛΑΣΤΙΚῆ ἐκδιδόμεναι, θέλουσι μὲν ἀφορᾶ καὶ αὐταὶ εἰς τὸν ἴδιον σκοπὸν, διαφέρει δὲ τόσῳ μᾶλλον τῶν πρώτων, καθ' ὅσον ὁ καιρὸς καὶ τὴν Ἑλλάδα μετεσχημάτισε καὶ τὴν Μοῦσάν μου μετερῥύθμισε.

Καθ' ἣν ἐποχὴν αὐτοσχεδίασα τὸ τοιοῦτον εἶδος τῆς ποιήσεως, ἀπαρεισάκτου ἔτι εἰς τὸ ἔθνος μας, ἡ κοινωνία ἦτον, διὰ νὰ εἴπω οὕτως, ἀνατρεταμμένη, δυστυχὴς καὶ εἰς τῶν ὅπλων τὴν τύχην παραδεδομένη· ἡ Ἑλλὰς ἦτον τρόπον τινὰ Στρατῶν καὶ Νεώριον. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς γενικῆς ἐκείνης τῶν πραγμάτων ἀνωμαλίας καὶ τοῦ διηνεκοῦς τῶν πολέμων σάλου, ἦτον τότε καὶ ἡ Ποίησίς μου πολεμικὴ ὅλη, ἀπότομος, ἀτημέλητος καὶ ὁμοία μὲ τὴν ἐν στρατοπέδοις διαιτωμένην Ἑλλάδα. Σήμερον ὅμως ὅτε, προϊόντος τοῦ χρόνου, καὶ τῆς ἐπαναστάσεως αἱ θύελλαι κατευνάσθησαν, καὶ λογιωτέρα νεολαία ἀνεφάνη, καὶ πολλοὶ ὁμογενεῖς πεπαιδευμένοι ἢ εὐκατάστατοι συνέρρευσαν ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς, καὶ ὁ βίος ἡμῶν κατέστη ἀνετώτερος, δύναται αὐτὴ καὶ χρεωστεῖ νὰ ἐμμανισθῇ ὀλιγώτερον ἐξηγριωμένη, ἀπηλλαγμένη τραχύτητι καὶ ὑπὸ στολὴν

εὐπρεπισμένην, χωρὶς ν' ἀποβάλλῃ κατ' οὐδὲν τὴν ἀξίαν τῆς

Ἡ Ἑλλὰς παρουσιάζεται σήμερον ὑπὸ φάσιν ποικιλωτέρῃ καὶ ἀφθονίαν παρέχει ζωγραφικῆς ὕλης εἰς τὸν εἰκονογράφον. Εἰς τὴν Πρωτεύουσάν τοῦ Βασιλείου ἐπέπεσε συμῆνος παντοδαπῶν ὑπαλλήλων, ἀναφυομένων ἀκαταπαύστως καὶ μετὰ κηφηνικοῦ βόμβου περὶ τὸν Θρόνον ἵπταμένων.

« Ἦντε ἔθνεα πολλὰ μελισσάων ἀδινάων,
 αἰεὶ νέον ἐρχομένων. »

Ἕλληνες καὶ ἄλλοθνεῖς, νεήλυδες καὶ ἀγωνισταί, ἱερεῖς καὶ λαῖκοι, λόγιοι, Ἐφημεριδογράφοι, Ἱπουργοί, Ἱπουργικοί Σύμβουλοι, Δικασταί, Εἰσαγγελεῖς, Κωλεττισταί, Μαυροκορδατισταί, Καποδιστριακοί, πόσων διαφόρων προσώπων συνένωσις, πόσων παντοίων χρωμάτων προσέγγισις! Ἐξω δὲ τῆς Ἑλλάδος, ὡς ὁ Ἀδὰμ ἐκπτωτοὶ τοῦ παραδείσου, περίσκεπτοι καὶ μελαγχολικοὶ περιφέρονται οἱ πρῶην μὲν Ἀρχιφάτριασαί, νῦν δὲ Πρέσβεις αὐτῆς πολυδάπανοι, τὴν πρώτην εὐτυχίαν των μετὰ συναγμῶν ἐνθυμούμενοι καὶ ζητοῦντες νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τοὺς κόλπους τῆς, διὰ νὰ τὴν κατασπαράξωσιν ἐκ νέου. Ἐν τοσούτῳ ἡ Θρησκεία μας, ἡ γλῶσσά μας, ὁ ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας πρόσφατός μας ἀγὼν, αἱ λαμπραὶ αὐτοῦ ἀναμνήσεις, ὁ ἐθνικός μας ἱματισμὸς καταφρονοῦνται καὶ θεωροῦνται ὡς οὐδὲν, ἐν ᾧ συγχρόνως ἡ ἐσπερία Εὐρώπη μετοχεύει ἀδιακόπως εἰς τὴν πρὸς ὅλους ἀναπεπταμένην Ἑλλάδα πολλὰ ἥθη διεφθαρμένα καὶ πολλὰς μωρὰς προλήψεις εὐγενειῶν... Ποῖον, ὡς μὴ ὠφελεν, εὐρύχωρον καὶ νέον στάδιον ἀνοίγεται εἰς τὴν Μοῦσάν μου! Ἄοκνος αὐτὴ καὶ θαρρᾶλέα, ἐπικρεμᾷ ἤδη βαρεῖαν ἀπὸ βέλη φαρέτραν εἰς τοὺς ὤμους καὶ τανύει ἐκ τῆς στιγμῆς αὐτῆς τὸ τόξον τῆς.

Ἡ ἙΛΛΗΝΙΚὴ ΠΛΑΣΤΙΚὴ θέλει δημοσιεύεσθαι εἰς Φυλλάδια, ἕκαστον τῶν ὁποίων, παρεκτὸς τοῦ ποιητικοῦ μέρους, θέλει κατὰ τῆς τελευταίας σελίδας περιέχει καὶ διατριβὰς εἰς τὸν περὶ λόγον, περιστρεφόμενας ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὰς κυριωτέρας τῶν στῆλαιν ἰδέας, ὅσαι θέλουσι χρῆζει ἀναπτύξεως.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΛΑΣΤΙΚΗ.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ.

(ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1836.)

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ἘΝΝΕΑ χρόνους ἄγρυπνος τοξότης τῶν Ἑλλήνων,
Τὰ βέλη μου πρὸς τοὺς ἐχθροὺς τοῦ ἔθνους διευθύνων,
Ἐπλήγωσα περαστικούς πολλοὺς κακούργους ζῶντας,
Ὡς κόρακας ὅπου κτυποῦν οἱ κυνηγοὶ πετῶντας,
Κ' εἰς ὑπονόμου ἐθνικῆς πυρίτιδα κρυμμένην
Λαμπάδα ἐπλησίασεν ἡ χεὶρ μου ἀναμμένην·
Καὶ πάλιν σήμερον κραυγὴ πατρίδος μὴ ἀνεγείρει,
Καὶ φέρω τὴν φαρέτραν μου ἀστράπτουσαν καὶ πλήρη.

Τί χάος, τί περιπλεγμὸς συμβάντων καὶ ἀνθρώπων
Συσσωρευθέντων γύρω μου σ' ἓνα καιρὸν καὶ τόπον!

Εἰκοσιεννεήμερος, ὡς Ἥφαιστος χωλαίνει

Ὁ μὲν ὁ Φεβρουάριος καὶ κωμικὰ προβαίνει·

Καὶ εἰς αὐτὰς τοῦ τὰς λειψὰς ἡμέρας σκηναὶ πόσαι,

Καὶ πόσων φατριῶν αἰσχυρῶν συγκεχυμέναι γλῶσσαι!

Βροχὴν ὁ Φεβρουάριος, ὡς φαίνεται, δὲν ἔχει,

Καὶ ἵπουργεῖα δροσερὰ πουρνὸ καὶ βράδυ βρέχει·

Πλὴν τοῦ Κυρίου Δρόσου μας τὸ χθесινὸν παιγνίδι

Δὲν δρόσισε, ζεμάτισε τὸν πρᾶόν μας Πραΐδη·

Δημοπρασίαν ἀνοιξαν Γραμματεῖων ... ἔλτε!

Μὲ τὴν τιμὴν σας, Κύριοι, ἢ κάθε μὲν ἔλται.

Μικρὴν τιμὴν θὰ δώσετε... Τί στέκεσθε, αὐθένται;..

Νὰ Γραμματεῖαις μὲν, δυὸ, τρεῖς! νὰ τέσσαρες! νὰ πάντες!

Θεέ! πόσαι χαμέρπειαι, καὶ πόσαι κολακεῖαι,

Διὰ νὰ γένουν Ὑπουργοὶ πέντ' ἐξ ἐγκληματίαι!

Ξένης δυνάμεως αὐτὸς τὸν Πρέσβυν κολακεύει,

Καὶ μεταλλεῖον πλούσιον σιωπηλὰ δουλεύει.

Ἐκεῖνος ἔχει κατὰ νοῦν εἰς τὴν Αὐλὴν ν' ἀρέσῃ.

Τὸν Καγγελάριον ζητεῖ ὁ ἄλλος νὰ πλανέσῃ,

Καὶ τοῦ Κωλέττου κρύφιος καὶ πρῶτος θιασώτης,

Τὴν ἀλληλογραφίαν του κρυφὴν κρατεῖ ἐν πρώτοις.

Ὡς πότε μὲ τὰ πρόσωπα στὴν γῆν σκυμμένα κάτου

Θὰ κλαίετε δογματικὰ καὶ σκιαὶ Μαυροκορδάτου;

Τί κρῖμα ἔξω τοῦ χοροῦ, ὡς Ἀχιλλεῖς ὀργίλοι,

Νὰ στέκεσθε μὲ βλάσφημα καὶ μαραμμένα χεῖλη!

Μὰ τὸν Θεόν! ῥαγίζεται στὴν τρέμουσάν μου χεῖρα

Ἀπὸ τὴν ἄκραν λύπην της ἡ συμπαθὴς μου λύρα...

Πλὴν, φίλοι, ἔχει ὁ Θεὸς, καὶ παρηγορηθῆτε

Τῆς τύχης ὁ τροχὸς αὐτὰ πῶς ἔχει στοχασθῆτε

Ἐνθυμηθῆτε τὸν καιρὸν ἐκεῖνον τὸν μέγαν,

Ὅποτεν κατετρέχετε τὸν ἕνα καὶ τὸν ἄλλον.

Ἐν τούτοις εἰς τῶν πόλεων ὑψοῦται τὰς τριόδους

Ὡσὰν ἀνεμοστρόβιλος κονιορτοῦ νεφώδους

Ὁ αἰφνιδίως ἐκραγεῖς Στασιασμὸς τοῦ Στράτου.

Αὐτὸς ὁ Γίγας, βόρβορος εἰς τὰ ἐντόσθιά του,

Τιάραν ἐπισκοπικὴν στὴν κεφαλὴν του φέρει,

Ῥομφαίαν εἰς τὴν ζώνην του καὶ Σύνταγμα στὸ χεῖρ.

Τὸν βλέπει πλησιάζοντα τὸ κάθε ἄστρῳ τρέμον,

Καὶ σείεται ὡς κάλαμος ὑπὸ σφοδρῶν ἀνέμων

Κι' ὡς τῆς γαλήνης τὸ πτηνὸν εἰς τὸν τοιοῦτον σάλον,

Ὁ πνευματώδης Παγγρενὲ μᾶς ἔρχεται τῶν Γάλλων.

Χάρτην, Εὐαγγέλιον τῶν τωρινῶν Ἑλλήνων,
 γῆνιμας μήπως ἔρχεται ὡς ἄγγελος ἐκτείνων;
 Τῆς συντάγματικότητος οἱ Παραστάται οὗτοι,
 Οἱ Γάλλοι, τί μᾶς στέλλουσι; τί δωρεάς; τί πλούτη;..
 Ἐὰν ἀκούσης δύο τρεῖς, τὸν ΟΠΟΥΛΟΝ καὶ ΙΔΗ (*),
 Ὁ Λαγγρενὲ δὲν ἔκαμε δι' ἄλλους τὸ ταξίδι,
 Καὶ Καρλισταὶ, Φιλιππισταὶ, καὶ σύσσωμ' ἡ Γαλλία
 Τοὺς καθαρούς Κωλεττιστάς ζητοῦν στὰ Ἱπουργεῖα.
 Γαλλία! ἐλαφρότης σου ἔὰν εἰς τὰς μυρίας
 Πρὸς τὴν πτωχὴν μητέρα σου λαμπρὰς εὐεργεσίας
 Δὲν ἔχης ἄλλην δωρεὰν καὶ χάριν νὰ προσθέσης,
 Παρ' εἰς τοῦ δεῖνος Ἕλληνος τὸ δίκτυ ἀφ' οὗ πέσης,
 Νὰ βάλῃς εἰς τὴν ῥάχην της ὡς Ἱπουργόν της πάλιν
 Τὸν πρῶτον τοῦ Συντάγματος μεγάλον Γενεράλην.
 Ὁ κόσμος ὁ μεσημβρινὸς καὶ ἡ Ἑλλὰς προσμένει
 Ἐλευθερίας ἀπὸ σὲ ἀθάνατα τεμένη...
 Ἀλλ' ἄς μὴν ἐπεμβαίνωμεν εἰς τὴν Διπλωματείαν,
 Κι' ἄς στρέψωμεν τὰ βλέμματα στὴν ἔσω Πολιτείαν.

Τὸ δέσμιον καὶ ποδαλγὸν Συμβούλιον τοῦ Κράτους
 Γενναίως ἀντιστέκεται πρὸς Ἱπουργοὺς Πιλάτους,
 Καὶ ῥοκανίζει τὸν παχὺν προϋπολογισμόν των
 Καὶ τὰ ἑκατομμύρια τῶν στρογγυλῶν δραχμῶν των.
 Ὡς Ἱπουργῶν ἀναίδεια! χωρὶς τριήρη μίαν,
 Χωρὶς στρατὸν ἑλληνικόν, χωρὶς Ἀκαδημίαν,
 Ἀδύνατον, κατὰ τυφλὸν τὸ ἔθνος μας κρατοῦντες
 Κι' ὡς σκώληκες ἐντὸς σαπροῦ στελέχους κατοικοῦντες,
 Εἰς ἓνα των ἐνιαυτὸν καὶ ἄσημον καὶ στεῖρον

(*) Συνήθεις καταλήξεις τῶν πατρωνυμικῶν ὀνομάτων Πελοποννησίων καὶ
 Στεροελλαδιτῶν.

Σκορπίζουσιν τόσον ἀριθμὸν στερλίνων καὶ ταλήρων,
 Ὅποσον ἐπὶ τῶν ἐπτὰ ἡρωϊκῶν μας χρόνων
 Δὲν ἐξωδεύσαμεν ἡμεῖς ἐν μέσῳ τῶν ἀγώνων
 Μὲ δέκα μας στρατόπεδα, μὲ ναῦς διακοσίας,
 Μαχόμενοι κατ' Ἀφρικῆς, Εὐρώπης καὶ Ἀσίας.
 Διὰ χαρτί των μοναχά... (ὦ Ἕλληνες, γελαῖτε...)
 Μισὸ ἑκατομμύριον κατ' ἔτος δαπανᾶται.
 Χαρτὶ ἐδῶ, χαρτὶ ἐκεῖ, ἐγέμισαν κ' οἱ δρόμοι,
 Κι' ἄσπρο χαρτὶ καὶ ἄγραφο εἶν' ὅλοι μας οἱ νόμοι.
 Ἡ Βασιλεία εἰς χαρτὶ ἐπάνω στέκει μόνον,
 Καὶ χάρτινον οἱ Ὑπουργοὶ κατέστησαν τὸν Θρόνον.

Δὲν ἐπαρνεῖται ἡ Ἑλλὰς τὴν πληρωμὴν τῶν φόρων·
 Ἀλλὰ ζητεῖ, ὦ Ὑπουργοί, ὡς ἀμοιβὴν, ὡς δῶρον,
 Τὸ τέλος τοῦ στασιασμοῦ, τὴν παῦσιν τῆς ληστείας,
 Κι' ἂν ὅχι ἄλλο τὴν σκιὰν ὀλίγης ἡσυχίας.
 Τί θέλετε; στρατεύματα; Πειθόμεθα μὲ σέβας·
 Τί θέλετε; τὸ αἷμά μας; Ἀνοίγομεν τὰς φλέβας·
 Τὴν γραίαν φουστανέλα μας εὐθὺς φοροῦμεν πάλιν.
 Ἐνθουμηθῇται τὴν λαμπρὰν κατὰ τῶν Τούρκων πάλιν,
 Εἰς τὴν ὁποίαν ἡ πατρίς, καὶ πτωχοτέρα ἔτι,
 Ἐπαρατάττετο ἐπτὰ τροπαιοφόρα ἔτη
 Κατὰ Τουρκίας καὶ Ἀφρικῆς, στὸ σῶμα μὲ φισέκι
 Καὶ μὲ βαρὺ σὸ χέρι τῆς τρομπόني καὶ τουφέκι.
 Σεῖς ὅμως τοὺς Στρατάρχας μας, τοὺς ἀετοὺς τοῦ Γένους,
 Τρεῖς χρόνους ἐφυλάζετε εἰς τὸ κλουβὶ κλεισμένους,
 Κ' ἐστείλετε στὰς φυλακὰς καὶ εἰς τὰς γιλλιοτίνας (*)
 Στεφανωμένας κεφαλὰς ἀπὸ χρυσᾶς ἀκτίνας.

(*) Ἐπὶ Ἀντιβασιλείας, ἐμπεσόντος λόγου περὶ τῶν νεοσυστάτων λαϊμοτομίων μας, εἰς πνευματικῆς ἀνὴρ ἐκ τῶν παρ' ἡμῖν ἀπεσταλμένων Διπλω-

ὦ ἀνασθής ἀδράνεια καὶ ὦ παραλυσία!
 ὦ ὑπουργῶν διαφθορά καὶ ὦ ἀναλγησία!
 Ἐδῶ χορεύομεν ἡμεῖς οἱ καθαλιέροι νέοι,
 Τὰς κώμας τῶν συνόρων μας ὁ Κλέφτης ἐν ᾧ καίει.
 Εἴν' ἀληθές πῶς ὁ χειμὼν μᾶς προστατεύει ἔτι,
 Καὶ τὴν χιόνα πρόφραγμα εἰς τοὺς χορούς μας θέτει.
 Ἀλλ' ὅταν φθάσ' ἡ ἀνοιξίς, καὶ δύο χιλιάδες
 Φουστανελόμαυροι καὶ ὠχροὶ μᾶς ἔλθουν χορευτάδες
 Μὲ τὰ χονδρὰ τσαρούχια των, μὲ τὸ μακρὸ τουφέκι,
 Ποῦ τότε ἡ Κυβέρνησις εἰς τὰς Ἀθήνας στέκει;

Εἰς τὸν λαιμόν σου, Ἐἰδὲκ, ὡς μόλυβδος βαρεῖα
 Νὰ πέσῃ τόσων χωρικῶν πτωχῶν ἡ ἀμαρτία,
 Ὅσων αἱ στέγαι καίονται σὺ ἔρημο λιβάδι
 Καὶ ὅσοι βασανίζονται μὲ φλογισμένο λάδι!
 Ὁ μιαρός! διέλυσε τὸν ἐθνικὸν στρατὸν μας·
 Ὁ μιαρός! κατέτρεξε τὸν κάθε πρόμαχόν μας.
 Ἐγκληματίαι καὶ μωροὶ, φαντάσθηκαν οἱ ξένοι
 Πῶς ἡ ξενοκρατία των παντοτινὴ θὰ μένει.
 Εἴν' ἱκανοὶ, ἐκήρυττον, νὰ ἔχωσιν ἐκεῖνοι
 Τὸ Κράτος εἰς ἀσφάλειαν, τοὺς Ἕλληνας ὡς κτήνη...
 Ἀς ἔλθουν τώρα τὸ λοιπὸν στῶν Ἀθηνῶν τὰς θύρας
 Οἱ Ἀλβανοὶ καὶ οἱ λησταὶ μὲ δαυλοφόρους χεῖρας·
 Τὸ ἄπληστόν των στράτευμα χρυσάφι δὲν θὰ πάρῃ·
 Τοὺς περιμένομεν ἡμεῖς μ' ἀκλόνητον ποδάρι·
 Πρὸς δόξαν τῆς πατρίδος μας καὶ αὐτοῦ τοῦ Βασιλέως,
 Ὅα τρέξωμεν στὸν πόλεμον οἱ Ἕλληνες γενναίως·

ματῶν εἶπεν ἀστείως· «Διατί προσκλαίονται οἱ φιλελεύθεροι τῶν Ἑλλήνων ὅτι
 κυβερνᾶται ἀνελευθέρως ἡ Ἑλλάς; Μία τῶν πρώτων ἐφευρέσεων τῆς γαλ-
 λικῆς ἐπαναστάσεως, ἡ γιλλιοτίνη, δὲν ἐβυστήθη π ὁ μικροῦ εἰς τὴν ἑλλη-
 νικὴν Πολιτείαν ἀπὸ γαλλόφρονος μέλη τῆς Ἀντιβασιλείας; »

Πλὴν δὲν θὰ τρέξουν οἱ δειλοὶ τυχοδιῶκται ξένοι·
 Νὰ ρίπτουν τὴν ἀσπίδα των αὐτοὶ συνειθισμένοι,
 Μ' ὀλίγους μας δογματιστὰς καὶ ξένους τοῦ ἀγῶνος
 Θὰ κλαίουں καὶ θὰ μᾶς ζητοῦν συγγνώμην ὁμοφώνως.
 Ἀλλὰ ἡμεῖς τῆς ἐποχῆς οἱ ἄνδρες τῆς μεγάλης,
 Οἱ βαπτισθέντες εἰς τὸ πῦρ τῆς ἱερᾶς μας πάλης,
 Τοῦ νέου Βασιλέως μας πιστοὶ Σημαιοφόροι
 Καὶ τῆς ἐπαναστάσεως κραδαίνοντες τὸ δόρυ,
 Θ' ἀναφανῶμεν Τσαμαδοὶ καὶ νέοι Καραῖσχοι·
 Διὰ τὴν δόξαν μὲ χαρὰν ὁ Ἕλληὺ ἀποθνήσκει.

Ληστεία καὶ στασιασμοί!.. Φεῦ! ποῦ περιπατοῦμεν!
 Μονάχοι τὴν πατρίδα μας εἰς τὸν κρημνὸν ὠθοῦμεν,
 Καὶ καίομεν τὸ σπῆτί μας οἱ Ἕλληνες μονάχοι,
 Τὸ σπῆτί μας 'ποῦ μ' αἵματα κ' ἰδρῶτάς μας ἐβράχη!..
 Ἐν ὅσῳ ἦσαν εἰς ἡμᾶς προσωρινὰ τὰ πάντα,
 Ὑποφερτὰ διχόνοιαὶ κ' ἀναρχικὰ συμβάντα·
 Πλὴν τώρα μᾶς ἀπέστειλε Μονάρχην ἡ Εὐρώπη,
 Κ' ἡ συνδρομὴ τῆς ἔπαυσε, τὸ μέλλον μας ἐκόπη.
 Ἀλλοίμονον τοῦ Ὁθωνοῦ ἂν ῥαγισθῇ τὸ στέμμα!
 Μὲ ποῖον τόσοι Βασιλεῖς θὰ μᾶς ἰδῶσι βλέμμα;
 Ἐχάθη διὰ πάντοτε ἡ δυστυχὴς πατρίς μας·
 Ὁ Ὁθων εἶν' ἡ μόνη μας καὶ ὑπαρξὺς κ' ἐλπίς μας.

Τὸ ἔθνος ὑπὸ οὐρανὸν θολὸν ἐν ᾧ πλανᾶται,
 Τί κάμνουν καὶ οἱ Πρέσβεις μας; — Τί κάμνουν, ἐρωτᾶτε;
 Στοῦ δραχμοκάρπου δένδρου μας ἐπακουμβῶν τὴν ῥίζαν,
 Ὁ εἰς τὴν προβοσκίδα του ἀπλόνει στὴν Ταμίζαν,
 Καὶ μὲ αὐτὸ τὸ εὐκαμπτον τοῦ σώματός του μέρος
 Στοὺς Βρεττανοὺς δεικνύεται Ἀπόλλων Βελβεδαῖρος·
 Οὐρὰ παχύσαρκος ἐνὸς Πρωτέως τῆς Ἑλλάδος,
 Ἡ στρογγυλὸν μηδένικὸν σιμὰ μιᾶς μονάδος.

Ἡ Δολιότης, ἡ κρυφὴ καὶ συσσωματωμένη,
 ἐνὴρς εἰς τὸ Μόναχον, πλὴν σιωπῶσα μένει·
 Ἐποκριτὴς τῆς ὑψηλῆς τοῦ ψεύδους κωμωδίας,
 Ἐν μέσῳ τῆς ἀδόξου του λυπεῖται ἡσυχίας,
 Διότι ὡς ὁ ἄσπονδος ἐχθρὸς του εἶν' ἐξίστου
 Ἀδὰμ. καὶ αὐτὸς ἐξόριστος μακρὰν τοῦ παραδείσου.
 Ἀφ' οὗ καὶ οἱ δύο ἔφεραν στὸ πλοῖόν μας μεγάλην
 Ἐπιβατῶν ναυτίασιν καὶ ταραχὴν καὶ ζάλην,
 Στὴν θάλασσαν ἐρρίφθησαν σχεδὸν τὴν αὐτὴν ὥραν,
 Ὁ ἓνας ἀπ' τὴν πρύμνην μας, ὁ ἄλλος ἀπ' τὴν πρῶραν (*).

Εἰς τὴν μεγάλην καὶ λαμπρὰν τῶν Παρισίων πόλιν
 Ἐκθέτων τὴν στρατηγικὴν τοῦ πνεύματός του ὄλην,
 Ὁ Γενεράλ Κωλέττος μας τοὺς Τούρκους ἐκεῖ κόφτει·
 Μὲ ὕφος καθελγέριον, μὲ σιδηρὸ χερόφτι,
 Τὸν Ἀρμανσπέργην προσκαλεῖ στὴν μάχην ἐπιμόνως·
 Τὸ δένδρον ὅπου στέκεται τὸ πριονίζει μόνος,
 Τὸ τελευταῖον δάνειον ζητῶν νὰ ἐμποδίσῃ
 Καὶ οὕτω τὸν χονδρότατον μισθὸν του νὰ ριτίσῃ...

Ἀφ' οὗ γηράσωμεν ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι τοῦ πλήθους,
 Τὰ πάθη ὅλα φέρομεν νεκρὰ ἐντὸς τοῦ στήθους,
 Καὶ εἰς τῆς ζωῆς καθήμενοι τὴν κλονουμένην θέσιν
 Τὸν κόσμον πλέον βλέπομεν χωρὶς κάμμιαν ζέσιν·

(*) Τοῦ Κ. Κωλέττου δὲν μὲ ἤρεσεν ἄλλο ἐσχάτως, παρὰ ἡ τόλμη, τὴν ὁποίαν ἐπέδειξεν εἰς τὴν πολιτικὴν του μονομαχίαν, ὅτε ἦτον Ἱπουργὸς τῶν Ἑσωτερικῶν, ὅχι διότι ἔτρεφα ἐγὼ πρὸς τινὰ πάθος κἀνὲν, ὅχι διότι προέθετο ἐκεῖνος εἰς τὴν πάλιν του ταύτην εὐγενῆ τινὰ καὶ κοινωφελῆ σκοπὸν, ἀλλ' ἀπλῶς μόνον διότι, περὶ τῶν προτείων μαχόμενος, ἔδειξε κἀν ἀνδρώδη ψυχὴν. Θεωρῶ μὲν καὶ τὸν Κ. Μαυροκορδάτον καὶ τὸν Κ. Κωλέττην ὡς ἐπίσης ἀπομακρυνθέντας τῆς ἐθνικῆς ὁδοῦ καὶ περὶ ματαίων ὑπερχῶν ἐρίσαντας πάντοτε πρὸς ἀλλήλους· φρονῶ δὲ ὅτι ὁ τελευταῖος ἔπασεν ἀθλητικώτερον κατὰ τὴν παῦσιν τῆς Ἀντιβασιλείας, παρὰ ὁ πρῶτος ἐπὶ τῆς κλεισφηφίας τῆς.

Ἀκούομεν τοῦ σκελετοῦ, ὁποῦ περνᾷ, τὸ βῆμα
 Καὶ σκυθρωποὶ ἐκτείνωμεν τὸ βλέμμα πρὸς τὸ μνήμα.
 Πλὴν οἱ λευκότριχες αὐτοὶ τοῦ ἔθνους ταραξίαι,
 Ὡσὰν νὰ μὴν τοὺς ἔφθαναν αἱ τόσαι ἁμαρτίαι,
 Ἄντὶ νὰ τρέχωσιν εὐθὺν τὸν ἔσχατον καὶ δρόμον
 Καὶ τὴν προτέραν των ζώῃν νὰ βλέπωσι μὲ τρόμον,
 Ἐν ᾧ ἀπὸ τὰς χεῖράς των κ' ἡ βακτηρία πίπτει
 Κ' ὑπὸ τὸ γῆρας κ' ἔγκλημα τ' ἀνάστημά των κύπτει,
 Ἀφ' οὗ Γραικὸν δὲν ἄφησαν ἀγέλαστον κἀνένα,
 Τοὺς Φράγκους νὰ γελάσωσι σπουδάζουν ὀλονένα.

Μ' ἀπλόττητα ἐπίστευσα εἰς τὰ φρονήματά των·
 Μὲ ἀνδείχθη ὁ καθεὶς Θρασύβουλος καὶ Κάτων,
 Ὅποτεν εἰς τὰ Μέγαρα γενναῖοι ἀποστάται,
 Τῶν νόμων ἐκηρύττοντο πατέρες καὶ προστάται.
 Πλὴν ὅταν εἰς τὸ Ναύπλιον ἐμβάντες οἱ φυγάδες
 Εἰς τὰς Ἀρχὰς ἐπέπεσαν ὡς ἄγριοι νομάδες,
 Πλὴν ὅταν εἰς τὴν Πρόνοιαν καὶ νόμους καὶ πατρίδα
 Μ' ὀλίγης αὐλικότητος ἀντήλλαξαν ἐλπίδα,
 Πλὴν ὅταν τὸν ἑλληνικὸν στρατὸν τῶν ἀπομάχων
 Ἀφῆκαν νὰ λιμοκτονῇ ἐπὶ βουνῶν καὶ βράχων,
 Καὶ μὲ ψυχῆς ὑπέγραφαν φρικώδη ἀπονίαν
 Τῶν Στρατηγῶν φυλαχισμοὺς καὶ τὴν Τυποκτονίαν,
 Ψοφοδεεῖς ὑπήκοοι τῆς Ἀντιβασιλείας,
 Δεσμὸν μου πάντα ἔκοψα μ' αὐτοὺς τοὺς πατραλοίας,
 Κ' ἐν ᾧ κολάκων ἔτρεχεν εἰς τὰς αὐλὰς των πλῆθος,
 Τοὺς εἶδα νὰ αἰσχύωνται τὸ ἄκαμπτόν μου ἦθος.

Κ' εἰς τὴν Ἑλλάδα πέρυσι νὰ ζῶ μὴν ὑπομένων,
 Εἰς τὴν Ἀσίαν ἔτρεξα μὲ βῆμα πλανεμένον·
 Νὰ λησμονήσω ἤθελα κ' ἐμέ, καὶ τὴν πατρίδα,
 Καὶ ὅσα ὄνειρα τερπνὰ μ' ἀπάτης πρίσμα εἶδα,

Νὰ παραιτήσω τὴν σκιὰν τῆς δόξης τῆς ματαίας,
 ἕως φιλανθρώπους ν' ἀρνηθῶ ὑπὲρ ἔθνων ἰδέας,
 Κ' εἰς Μουσουλμάνου κίδαριν, ἐχθρὸς τῆς γενετῆς μου,
 Τὴν Αἴτναν τῆς ποιητικῆς νὰ κρύψω κεφαλῆς μου.

Καὶ εἰς τὴν Σμύρνην ἔφθασα μετ' ἄκρας ἀθυμίας,
 Στὴν κόρην τὴν πρωτότοκον τῆς γραίας Ἰωνίας,
 Κι' ἀντὶ νὰ εὕρω πρόσωπα καὶ ἄγνωστα καὶ ξένα,
 Ἐμπρὸς μου εὕρισκα παντοῦ ἀρχαῖον φίλον ἕνα·
 Πατρίδος νέα μ' ἔφερον αἱ αὖραι τοῦ ἀνέμου·
 Ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἤρχοντο καὶ συναγωνισταί μου,
 Καὶ στρατιῶται πικλαιοὶ καὶ γέμοντες τραυμάτων,
 Κιὶ Μοναχοὶ ἀφίνοντες τὰ Μοναστήριά των,
 Καὶ τῆς Ἑλλάδος ἔφθανον στὰ ὦτά μου οἱ θρῆνοι,
 Καὶ τὴν καρδίαν μου τὸ πᾶν εἰς συντριβὴν ἐκίνει.
 Τὴν Σμύρνην τότε ἄφησα, καὶ νὰ περιπλανέσω
 Τὰς λύπας μου ἐζήτητα εἰς τὴν Ἀσίαν ἔσω·
 Καὶ καθ' ἡμέραν ἀπαντῶν εἰς τὴν ὁδοιοποιάν
 Ὠραίαν φύσιν καὶ ἀγνὴν, πλὴν πλήρη ἐρημίαν,
 Κ' εἰς κάμπους πλατανοστεφεῖς κ' εἰς χώρας μυρτοφύτους
 Μεμονωμένα Φρούρια καὶ Πύργους κατακοίτους,
 Κ' Ἑλλήνων ἀμφιθέατρα, καὶ μνήματα, καὶ στήλας,
 Κ' ὕδραγωγεῖς, καὶ στοᾶς, κι' ἀγάλματα, καὶ Πύλας,
 Εἰς τὴν Τρωάδα ἔφθασα... ἐσπέρα γαληναία!..
 Νὰ ξενισθῶ σὸν Ἕκτορα, οὐδὲ σὸν Ἀχιλλέα,
 Οὐδὲ σὸ μέγα Ἴλιον τὴν νύκτα ἐδυνήθην,
 Ἀλλ' εἰς ἐρείπια Ναοῦ ἐρήμῳ κατεκλίθην.
 Στὴν κόριν τὴν ποιητικὴν τὴν κεφαλὴν μου θέσας,
 Τὰ βλέφαρά μου ἐκλείσα... Πλὴν περὶ νύκτας μέσας
 Βημάτων κρότον ἤκουσα κ' ἐξύπνησα... ὦ θεά!..
 Καὶ εἶδα σκελετόμορφον Ἑλλάδος ἱερέα

Μὲ κατὰσπρην, ὡς ἡ χιών, βαθεῖαν γενειάδα
 Καὶ μὲ τὸ πρόσωπον ὠχρὸν, ὡς ἡ ὠχρὴ λαμπάδα·
 Τὸ ῥάσον του κατὰσχιστον, μ' ἐδείκνυεν ἀγκῶνα
 Κολοβωθέντα στὸν λαμπρὸν τοῦ ἔθνους μας ἀγῶνα·
 Ἐκ τῆς Ἑλλάδος πρὸ μικροῦ Λεβίτης διωγμένος,
 Ἰδὼν με μ' ἀνεγνώρισεν ὁ γηραιὸς ἀσμένως·
 Καὶ ἱστορῶν με τραγικῶς τὰς πρώτας ἀνομίας,
 Τοὺς πρώτους καταδιωγμοὺς τῆς Ἀντιβασιλείας,
 Καὶ ταλανίζων τὸν καιρὸν τὸν βίαιον ἐκεῖνον,
 Ὁ πατριώτης ἱερεὺς φωνάζει δάκρυ χύνων·
 « Ὁ κατασισχύνης μας καιροὶ, καθ' οὓς γυμνοὶ πορφύρας
 « Καὶ χωρὶς σκῆπτρον βασιλεῖς, μὲ παρὰνόμους χεῖρας,
 « Τρεῖς Πικυαροὶ φρονοῦντές μας ἐχθροὺς κατακτημένους,
 « Τοὺς πρώτους μας ἀγωνιστὰς ἐδέσμευον τοῦ Γένους!..
 « Τῶν ἐμφυλίων στάσεων εἶν' ὁ καρπὸς τοιοῦτος.
 « Ἀλλ' ὁ ἑλληνικὸς λαὸς, ὁ Γίγας οὗτος Βροῦτος,
 « Εἰς τὰ δεσμὰ τὰς χεῖράς του πῶς ἤπλωνεν εὐκόλως;
 « Πῶς ἔστεκεν ἀκίνητος; Πῶς ἐσιώπα ὅλος;
 « Μελέτη ἐκδικήσεως, ἡ βῦθος ἀπαθείας
 « Ἀγγέλετο ἐκ τῆς σιγῆς ἐκείνης τῆς βαθείας;..
 « Αὐθάδεις ξένοι, τρέμετε!.. ἡ βόμβα μας ἡ κρύα
 « Εἰς φλογερὰ θὰ ἐκραγῇ τεμάχια μυρία...
 « Ἀνωφελεῖς κραυγαί! πατρίς οὐτ' ἔθνος δὲν ὑπάρχει,
 « Καὶ μία θέλησις τυφλὴ Ἑλλάδος ὅλης ἄρχει.»

Ἐκεῖνος αὐτὰ ἔλεγε, καὶ ἡ γηραιὰ φωνή του
 Ἐνόνητο μὲ τὰς πνοὰς ἀέρος ζεφυρίτου.
 Ἀλλὰ ἐν τούτοις ὅλη φῶς, γλυκύτης καὶ γαλήνη,
 Εἰς οὐρανὸν ἀσύννεφον ὑψοῦτο ἡ σελήνη·
 Τὸ πᾶν ἐκεῖ ἐφαίνετο σιωπηλὸν, ὥραϊον,
 Καὶ κίνησιν ὁ ὀφθαλμὸς δὲν παρτήρει πλέον·

Ἐγὼ βαδίζων μοναχὸς μακρὰν τοῦ ἱερέως,
 Περιπλανώμην εἰς πυκνὰ ἐρείπια βραδέως,
 Καὶ πρὸς τὴν Ἀρχαιότητα τὸν νοῦν μου ἀνυψόνων,
 Ἀνέβαινα τὴν κλίμακα τριάκοντα αἰώνων·
 Ἐν μέσῳ δὲν διέκρινα τῶν ἀκανθῶν καὶ βάτων,
 Εἰμὴ φαντάσματα λευκὰ μαρμάρων καὶ μνημάτων·
 Τοιοῦτοι τόποι μαγικοὶ, αἱ μοναξίαι αὗται,
 Σιγὴ τοσαύτη καὶ σκηναὶ φανταστικαὶ τοιαῦται,
 Ἡ μνήμη τοῦ ἑλληνικοῦ μεγάλου παρελθόντος
 Κ' ἡ σύγκρισις τοῦ ταπεινοῦ κι' ἀθλίου μας παρόντος,
 Εἰς σκέψεις μελαγχολικὰς μ' ἐθύθισαν τὰ πάντα·
 Εἰς κολοδὸν, κοτάκοιτον καθήσας ἀνδριάντα,
 Ἐστήριξα τὴν κεφαλὴν στὸν πῆχυν τῆς χειρός μου
 Κ' ἐσυλλογούμην κατηφὴς τὸ ἄστατον τοῦ κόσμου.

Καὶ ἤκουσα ἐπάνω μου, χωρὶς νὰ ξεύρω πόθεν,
 Φωνὴν μεγάλην σάλπιγγος ἡχούσης πανταχόθεν,
 Καὶ ὕψωσα τὰ ὄμματα, καὶ εἶδα στοὺς αἰθέρας
 Γυναῖκα, ἥτις ἔστεκεν εἰς θρόνον ἀπ' ἀστέρας·
 Ἐσάλευεν ὡς ἀστραπὴν τὴν δεξιάν της δόρυ,
 Ἐξ ἀδαμάντων στέφανον σὸ μέτωπον ἐφόρει,
 Κ' ὑπὸ χρυσοῦν ἱματισμὸν, ἑλληνικὸν ἀρχαῖον,
 Κατάστραπτεν ὡς ἥλιος ἐν μέσῳ φωτὸς πλέων·
 Καὶ ἡ Ἀσία ἔστρεφε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς ταύτην,
 Ὁμοίᾳ μὲ τὸν βλέποντα πρὸς τὴν Πλειάδα ναύτην.
 « Ἐλλάς μου! ἐγὼ ἔκραξα, ὦ ἄστρον ἀνατέλλον!
 « Δὲν εἶν' ἀπάτης ὄραμα τὸ ἐνδοξόν σου μέλλον.
 « Ἐν ὅσῳ πνέω, διὰ σέ ἡ λύρα μου θὰ πάλλῃ
 « Καὶ τοὺς λαμπροὺς θριάμβους σου τὸ στόμα μου θὰ ψάλλῃ. »
 Τῆς Σμύρνης ἐξοχαὶ τερπναί! ὦ Κουκλουζᾶ ὦραίε!
 Καὶ σὺ Βουρνόβα παλαιέ, πλὴν εἰς τὰ κάλλη νέε!

Λαμβάνων τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἐλευθερίαν,
 Τοὺς ἐφεστίους μου Θεοὺς, ὡς μόνην συνοδεῖαν,
 Εἰς σᾶς νὰ ζήσω ἔτρεξα εὐθύς ἐκ τῆς ἡμέρας,
 Καθ' ἣν εἶδα τοῦ ἔθνους μου δεσμίου τοὺς πατέρας,
 Καὶ εἶδα τὴν αὐτόνομον Ἑλλάδος Πολιτείαν
 Ὀρθῶδες ὀλοκαύτωμα εἰς τὴν Ξενοκρατίαν.
 Εἰς ταύτας τὰς ποιητικὰς κ' ἡσύχους παραλίαις,
 Ὡς αἰοῖδ' τοῦ Ἔρωτος καὶ τῆς Ἐλευθερίας,
 Τὴν τελευταίαν ἄγκυραν ἅς ῥίψωμεν τοῦ βίου.
 Υἱοὶ πατρὸς καὶ Ἀπόλλωνος ἐνὸς καὶ τοῦ ἰδίου,
 Πολλάκις ἐκεῖ θέλομεν ἀνακαλεῖ στήν μνήμην
 Καὶ τοὺς ὀλίγους φίλους μας, καὶ τὴν μικράν μας φήμην,
 Καὶ τὰ γραφέντα ἔπη μας διὰ τοὺς ἀπογόνους,
 Καὶ τοὺς χρυσοὺς τῆς τρυφερᾶς νεότητός μας χρόνους,
 Καὶ εἴκοσιν ἐνιαυτῶν συμβίωσιν γλυκεῖαν
 Εἰς Χίον, εἰς Παρίσια, Ἑλλάδα κ' Ἰταλίαν.

Τοῦ φθόνου τὰς βραχνὰς φωνὰς, ὦ Ἕλλην, μὴν ἀκούσης·
 Κ' οἱ δύο παῖδες δίδυμοι φιλελευθέρου Μούσης,
 Τῆς ἀνδρικῆς ποιήσεως ὁ Ῥῶμος καὶ Ῥωμύλος,
 Εἰς ἐρημίτου ποταμοῦ ἀγριωμένον χεῖλος
 Αὐκαίνης δὲν θηλάσαμεν τὸ γάλα ὡς ἐκεῖνοι,
 Καὶ ἂν ἤχους ἡ κιθάράμας σκληροὺς πολλάκις χύνῃ,
 Ἀπὸ τὸ δάκρυ μας ὑγρὰν χορδὴν κάμμιαν ἔχει
 Καὶ ἀπ' αὐτὴν ἡ λυπηρὰ μελαγχολία τρέχει.

ΛΟΓΟΓΡΑΦΙΚΑ.

ἈΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ.

Ἐξ Ἀθηνῶν, 29 Φεβρουαρίου.

Εἰς τοὺς ἡσυχούς τῆς Εὐβοίας ἀγρούς σου ἐνασχολεῖσαι, φίλε μου, καὶ ἀπὸ ἐμέ ζητεῖς τακτικὴν τὴν διήγησιν τῶν εἰς τὴν Πρωτεύουσαν διατρεχόντων. Ὑπακούω εἰς τὴν αἵτησίν σου. Ἀλλὰ γνωρίζων τὴν πατριωτικὴν σου καρδίαν, φοβοῦμαι μήπως ταραξῶ τὸν ἀκύμαντον βίον σου.

Εἰς χοροὺς καὶ δεῖπνα διεσκαδάζομεν ἐνταῦθα τὸν καιρὸν, πνοὴ αἴερος δὲν ἐφύσα εἰς τὴν λίμνην τῶν ἡρεμούντων πραγμάτων, ὅτε βρονταὶ θυελλώδεις ἐξερράγησαν εἰς τὸν ὀρίζοντα· ἀνεκύψαμεν ἀπὸ τὸν βαθὺν ὕπνον, καὶ εἰς τὰ χεῖλη τοῦ κρημνοῦ εὐρέθημεν κρεμάμενοι.

Τὸ ἔθνος ἦτον μῆνας ὀλοκλήρους ἄνευ Ἀρχῶν· ἡ Γραμματεία τῶν Ἑσωτερικῶν ἄνευ Γραμματέως καὶ ὑπαλλήλων· αἱ Νομαρχίαι, ἄλλαι ἄνευ Νομαρχῶν καὶ ἄλλαι ὑπὸ Νομάρχας ἐρίζοντας πρὸς τοὺς Διευθυντάς· αἱ Ἐπαρχίαι, ἄλλαι ἄνευ Ἐπαρχῶν πρὸ καιροῦ διατριβόντων εἰς τὰς ἐκτὸς τῶν Ἐπαρχιῶν οἰκίας των καὶ ἄλλαι ὑπὸ Ἐπαρχοὺς διαφερομένους πρὸς τοὺς Διευθυντάς ἢ Νομάρχας των· αἱ Δημαρχίαι ἄνευ Δημάρχων· τὰ δημοτικὰ Συμβούλια ἄνευ προϋπολογισμῶν, καὶ τὸ Κράτος ἄνευ στρατεύματος. Τί ἔπρεπεν ἐκ τούτου νὰ προέλθῃ; ἡ ληστεία καὶ ὁ στασιασμός, δίδυμα τέκνα τῆς τοιαύτης παραλυσίας.

Ἐγινε λοιπὸν χρεῖα συνετοὶ ἄνδρες ν' ἀναλάβωσι τὴν διεύθυνσιν τῶν Γραμματειῶν. Ἐφθάσαμεν τότε εἰς τὰ ὠδινη-

ρὰ κοιλοπονήματα τοῦ πρὸ τῆς ἀναβάσεως ἔτι τοῦ Βασιλέως εἰς τὸν Θρόνον συλληφθέντος ὑπουργικοῦ ἐμβρύου. Τέσσαρας ἡμέρας ἔτρεχον οἱ μὲν ἐκ δεξιῶν, οἱ δὲ ἐξ ἀριστερῶν... τὸ βρέφος προέκυπτεν ἤδη ἐκ τῆς μητρικῆς γαστέρος... ἐφωναζεν ἤδη... ὁ κόσμος ὅλος ἠτένιζε πρὸς αὐτὸ τὰ βλέμματα... ἐγεννήθη τέλος πάντων ὁ δωδεκάμηνος Ἡρακλῆς...

Ὁ Κ. Δρόσος Μανσώλας μὲ τὸ ἀκόλουθόν του (*) τὸν *** ἀνέλαβε τὴν ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν Γραμματεϊάν. Ὑπῆρξεν οὗτος Ἀρειοπαγίτης τὸ πρῶτον ἔτος τῆς ἐπαναστάσεως, καὶ τελευταῖον Σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας. Περὶ τῆς καλῆς του ψυχῆς ὁμιλοῦσί τινες· περὶ τῆς ἱκανότητός του τὰ πράγματα μέλλουν νὰ ὁμιλήσωσιν· οὔτε τὴν μέλχιναν, οὔτε τὴν λευκὴν ψῆφόν μου εἰσέτι ἔχει. Ἐὰν ἐννοήσῃ τὴν στάσιν τῆς Ἑλλάδος, ζητούσης τὴν κατὰσβεσιν τῶν παθῶν, ἐὰν δὲν περιπέσῃ εἰς τὰς πλεκτάνας τῶν περὶ αὐτὸν σαγηνέων, ἐὰν, ἀφ' οὗ ἐδέχθη τὸ χαρτοφυλάκιον τοῦ ἐπὶ τῶν Ἑσωτερικῶν Γραμματέως, δὲν τὸ συσφίγγῃ μὲ τὰς δύο χεῖρας ὡς ὁ προκατόχος του, ἀλλ' εἰς πᾶσαν περίστασιν, καθ' ἣν ὁ πατριωτισμὸς ἀπαιτήσῃ, φανῇ ἑτοιμὸς νὰ τὸ ἀποδώσῃ, τότε δύναται, τότε μόνον, νὰ δράξῃ τὸν ἀριάδνειον μίτον ἐν μέσῳ τοῦ δαιδάλου τῶν ἐλληνικῶν πραγμάτων.

Ὁ Ἀντώνιος Κριεζῆς ἔλαβε τὴν τρίκιναν τῶν Ναυτικῶν, καὶ ἡ χεὶρ του εἶναι ἀξία νὰ τὴν κατέχῃ· αἱ γλῶσσαι ὅλαι συνεφώνησαν πρὸς ἐπευφημίαν του. Ἀλλὰ κατὰ δυστυχίαν οἱ ἀνδρεῖοι θαλασσινοὶ μας, λιμοκτονήσαντες τρία ἔτη, ἐξέρρευσαν ἐκτὺς τῆς Ἑλλάδος· ὅλος δὲ ὁ στόλος ἡμῶν σύγκειται ἀπὸ δέκα κανονοφόρους ναῦς, καὶ αὐτὰς σχεδὸν ἀχρηστους διὰ τὴν κακὴν των κατασκευὴν, καὶ ἀπὸ δύο γολετίδια.

(*) Τὸ κοινὸς ἄκλουθεν.

Πόσαι, δυσχέρειαι μέχρις οὗ ἀποκτήσωμεν Ναυστάθμους, πλοῖα, γαύτας, καὶ ἀναφυῶσι τῆς Ἑλλάδος αἱ κεκαυμένα πτέρυγες!...

Τὸ ὑπόλοιπον μέρος τοῦ ὑπουργικοῦ Συμβουλίου ἀκόμη δὲν ἐφάνη· ὁ ἥλιος ἀκόμη δὲν ἐξῆλθεν ἀπὸ τὰς θύρας τῆς Ἀνατολῆς· τὸ λυκαυγές του μόνον ὑπολάμπει, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ μας ὁμῶς ἐκ τῆς στιγμῆς αὐτῆς ἐκθαμβοῦνται...

Μία Συμμορία ζητεῖ νὰ καταπιέσῃ τὴν ἄλλην· ἰδοὺ ὁ μέγας σκοπὸς τῆς ἡμέρας, ἡ μεγάλη ῥαδιουργία, τῆς ὁποίας ὁ ὑποκινητὴς ἵσταται μακρὰν τοῦ σταδίου, ὄργανα δὲ εἶναι οἱ Κύριοι... δὲν εἶναι χρεῖα νὰ τοὺς ὀνομάσω· καθεὶς τοὺς συμπεραίνει. Μ' ὅλον τοῦτο, καθὼς διαβεβαιοῦται, ἡ μεγάλη ἐπιχείρησις παντελῶς ἀπέτυχε. Δύο Ἐκλαμπρότητες ὑπῆγον μὲν ἐπισήμως εἰς τοῦ Ἀρχιγραμματέως καὶ ἀπήτησαν τοῦ Ὑπουργείου τὴν συμπλήρωσιν ἐξ ἀνθρώπων ἐνὸς μόνου φρονήματος, τοὺς ὁποίους καὶ ὠνόμασαν· ὁ δὲ Ἀρχιγραμματεὺς ἔστρεψεν, ὡς λέγεται, πρὸς αὐτὰς τὰ νῶτα, καὶ τὸ Συμβούλιον τοῦ Κράτους ἐξεφράσθη κατὰ μεροληπτικοῦ καὶ φατριαστικοῦ Ὑπουργείου εἰς πρᾶξιν, διὰ τῆς ὁποίας ζητεῖ μετὰ παρρησίας καὶ τόλμης ἐλληνικῆς τὴν κατάπαυσιν τῶν ἐσωτερικῶν σπαραγμῶν καὶ τὴν καθησύχασιν τοῦ ἔθνους.

Ἡ Ἑλλὰς δύναται νὰ διοικηθῇ ἄνευ Κομμάτων καὶ ὁμαλῶς, ἢ, σκελετὸν γαλβανικῶς κινούμενον, θέλει αὕτῃ διασπᾶται καὶ θραύει τὸ ἐν ὀστέϊνον μέλος τῆς κατὰ τοῦ ἄλλου; Ἡ Κυβέρνησις τοῦ Ὄθωνος δύναται νὰ διέπῃ τὸ Κράτος ἀφ' ἑαυτῆς, ἢ, ἀφ' οὗ ἀπεμάκρυνε τοὺς Κομματάρχας τῆς Ἑλλάδος, θέλει σήμερον ἀναστήσῃ ἄλλους ἀντ' αὐτῶν πολυαριθμοτέρους; Ἰδοὺ τὸ μέγα πρόβλημα.

Ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ, φρονῶ, φίλε, ὅτι Κυβέρνησις δικαία, ζητοῦσα τὴν καθησύχασιν, τὴν ἐκπαίδευσιν, τὸν πλουτισμὸν

καὶ τὴν αὐξήσιν τῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας, δύναται νὰ ὑπάρ-
 ξῃ ἐλευθέρα καὶ ἀνεξάρτητος ἀπὸ ἐπηρεάς Κομμάτων· ὅτι
 κυρίως εἰς τὴν Ἑλλάδα Φατρίαὶ καὶ συστήματα δὲν ὑπάρ-
 χουν, ἀλλ' ἀπλῶς μόνον κρίκοι τινὲς μονήρεις τεθραυσμέ-
 νης ἀριστοκρατικῆς ἀλύσεως, οἵτινες συναρμολογοῦνται ὅπως
 πᾶσα Κυβέρνησις θελήσῃ. Ἡ ἀπατῶμαι, ἡ μία μόνη Φα-
 τρία ἐκ τῆς σήμερον ἄρχεται σιωπηλῶς νὰ ὀργανίζεται· αὐ-
 τὴ δὲ εἶναι ἡ τῆς πατρίδος, συνισταμένη ἀπὸ ἐμπόρους, βιο-
 μηχάνους, ἰδιοκτητὰς καὶ λογίους, ἐπικριτὰς ὅλων τῶν πρά-
 ξεων τῆς Ἀρχῆς, ὅλων τῶν ἐφημερίδων μας, ὅλων τῶν συγ-
 γραμμάτων μας. Ἡ ἀσχημάτιστος ἔτι τοῦ ἔθνους αὕτῃ Φα-
 τρία θέλει μίαν ἡμέραν λάβει σύμπληξιν καὶ καταργήσῃ ὅλας
 τὰς ἄλλας. Καὶ δὲν παρατηρεῖς, φίλε, ὅτι τὰ μέλη τῶν ἤδη
 ὑπαρχουσῶν ἐκ τῆς σήμερον ἐρυθριῶσι νὰ φαίνωνται ὑπερα-
 σπισταὶ αὐτῶν; Ἐρώτησε τοὺς Κωλεττιστὰς, τοὺς Μαυρο-
 κορδατιστὰς, τοὺς Καποδιστριακοὺς, τίνος Κόμματος εἶναι·
 θέλουν ἀπαρνηθῇ τὸν σύνδεσμόν των, ὡς γυναῖκες ἔνοχον ἔρω-
 τα πάσχουσαι. Καὶ διατὶ νὰ μὴν αἰσχύνωνται; Ἡ συνένω-
 σίς των προτίθεται σκοπὸν τινα ἐθνικόν, καὶ εἰς ἄλλο τι θε-
 μελιούται, παρὰ εἰς φιλαρχίαν καὶ εἰς δοξάριον;

Καιρὸς εἶναι νὰ σὲ γράψω τι καὶ περὶ τῆς ἐπαναστάσεως,
 τῆς ἀναφανείσης εἰς Ἀρκανανίαν. Ἀρχηγοὶ αὐτῆς ἐκηρύχθη-
 σαν κατ' ἀρχὰς ὁ Μαλάμος καὶ Ζέρβας· ὁ δὲ Φοίνιξ καὶ ἡ
 Ἀθηνᾶ, τὰ δύο ταῦτα ἐχθρὰ σύμβολα, ἐφάνησαν ἐπὶ τῶν ση-
 μαιῶν των φίλα καὶ ἀδελφά. Ἐπὶ τέλους ἀνεδείχθη ἐπὶ κε-
 λῆς ὁ Σωτήρης Στράτος. Αἱ προκηρύξεις των, τοξεύουσαι
 τοὺς φλογεροτέρους των κεραυνοὺς κατὰ τῆς Συνόδου καὶ τῶν
 καταλυσάντων τὰ Μοναστήρια, δίδουν ὡς πρὸς τὸ ἀντικεί-
 μενον τοῦτο ἀφορμὴν συλλογισμοῦ· καὶ ὁ συλλογισμὸς αὐξά-
 νει, ἂν τῷ ὄντι, ὡς ἄδεται, χορηγῶσιν οἱ ἀποστάται ἄδρους

μισθοὺς εἰς τοὺς στρατιώτας των. Ὅσον ἐκ μέρους μου, νομί-
ζω ψευδομένην τὴν περὶ μισθοδοσίας αὐτὴν φήμην, καὶ οἱ ση-
μερινοὶ Ἕλληνες ὁμοιάζομεν πολὺ τοὺς ὁμηρικοὺς ἐκείνους
Ἡρώας, οἵτινες καὶ εἰς τὰς μικροτέρας ἀλληλομαχίας των ὑπέ-
θετον τὸν Ὀλυμπον ὅλον εἰς μεγίστην κίνησιν.

Ἀλλὰ ποία κεφαλὴ ἄνους διέταξεν οὕτω τὰ τῆς ἡμετέρας
Ἐκκλησίας; Εἰς τὴν μικρὰν Ἀσίαν οἱ ἀδελφοί μας Ἕλληνες
δὲν θάπτουν ἡμᾶς ἀποθανόντας, ἐπειδὴ μᾶς θεωροῦν ὡς αἰ-
ρετικούς. Δὲν ἦτον ἄρα γε τρόπος ἡ Ἐκκλησία μας νὰ διαμένῃ,
ὡς ἦτον. καθ' ὅλον τὸν ἀγῶνά μας, πραγματικῶς ἀνεξάρ-
τητος, χωρὶς νὰ παύσῃ ἐνταύτῳ τοῦ νὰ συνδέῃ τὴν ἐλευθέραν
Ἑλλάδα μὲ τὴν δούλην, χωρὶς νὰ διασχίσῃ τὰς δύο ταύτας
ἀδελφάς, προωρισμένας ἀπὸ τὴν θεῖαν Πρόνοιαν εἰς μίαν καὶ
τὴν αὐτὴν τύχην καὶ συμβίωσιν, ἂν καὶ ἡ μία πρότερον τῆς
ἄλλης ἤρχησε νὰ βαδίζῃ πρὸς τὴν εὐδαιμονίαν της; Κατηρ-
γήθησαν αἱ Μοναὶ, καὶ ἡ κατάργησίς των, ἐνεργηθεῖσα μὲ τό-
σῃ βιαιότητι καὶ σκάνδαλον, ἐπέφερε τοῦλάχιστον κάμμίαν
ὠφέλειαν εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν τοῦ ἔθνους; Ἰδοὺ ὕλη μετανόιας
εἰς τὴν ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Γραμματεῖαν. Ἀλλ' αὐτὴ
πρὸ καιροῦ παρελύθη, νῦν δ' ἐξείργασται καὶ τέλος
ἔχει καὶ πέρας ἀηδίας ἐστίν.

Ἐν τοσούτῳ ἐκ τῆς νωθρότητος τῶν Ἀρχῶν μας, ἐκ τοῦ
ἐντεῦθεν πηγάσαντος στασιασμοῦ ἐκέρδισεν ἡ Ἑλλὰς τὴν ἀνά-
στασιν τοῦ ἐθνικοῦ στρατοῦ της. Οἱ παλαιοὶ στρατιῶται καὶ
Ὀπλαρχηγοὶ της ἀναφαίνονται πάλιν, καὶ ὁ καταχθόνιος Δαί-
μων τοῦ Ἐῖδεκ μὲ σαρδόνιον γέλωτα σπασμωδῶς κινεῖ τὰ
κάτωχρα χεῖλη του... Ὁ καιρὸς, φίλε μου, εἶναι πατὴρ τῶν
μεταβολῶν, καὶ ἀπ' αὐτὸν ἄς περιμένωμεν, ὅχι ἀπ' ἄλλον,
τῶν δεινῶν μας ἀπαλλαγὴν.

ΕΘΝΙΚΗ ΕΝΟΤΗΣ.

Πρὶν τῆς πολιτικῆς ἡμῶν παλιγγενεσίας, ποτὲ μὲν ανατρέχοντες εἰς τὰς πηγὰς τῆς καταστροφῆς τῶν Πολιτειῶν τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, κατηρώμεθα τὰς προγονικὰς ἐκεῖνας διχονοίας, αἵτινες, καταστήσασαι αὐτὴν ἔρμαιον τῆς Μακεδονίας καὶ Ῥώμης, κατέλυσαν τὴν ἀνεξαρτησίαν της· ποτὲ δὲ ἀναθεωροῦντες τὰ αἴτια τῆς πτώσεως τοῦ βυζαντινοῦ ἡμιελληνικοῦ Θρόνου, τοῦ ἐπισκιάζοντος τὴν τετραυματισμένην Ἑλλάδα, κατηρώμεθα ὁμοίως τὰς ἱερατικὰς ἐκεῖνας ἔριδας, αἵτινες ἐπέφερον τὸν παντελεῖ αὐτῆς ὄλεθρον. Τοιοῦτοτρόπως ἀρὰ μετὰ στεναγμῶν ἐξήρχετο κατὰ τῶν φατριῶν καὶ διαιρέσεων ἀπὸ τὰ χεῖλη ὅλα τῶν συνετοτέρων Ἑλλήνων.

Ἡ ἐπανάστασις ἡμῶν ἐξεβράχη· ὁ Δημήτριος Ὑψηλάντης ἀνεφάνη κατ' ἀρχὰς Ἀρχηγὸς τῆς ἐλληνικῆς πάλης· ὁ δὲ Ἀλέξανδρος Μαυροκορδάτος καὶ Θεόδωρος Νέγρης, φατριάσαντες κατ' αὐτοῦ, πρῶτοι ἔφερον εἰς τὴν νέαν ἐλληνικὴν Πολιτείαν τὸ βαρὺ καὶ ἀποτρόπαιον κληρονόμημα τῶν παλαιῶν ἐλληνικῶν Πολιτειῶν. Ἐκ τούτου ἀνὰ πᾶσαν Ἑλλάδα καὶ ἀνὰ πᾶσαν πόλιν Εὐρώπης καὶ Ἀσίας, κατοικουμένην ἀπὸ Ἑλλήνας, ἀρὰ ἠκούσθη κατὰ Μαυροκορδάτου καὶ Νέγρη, ἀρὰ, ἥτις διαμένει ὡς κηλὶς εἰς τὰς πράξεις τοῦ Μαυροκορδάτου ζῶντος, καὶ ὡς ἀχλὺς εἰς τὴν μνήμην τοῦ Νέγρη θανόντος.

Κατὰ τὰ 1823, ὁ Γεώργιος Κουντουριώτης μετὰ τοῦ Μαυροκορδάτου ἐξεστράτευσεν κατὰ Ἰβραήμου. Ὁ Ἰωάννης Κωλέττης ἐφατρίασε τότε κατὰ τοῦ Κουντουριώτου, ὡς συνδεθέντος μετὰ τοῦ Μαυροκορδάτου· ὁ τελευταῖος δὲ, ἀντὶ ν' ἀποσυρθῇ, ἀντεφέρθη πεισματωδῶς πρὸς ἐκεῖνον, καὶ τῶν ἀντιπάλων τούτων ὁ διαπληκτισμὸς ἀπέβη ὀλέθριος εἰς τὴν πατρίδα. Ἀρὰ πάλιν ὑψώθη ἐν μέσῳ ἡμῶν κατὰ Κωλέττου καὶ Μαυ-

ροκορδάτου, ἀρὰ, ἥτις ἐπὶ Προεδρείας Ἀνδρέου Ζαΐμου κατέστησεν ἀμφοτέρους ἀπομάχους πολιτικούς.

Ἡ κατὰ Ἰωάννου Καποδιστρίου μεγάλη Ἀντιπολίτευσις, παρουσιασθεῖσα ὡς ἔχουσα θέμα τὴν καθιέρωσιν ἐλευθέρων θεσμοθεσιῶν, πρὸς τὴν ὁποίαν βαδίζουν σήμερον ὅλα τῆς Εὐρώπης τὰ ἔθνη, δικαίως ἐλογίσθη κατ' ἀρχὰς Ἀντιπρόσωπος τοῦ μέλλοντος τῆς Ἑλλάδος, συναδελφὴ τῶν ὑγιῶν τοῦ κόσμου μερίδων, αἵτινες πανταχοῦ ἀνακινοῦν καὶ πρὸς τὴν πολιτικὴν των τελειοποίησιν διευθύνουν τὰς κοινωνίας. Διὰ τοῦτο καὶ ὅλοι σχεδὸν οἱ λόγιοι τῆς Ἑλλάδος προθύμως κατετάχθησαν ὑπὸ τὴν σημαίαν της· διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ ἐκηρύχθημεν αἰοιοὶ καὶ πανηγυρισταὶ της. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἀπεδείχθη καὶ αὕτη ἀντεθνικὴ, ἃν καὶ ἄνδρες τινὲς ἀπὸ ὑψηλὰ καὶ πατριωτικὰ αἰσθήματα ἐμπνεόμενοι τὴν εἶχον ὑποστηρίξει· ἦτον πραγματικῶς Φατρία ἰδιοτελὴς ὑπὸ ἔνδυμα σεμνοπρεπές· ἦτον ὁ δημαγωγικὸς καὶ ὠραῖος Κλώδιος, ὁ ὑπὸ παρθενικὴν στολὴν ἐρχόμενος ν' ἀσελγήσῃ μετὰ τῆς γαμετῆς τοῦ Καίσαρος· ἀνεφάνη δὲ τοιαύτη κατὰ δύο ἐποχάς, τὰς ὁποίας ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι τοῦ λαοῦ παρετηροῦμεν καλῶς· πρῶτον, ὅτε ὁ Κωλέττης, ἀντὶ νὰ κρατήσῃ τὸν τροπαιοῦχον στρατὸν εἰς τὸ Ἄργος, νὰ συγκροτήσῃ ἐθνικὴν Συνέλευσιν καὶ νὰ διαγράψῃ τὸ Σύνταγμα ἡμῶν, συνδιελλάγῃ μετὰ τῶν ἐν Ναυπλίῳ καὶ εἰς τὰ πράγματα ἐπέφερεν τὸν τόσον ὀλέθριον ἐκεῖνον κυκεῶνα· δεύτερον, ὅτε καὶ ὁ Σπυρίδων Τρικούπης καὶ ὁ Μαυροκορδάτος καὶ ὁ Κωλέττης, οἱ τρεῖς αὐτοὶ τῆς συνταγματικῆς Μερίδος ἀρχηγοὶ, ἀλληλοδιαδόχως ἐπὶ τῆς Ἀντιβασιλείας διευθύναντες τὸ Ὑπουργεῖον, οὐδὲ ἶχνος φρονήματος ἐθνικοῦ ἐτόλμησαν νὰ δείξωσιν, ἀλλ' ἀφ' οὗ αἰσchrῶς περὶ πρωτείων διεπληκτίσθησαν πρὸς ἀλλήλους, ἔπεσαν καὶ αὐτοὶ τελευταῖον ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς ἐλευθερίας. Ἐκ τούτου καὶ σήμερον πάλιν οἱ σκεπτόμενοι ἄνδρες τοῦ ἑλ-

ληνικοῦ λαοῦ, ἐξερχόμενοι τῆς ἀπάτης των, φωνάζουν· « Ἀρὰ κατὰ τῶν Φατριῶν! Ἀρὰ κατὰ τῶν Φατριαρχῶν! Ἐθνικῇ ἐνότῃ, καὶ κατὰπαυσις τοῦ σπαραγμοῦ τῆς Ἑλλάδος!..

Ἄς ἐπιστήσωμεν ἤδη ὀλίγον τὸν νοῦν εἰς τὴν ἐνεστῶσαν Ἑλλάδα, καὶ ἅς κάμωμεν σύντομόν τινα τῶν πραγμάτων ἀνά-
 λυσιν. Ἡ Ἑλλὰς διαιρεῖται εἰς ὑψηλὴν κλάσιν καὶ εἰς λαόν.
 Ἡ ὑψηλὴ αὕτη κλάσις ἐπὶ Τουρκοκρατίας συνετίθετο ἀπὸ τοὺς
 Προκρίτους καὶ Ἀρχιερεῖς ἐκάστης Ἐπαρχίας· σήμερον δὲ προ-
 σετέθησαν εἰς αὐτὴν ὀλίγοι λόγιοι, ὀλίγοι ἔμποροι καὶ κτημα-
 τίαι, ἐλθόντες νὰ ζήσωσιν εἰς αὐτόνομον Ἑλλάδα. Ἡ ὀλιγά-
 ριθμος αὕτη κλάσις ἐμπεριέχει τὴν διάνοιαν καὶ τὸν πλου-
 τον τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ· αὕτη μὲν εἶναι ἡ ψυχὴ τῆς Ἑλλάδος,
 ὁ δὲ λαὸς εἶναι τὸ σῶμά της. Ἄν λοιπὸν ὅλη ἡ κλάσις αὕτη,
 ἀντὶ ἀενάως νὰ διασπαράττεται καὶ νὰ τραυματίζεται
 ἀφ' ἑαυτῆς, θελήσῃ αὕτη μὲν νὰ ἡσυχάσῃ καὶ νὰ ἐνδυναμω-
 θῇ ἐπομένως εἰς φῶτα, εἰς πλουτισμὸν καὶ εἰς ἀρετὴν, τὸν
 δὲ λαὸν νὰ διευθύνῃ πρὸς τὸ συμφέρον του, δὲν θέλει ἐκ τού-
 του προκύψῃ μεγίστη ὠφέλεια εἰς τὸ ἔθνος, δὲν θέλει παύσῃ
 τὸ χάος αὐτὸ τῆς Ἑλλάδος;

Ἄν, τῆς Ἀντιβασιλείας ἀναλαβούσης τὰς ἡνίας τῆς Κυβερ-
 νήσεως, οἱ τότε συστηθέντες Ὑπουργοὶ, ἀντὶ νὰ διχονοῶσιν,
 ἡρίθμουν ἀφιλοπροσώπως τοὺς ἄνδρας τοῦ ἀγῶνος καὶ κατέ-
 ταττον αὐτοὺς ἀμερολήπτως εἰς τὰς τόσας ὑπηρεσίας, τὰς
 ὁποίας ἔχει τοῦ Ὄθωνος ἡ Βασιλεία, δὲν ἤθελε καὶ ἡ ὑψηλὴ
 κλάσις τῆς Ἑλλάδος εὐτυχήσῃ, καὶ ὁ λαὸς εὐχαριστηθῇ, καὶ
 ὁ Θρόνος παγιωθῇ. Ἄν ἔπειτα πάλιν, ὑποψίας ἀδίκου κατὰ
 τῶν στρατιωτικῶν ἐμπεσούσης, συνηνωμένοι αὐτοὶ ἡγγυῶντο
 πρὸς τὴν Ἀντιβασιλείαν περὶ τῆς πίστεως τῶν ὑπόπτων καὶ
 τῆς ἡσυχίας τοῦ Κράτους, ἤθελον συμβῇ τόσοι φυλακισμοὶ,
 ἢ ἐπανάστασις τῆς Μάνης, ὁ στασιασμὸς τῆς Μεσσηνίας;

Θέλομεν σήμερον πρόοδον ἐθνικὴν. Ἄς παύσωμεν μισούμενοι καὶ καταδιωκόμενοι συναλλήλως. Ὡς ἄνθρωποι πατριῶν, μέχρι τίνος οἱ παράγκωνισμοί; Δὲν ἀπηυδῆσατε ὠθοῦντες καὶ ὠθοῦμενοι, ὑποσκελίζοντες καὶ ὑποσκελιζόμενοι; Ἐγηράσατε οἱ ταλαίπωροι, καὶ οὐδὲ οἶκον ἔτι ἐκτίσατε, οὐδὲ ζωὴν ἠθικὴν ἀπηλαύσατε. Ἡφαιστοὶ χωλοὶ καὶ ῥυπαροὶ, κτυπᾶτε τὸν σφυρὸν ἐπὶ τοῦ ἄκμανος, καὶ κατατρίβετε τὸν σφυρὸν καὶ τὸν ἄκμονα, ὑμᾶς αὐτοὺς καὶ τὴν πατρίδα...

Ἄς ἀναζωπυρήσωμεν, ὦ ἄνδρες λόγοι, τὸν ἱερὸν ἐκεῖνον πατριωτισμὸν, ὅστις καὶ ὑπὸ τὸν ζυγὸν τῶν Ὀθωμανῶν κατέφλεγεν ὅλους ἡμᾶς! Θεέ! μετὰ πόσης προθυμίας, μετὰ ποίου ἐνθουσιασμοῦ ἐβαδίζομεν τότε ὁμοφύχως πρὸς τὴν ἀναγέννησίν μας! Συνωμόται ὁκτῶ ἔτη ἐντὸς τοῦ Βασιλείου τῶν τυράννων μᾶς, κατετρώγομεν τὴν βαρεῖαν ἡμῶν ἄλυσον, φίλοι καὶ συμβοητοὶ πρὸς ἀλλήλους. Ἡ Ἑλλὰς ἔστρεφε πρὸς ἡμᾶς βλέμματα φιλοστόργου μητρὸς, καὶ ἡ ποτνία ἔχαιρε βλέπουσα ὀπισθὲν τῆς τρέχοντας συμφώνως τοὺς νεοσσοὺς τῆς.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ.

Ἡ Ποίησις εἶναι θυγάτηρ τῆς Εἰρήνης. Ἄν καὶ πολλάκις εἰς πολλὰ ἔθνη, ἐν μέσῳ τοῦ θορύβου τῶν ἐπαναστάσεων, τῶν ἐμφυλίων πολέμων καὶ τῶν στρατοπέδων, ὑψώθη αὐτὴ μεγάλη καὶ ἡχηρὰ, τὸ ἀληθὲς ὅμως βᾶδισμά της, ἡ ἐντέλεια τῶν ὡραίων τύπων τῆς καὶ ἡ πλουσιότης τοῦ ἱματισμοῦ τῆς ἐφάνησαν μόνον ἐκεῖ, ὅπου ἡ εὐλομία καὶ ἡσυχία συνεχώρησαν τὴν ἀνάπτυξιν ὅλην τῆς πλαστουργικῆς τῆς δυνάμεως.

Ἡ στήσις τῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας, ἀνωμάλου καὶ πολεμικῆς, ὑπῆρξε μέγα πρόσκομμα εἰς τὴν Φιλολογίαν μας, καὶ

ὀλίγα διὰ τοῦτο ὑπὸ τὸν κρατῆρα τῆς ἐπαναστάσεως ἀνεφύησαν τ' ἄνθη καθ' ὅλους τοὺς κλάδους τῆς. Δύο ἄλλα ἐμπόδια προστετέθησαν εἰς τοῦτο, καὶ τῆς Ποιήσεώς μας πρὸ πάντων ἐβράδυνον τὴν πρόοδον· ἐν, ἡ ἀσχημάτιστος ἔτι γλῶσσά μας, ἥτις δὲν ἐπιτρέπει τὸν ποικίλον τῶν αἰσθημάτων καὶ τῶν ἰδεῶν χρωματισμὸν, εἰς τὸν ὁποῖον περιστρέφεται ἡ Ποίησις· ἄλλο, ἡ κατὰ δυστυχίαν πολλὴ τῶν πλειοτέρων ἐπικριτῶν καὶ ἀναγνωστῶν τοῦ καιροῦ ἀπειροκαλία, ἥτις καὶ τὸν ποιητὴν Ἰσπανὸν Λοπεσδεβέγαν κατηνάγκαζεν, ὡς αὐτὸς ἐξωμολογεῖτο, νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὴν ὁδὸν τοῦ καλοῦ καὶ ωραίου, διὰ νὰ γίνεταί ἀρεστὸς εἰς τοὺς συγχρόνους του. Εἰς ταῦτα, νομίζομεν, τὰ αἷτια πρέπει ν' ἀποδώσωμεν τὴν μέχρι τοῦδε παρ' ἡμῖν μεγίστην σπάνιν τῶν ποιητῶν. Ἄλλο νεοφανέστερον ποίημα δὲν ἔχομεν κατὰ τὸ παρὸν ὑπ' ὄψιν, εἰμὴ τὴν ἀρτίως προκύψασαν εἰς φῶς ΚΙΘΑΡΑΝ τοῦ Παναγιώτου Σούτσου, καὶ αὐτῆς ἐπιχειροῦμεν ἐνταῦθα τὴν ἀνάλυσιν.

Τὸ χαρακτηριστικὸν τῆς ποιήσεως τοῦ Ὀδοιπόρου ὑπάρχει κυρίως ἡ ἀπομάκρυνσίς τῆς ἀπὸ τὰς περιπτώσεις τοῦ ἑλληνικοῦ βίου καὶ ἡ περιπλάνησίς τῆς εἰς κόσμον ἰδανικόν. Ναὶ μὲν, εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς ἐμφανίσεώς τῆς, ἡ ποίησις αὕτη, ἂν καὶ διὰ τῆς περὶ τὰ ἑλληνικὰ πράγματα σιωπῆς τῆς ὑπέφαινεν ἀδιαφορίαν τινὰ πρὸς ταῦτα, ἔθελξε κατὰ τι καὶ φωνὰς ἀνῆγειρεν αἰσθημάτων μελαγχολικῶν εἰς τὰς καρδίας· ἀλλὰ τὸ πλεῖστον μέρος τῶν Ἑλλήνων, ἐξερχομένων ἤδη ἀπὸ αἱματώδη πάλην καὶ ζώντων ἔτι μεταξὺ διαπληκτιζομένων παθῶν, ἦτον ξένον εἰς τὰ μυστήρια τῆς ῥομαντικῆς αὐτῆς καὶ φιλερήμου Νύμφης τῶν ὀρέων, καὶ ὁ Ἕλλην τοῦ ἀγῶνος ἡγάπα μᾶλλον νὰ ἐνδιατρίβῃ τότε εἰς τὴν αὐχμηρὰν κόνιν καὶ τὸν βόρβορον τῆς Ναυπλίας, ὅπου ἡ τύχη του ἐταλαντεύετο, παρὰ εἰς τοὺς εὐώδεις λειμῶνας τῆς φανταστικῆς δημιουργίας.

Ὅθεν καὶ με ὄλην του τὴν εἰκονικὴν παράστασιν, καὶ με ὄλην του τὴν νευρώδη στιχουργίαν, ὁ Ὀδοιπóρος ἐγράφη μᾶλλον διὰ τὴν ἐορηνικὴν γενεάν, τὴν μέλλουσαν νὰ ἔλθῃ, παρὰ δι' ἐκείνην, ἥτις ὑπῆρχε τότε· ἐξαίρουνται δὲ τῆς ἐπικρίσεως ταύτης τὰ καποδιστριακὰ Ἐλεγεῖα, ἐκδοθέντα μετὰ τοῦ Ὀδοιπóρου.

Τὴν τοιαύτην διεύθυνσιν ὁ ποιητὴς τοῦ Ὀδοιπóρου ἠθέλησε ν' ἀποφύγῃ σήμερον εἰς τὴν ΚΙΘΑΡΑΝ του· ἠθέλησε νὰ ἐνώσῃ τὸ ἰδανικὸν μετὰ τὸ πραγματικόν, νὰ νυμφεύσῃ τὸν Ἔρωτα μετὰ τὴν Ἐλευθερίαν, καὶ νὰ περιπλανήσῃ τὴν μυρτοστεφῇ Θεάν τοῦ κάλλους ἐπὶ τῶν δαφνῶν τοῦ ἑλληνικοῦ ἀγῶνος, ἐπὶ τῶν ἐρείπιων τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος· νέος ἀρράβων, εὐτυχὴς συζυγία δύο ἐρασμιωτάτων ὄντων, τῆς Ὁραιότητος καὶ τοῦ Πατριωτισμοῦ! Ἴδου πῶς παριστᾷ τὴν ὡραίαν αὐτὴν τῆς φαντασίας σύλληψιν, ὁμιλῶν περὶ τῆς ἐρωμένης του·

« Χθές, ἀγάπη μου, τὴν εἶπα μ' ἐνθουσιασμὸν πολύν
Τῆς ἐλευθερίας βάλῃ τὴν πολεμικὴν στολὴν,

Περικεφαλαίαν φόρει

Κ' εἰς τὸ χέρι κράτει δῦρον·

Ἐνωσε δὺν Θεάς μου εἰς τὸ εὐχαρί σου σῶμα,

Τὴν Θεάν τοῦ Θρασυβούλου καὶ τοῦ Ἑρωτος ἀκόμα.

Ἡ ἀγάπη μου μ' ἀκούει, κ' εἰς τοὺς δύο της κροτάφους
Ῥόδα βάλλει τοῦ ἐνδόξου μαραθωνικοῦ ἐδάφους,

Καὶ εἰς θώρακος χρυσίνους

Τοῦ ἐρωτικοῦ της στήθους τοὺς εὐώδεις κρύπτει κρίνους,

Καὶ με λέγει· « Σὲ ἀρέσει τὸ πολεμικόν μου σῶμα

Κ' ἡ Θεὰ τοῦ Θρασυβούλου καὶ τοῦ Ἑρωτος ἀκόμα; »

Εἶσ' ἐσὺ λοιπὸν, τὴν εἶπα, ἡ Θεὰ Ἐλευθερία;

Εἶσ' ἐσὺ λοιπὸν, ποῦ εἶδα εἰς τῆς δόξης τὰ πεδία

Τόσον ἄλλοτε ὡραίαν

Καὶ με ξίφος καὶ σημαίαν,

Κ' ἐκραζα κ' ἐγὼ κατόπιν μ' ἐνθουσιασμένον στόμα·

Ὡ Θεὰ τοῦ Θρασυβούλου καὶ τοῦ Ἑρωτος ἀκόμα! κ. τ. λ. »

Ἀλλαχοῦ πάλιν εἰκονίζει τὴν λησμονηθεῖσαν τοῦ ἔθνους δόξαν· ἀναμιμνήσκει τὸ κλέος τῆς ἐπαναστάσεώς μας, ὅτε ἡ Νίκη μᾶς ἔστεφεν εἰς τὰ πεδία τοῦ Ἄρεως, ὅτε ὁ κόσμος εἰς

ἐκπληξιν ἐκινεῖτο ἐκ τῶν θριάμβων μας καὶ προσηλωμένους εἶχε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς ἡμᾶς, ἡμεῖς δὲ, ζητοῦντες ὄχι ἀγ-
γλογαλογατρείας ἢ ῥωσσισμούς, ἀλλ' ἐθνικὴν ἀνεξάρτησίαν,
ἐβαδίζομεν ἀτρόμως εἰς τὸν σκοπὸν μας· τὰ τοιαῦτα ζωηρῶς
ἀνακλῶν, φωνάζει·

«Τότ' ἐρχόμενοι καὶ Ἀγγλὼν καὶ Αὐστριακῶν καὶ Γάλλων.

Ναύαρχοι μὲ δάση στόλων,

Παρατήρουν, κατεμέτρουν κ' ἐνεβάθουν μὲ δόλον.

Τῆς ἐπαναστάσεώς μας τὸν πυθμένα τὸν μέγalon·

Ἐδίδον τὰς δύο χεῖρας καὶ Ἀνατολὴ καὶ Δύσις,

Καὶ κατὰ λαοῦ ἀόπλου ὤμουν ὁμοῦ κ' ἐπίσης·

Ἀλλ' ἡμεῖς καταγελῶντες καὶ τὴν μίαν καὶ τὴν ἄλλην,

Τὸν Θεὸν ἐπροκαλοῦμεν καὶ τὴν πλάσιν του εἰς πάλιν.

Ἄλλοτε εἰς τῆς ἐρήμου Ἐπιδαύρου τὰς εἰαίας,

Ἄλλοτε ὑπὸ τοῦ Ἄστρου τὰς χρυσᾶς πορτοκαλέας,

Ἐκηρύττομεν πανδήμως ἀδικίρετον μονάδα

Τὴν φιλόνομον Ἑλλάδα,

Καὶ τὸ Σύνταγμα εἰς χεῖρας, καθιδρύομεν εἰς θρόνον·

Τὴν ἀπλὴν Ἐλευθερίαν,

ἥτις ἔχει μικρὰν χρεῖαν·

Νομιμότητος ἀρχαίας καὶ σειρᾶς πολλῶν προγόνων.»

Βλέπων δὲ, μετὰ τοσαῦτα τρόπαια, μετὰ τοσαύτας θυσίας,
τὴν ἐγκατάλειψιν τῶν ἀνθρώπων τοῦ ἀγῶνος καὶ τὴν συρροήν
τῶν ξένων, ἀνακράζει μετ' ἀγανακτήσεως·

«Τώρα τρέξετε, σεῖς ξένοι, καὶ κυκλώσατε τὸν Θρόνον·

Ὁ δικὸς μας νοῦς στοὺς βράχους ἐπαχύνθη τόσον χρόνον·

Δὲν ἤξεύρουν νὰ χαδεύουν χέρι' ἀδρὰ 'πὸ τὸ τουφεκί,

Καὶ τὰ χεῖλη μας ἀκόμα μελάν' ἀπὸ τὸ φυσέκι,

Μὲ τὸ στόμα μας σχισμένον,

Γλυκεῖς ἦχους δὲν ἤξεύρουν κολακευτικῶν ἐπαίνων.

Καλλωπίζεσθε σεῖς τώρα μὲ λαμπρὰς ἐνδυμασίας,

Μὲ βασιλικὰς ταινίας·

Ἐχομεν κ' ἡμεῖς ταινίας καὶ στολὰς πλεόν ὥραιας·

Τὰ παράσημά μας εἶναι αἱ ἀθάνατοι πληγαὶ μας·

Καὶ μὲ ὅσας στοὺς πολέμους ἐχθρῶν πῆραμεν σημαίας·

Κρύπτουντ' εὐχολα αἱ σάρκες αἱ ἀνδρεῖαι καὶ γυναιί μας.»

Τίς δὲν συναισθάνεται δρυμεῖαν λύπην, θεωρῶν τὴν Ἰδραν·

χηρεύουσαν τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν τῆς, κεκηλοβωμένην τὰς χεῖρας καὶ λιμώττουσαν; Τίνος δὲν συντρίβεται ἡ καρδία, βλέποντος τὴν Ἀμαζόνα μητέρα τόσων ἡρώϊκων τέκνων ἱσταμένην ἔρημον εἰς τὴν θάλασσαν, ὡς ναυαγήσαντος πλοίου ναύκληρον, ὅστις περιμένει τὸν θάνατον ἐπὶ πέτρας ὠκεανείου; Ἰδοὺ πῶς περὶ αὐτῆς ὁμιλεῖ τῆς ΚΙΘΑΡΑΣ ὁ ποιητής·

« Ἰδρα τώρα χωρὶς πλοῦταν, χωρὶς πλοῖα καὶ λαὸν,
Ὀμοιάζει πυροβόλον εὐκαιρον καὶ παλαιὸν,
Καὶ ὁ ὄλμος σου δὲν φέρει οὔτε κρότον οὔτε κλόνον
Μὲ τὴν βόμβαν ποῦ ἀφῆκεν, ἀφ' οὗ ἔθραυσ' ἕναν θρόνον...
Εἰς τὴν Ἰδραν ναύτην νέον κἀνείς τώρα δὲν εὐρίσκει,
Καὶ ἂν ἄλλοτε ἀπῆντα ναυτῶν μίαν μυριάδα

Εἰς τοὺς βράχους τῆς καθεῖς·

Παρομοίως μὲ γυναῖκα, ἥτις τίκτει κ' ἀποθνήσκει,
Γέννησεν ἡ νῆσος Ἰδρα μέγα βρέφος, τὴν Ἑλλάδα,
Καὶ ἀπέθανεν εὐθύς. »

Τῶν τελευταίων τῆς ΚΙΘΑΡΑΣ φθόγγων ἡ ἀρμονία εἶναι θρηνηώδης καὶ ἡ ποίησις πνέει νεκρικοῦ λιθάνου εὐωδίαν· εἰς τὸν ἐπικήδειον κράθβατον τῆς ἐρωμένης του ἐπιρρίπτει ὁ ποιητής τὸν κυπαρίσσινον κλάδον τῆς θανούσης Ἐλευθερίας, ἐπιφωνῶν·

« Τοῦ βίου γλυκὰ ὄνειρα, ὧ ἔρος καὶ φιλία,
Καὶ σὲ ὧ δόξα ἐθνικὴ, πατρίς κ' ἔλευθερία,
Μ' ἀφήσατε καὶ φεύγετε καρδίαν μαρανθεῖσαν,
Καὶ χίμικραι οἱ πόθοι μου καὶ οἱ σκοποὶ μου ἦσαν.
Μ' ἐγήρασαν τὰ πάθη μου καὶ ἡ πατρίς ἀκόμα
Μονότονος ὁ βίός μου δὲν ἔχει κἀνὲν χρῶμα,
Καὶ φάντασμα τοῦ ἱεροῦ ἑλληνικοῦ ἀγῶνος,
Εἰς τῶν προμάχων κἀθημαι τὸ Μαισωλεῖον μόνος. κ.τ.λ. »

Ἐνθυμεῖσθε τὸν Ὀσιάνον ὅτε, ἐν μέσῳ τοῦ νυκτερινοῦ σκότους καὶ τῆς τέφρας τῶν κατακαέντων πατρικῶν του δωμάτων ἐνθουσιῶν, ἐπικαλεῖται τὰς σκιὰς τῶν ἀποθανόντων συναδελφῶν του καὶ ζητεῖ νὰ τὰς ψαύσῃ, περιϋπταμένας γύρω του ἐν μέσῳ τῶν συριζόντων ἀνέμων; Ἐνθυμεῖσθε εἰς τὸν Γκέτην τὴν λυπηρὰν ἐκείνην προσφώνησιν τοῦ παραδόξου του Φαούσου

Τοιχύτην σχεδὸν ἐντύπωσιν προξενεῖ καὶ ἡ πρὸς τοὺς ἀποθανόντας Μάρτυρας τοῦ ἐλληνικοῦ ἀγῶνος ἀκόλουθος ἀποστρυφή·

« Εἶθε σεῖς ὅπου τὴν νύκτα, ὅταν ἄνεμος χειμῶνος

Τὸ παράθυρόν μου σείῃ

Καὶ μὲ χεῖρας σταυρωμένας τοὺς αἰθέρας βλέπω μόνος

Καὶ τὸ ὄμμα μου δακρύῃ,

Εἶθε σεῖς σκιαὶ τῶν πρώτων στρατηγῶν μας καὶ προμάχων,

Ποῦ ὠχραὶ κ' αἱματωμέναι καταβαίνειτ' ἐκ τῶν βράχων;

Διατὶ τὸ πρόσωπόν σας ἔχει τι ἀρχαῖκόν,

Καὶ γλυκὺν ἐμπνέει πόθον ἢ ἀρχαία σας εἰκὼν;

Φίλοι μου τῶν στρατοπέδων, πόσον μεταβεβλημένους

Σᾶς εὐρίσκω καὶ συγχρόνως κατηφεῖς καὶ τεθλιμμένους!..

Ἐνθυμείσθαι τὰς μεγάλας τοῦ ἀγῶνός μας ἡμέρας;

Ἐφεξεν ὁ φωστήρ ἄλλας εἰς τὸν κόσμον λαμπροτέρας;

Τί ἀπέγειναν, ὦ φίλοι, αἱ ἡμέραι μας αἱ τότε;

Ποῦ αἱ δόξαι μας αἱ πρώται; ..

Ἄλλ' εἰς τοὺς ψαλμούς μου, φίλοι, τέρπεσθε κ' ἐνθουσιᾶτε,

Μὲ κυκλοῦτε καὶ βοᾶτε...

Χαίρετε, Ὀδυσσεῦ, Γοῦρα, Παπαφλέσσα, Κυριακούλη,

Βότζηρη καὶ Ὑψηλάντη, Καραῖσκι καὶ Μιαούλη!

Ἐρχεσθε... καὶ τὴν κιθάραν κρούοντες τοῦ ποιητοῦ σας,

Γύρω μου ἐπικαλεῖσθε τὰς ἐπικηδείους Μούσας. »

Αὐτοῦ παύομεν τὴν ἐπίκρισιν τῆς ΚΙΘΑΡΑΣ. Ἄλλοτε θέλομεν ὁμιλήσει περὶ νεοσυνθέτου τινὸς ποιήσεως τοῦ γεραροῦ Ἰακώβου Ρίζου, ὡς καὶ περὶ τῶν ἀνεκδότων ποιημάτων Ἀλεξάνδρου Ραγκαβῆ, τὸν ὑποῖον τόσον μᾶλλον παρακινουμένον ἂν ἀφιερωθῇ εἰς τὸ ποιητικὸν στάδιον, καθ' ὅσον αἱ πλουσίαι εἰκόνων καὶ πλήρεις οἷστρου συνθέσεις του ὑπόσχονται δόξαν εἰς τὸν Παρνασσόν μας.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ὁ ΣΠΕΡΜΟΛΟΓΟΣ.

Ἦτον γθὲς ἡμέρα ἑαρινή, καὶ ὁ οὐρανὸς τῶν Ἀθηνῶν, ὅποιος ἀπὸ τὸν Βύρωνα ζωγραφεῖται. Λευκὰ, κυανᾶ καὶ ροδό-

χρῶς τὰ σκιαδία τῶν Κυρίων μας ἐκύμανον εἰς τὴν μεγάλην ὁδὸν τοῦ Ἑρμοῦ, ὡς ἄνθη Μαρτίου εἰς τὴν πεδιάδα. Ὁ φλεγματικὸς Ὑπουργὸς βραδέως ἐβάδιζε μετρῶν, ὡς φαίνεται, τὰς χιλίας του δραχμᾶς· οἱ Σύμβουλοι, Ἀρειοπαγῖται καὶ Ἐφέται ἐπίσης βραδέως, σκεπτόμενοι ἴσως μὲ ποῖον τρόπον νὰ κάμωσι καὶ τὰς ἰδικὰς των χιλίας. Ἄμαξαι διπλωματικαὶ ὡς ἀστραπαὶ ἐφαίνοντο καὶ ἐξέλιπον, καταπνίγουσαι μὲ τὸν κονιορτὴν τοὺς ζῶντας καὶ μὲ τὸν κρότον ἐξυπνοῦσαι τὰς σκιάς τῶν προγόνων μας, ἐκπεπληγμένας διότι ἔβλεπον τοὺς μὲν σημερινούς Ἀθηναίους Σκύθας, τοὺς δὲ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν των Σκύθας Ἀθηναίους καὶ κοσμοκράτορας.

Ἐγὼ πέζος καὶ μὲ βῆμα ἀνθρώπου κρατοῦντος εἰς τὴν χεῖρα πλάστιγγα, ἥτις ἀπαιτεῖ προσοχὴν εἰς τὸ βάσταγμά της, παρετήρουν τὴν βαρύτητα καὶ ἀξίαν τοῦ καθενὸς διαβάτου· ἔβλεπα μεταξὺ ἄλλων καὶ πολλοὺς Σπουδάρχας, αὐτὸν ἀκτινοπρόσωπον καὶ σκιρτῶντα ἐκ τῆς χαρᾶς διότι ἔλαβεν ἓνα χαιρετισμὸν γλυκὺν τοῦ Ἀρχιγραμματέως· ἐκεῖνον κάτωχρον καὶ κλονούμενον ἐκ τῆς λύπης διότι τὸν εἶδεν ὀλίγον σοβαρόν. Εἰς μίαν γωνίαν τοῦ δρόμου ἀπῆντησα ἄνθρωπον ἰχνογραφοῦντα μὲ τὴν ῥάβδον του ἐπὶ τῆς ἄμμου, (ἐπειδὴ ἄμμώδεις εἶναι ἀκόμη αἱ ὁδοὶ τῆς πόλεως τοῦ Κέκροπος,) Φρούρια, στρατόπεδα καὶ πολιρκίας. «Ἐδῶ, ἔλεγεν, εἶναι τὸ Μεσολόγγιον· ἐκεῖ ἦσαν οἱ ἀποστάται· ἀπὸ τὸ μέρος τοῦτο ὤρμησαν οἱ βασιλικοί.» Πλῆθος δὲ περιέργων καὶ ἀργῶν τὸν ἤκουε. «Ποῖος εἶναι ὁ τόσον ῥητορικῶς διηγούμενος;» ἠρώτησα ἓνα Κύριον λογιωτατίζοντα, ὅστις ἔστεκε κατὰ τύχην πλησίον μου. «Εἶναι, μὲ ἀπεκρίθη, ὁ περίφημος Σπερμολόγος τῶν Ἀθηνῶν· ἐπισκέπτεται καθ' ἡμέραν ὅλας τὰς Γραμματείας, ὅλα τὰ Καφφενεῖα, μανθάνει ὅλα τὰ νέα, καὶ περιτρέχει ὅλην τὴν πόλιν διασπείρων αὐτὰ· εἶναι χωρὶς εἰσὸδῆμα, χωρὶς ὑπη-

ρεσίαν, χωρίς ἐπάγγελμα, καὶ κατὰ τὸν Ἀριστοφάνην τρέχει πει-
νῶν καὶ ῥιγῶν περισσότερον ἀπὸ τριάκοντα ἡμέρας τὸν μῆνα·

« Ῥιγῶντε καὶ πεινῶν ἀεὶ,
πλεῖν, ἢ τριάκονθ' ἡμέρας
τοῦ μηνὸς ἐκάστου. »

Μόλις τὸ κωμικὸν τοῦτο πρόσωπον εἶδε τὸν γείτονά μου,
ἀφίνει τὰς πολεμικὰς του διηγήσεις, καὶ πλησιάζας αὐτὸν,
« τὸ ἔμαθες; τὸν λέγει μὲ χαμηλὴν φωνήν· τὸ νέον Ὑπουργεῖ-
όν μας κλονεῖται.... Ἀκόμῃ δὲν ἐγεννήθη καὶ ἀποθνήσκει! εἴ-
πεν ὁ ἄλλος χαμογελῶν. Κρίμα λοιπὸν αἱ τόσαι ἀδόμεναι
Νομαρχίαι!.. Κρίμα αἱ ἐτοιμασίαι τῶν δύο οἰκημάτων τοῦ
Γραμματέως τῶν Ἐσωτερικῶν!.. » Ἀφήσας ὁ Σπερμολόγος
τὸν λόγιον, ἐστράφη τότε πρὸς ἐμὲ, καὶ βιάζων με νὰ ὁμώσω
περὶ τῆς ἐχεμυθίας μου εἰς

« Ἄρην, ἔνυ καὶ φιλαίματον Φόβον »

« ὁ Βασιλεὺς Ὁθων, μὲ εἶπε, παραιτήθη ἀπὸ τὰ εἰς τὸν Παυαρι-
κὸν Θρόνον δικαιώματά του, καὶ εἶναι πλέον Ἕλλην καθ' ἑαυτό·
θέλει μάλιστα φορέσει καὶ ἐλληνικὴν ἐνδυμασίαν. Ζήτω ἡ Φου-
στανέλα! » καὶ ὕστερον ἀπεμακρύνθη, βάλλων τὸν δάκτυλον
εἰς τὸ στόμα του ὡς σημεῖον τῆς σιωπῆς, τὴν ὁποίαν ἐχρεώ-
σθουν νὰ φυλάζω καὶ τραγουδῶν·

« Ἡ φουστανέλα μ' αἵματα ἐδάφηκε πολλάκις·

Τὴν φόρεσεν ὁ Μπατζαρὴς καὶ ὁ Καραϊσκάκης. »

« Φίλε, ἐφώναξα ἐγὼ πρὸς αὐτὸν, διὰ νὰ σέ δώσω μικρὸν
δεῖγμα τῆς μεγάλης ἐφημεριδογραφικῆς μυστικότητος, θέλω
κοινοποιήσαι τὸ χαρμόσυνον αὐτὸ νέον εἰς ὅλας τὰς Ἐπαρχίας
διὰ τῆς ἙΛΛΗΝΙΚῆς ΠΛΑΣΤΙΓΓΟΣ μου, ἡ ὁποία πᾶσχουσα
ὄχι περιοδικόν, ἀλλὰ διαλείποντα πυρεττὸν, μ' ὅλον ὅτι δὲν
εἶναι καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν Ἐφημερίς, ἔχει τι ἀμφίβιον καὶ
διπλοῦν τινα χρωματισμὸν τοῦ καιροῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ζῶμεν.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΛΑΣΤΙΚΗ.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

(ΜΑΡΤΙΟΣ 1836.)

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Ω ΕΘΝΙΚΗΣ ενότητος κ' ελευθερίας λύρα,
Ἐξακολουθεὶ νὰ ἤχῃς εἰς τὴν ἀγνὴν μου χεῖρα!
Ἡ τοῦ Ὀρφέως, ἄλλοτε κινουῖσα καὶ τοὺς λίθους
Καὶ ἡμερόνουσα λαοὺς ἀγριωμένους ἦθους,
Ναοὺς καὶ πόλεις ὕψονε διὰ τῆς ἀρμονίας.
Διάδοχος τῆς εἴθε σὺ, ὦ λύρα ὁμοιοίας,
Ἀγρίας ἀπὸ ἔριδας ψυχὰς νὰ μαλακώσῃς
Καὶ τὴν διεσχισμένην μου πατρίδα νὰ ἐνώσῃς!

Τί θέλουν οἱ πέντ' ἔξ αὐτοὶ χαλκεῖς τῆς Διχονοίας,
Οἱ τὸν σφυρὸν καὶ ἄκμονα κινοῦντες τῆς Φατρίας;
Ὡς δαυλοφόροι Δαίμονες, τί τρέχουν εἰς τὰ σκότῃ
Κ' ἐξάπτουν τὴν πυρκαϊὰν τοῦ ἔθνους αὐτοὶ πρῶτοι,
Ἀκίνητος καὶ εἰς ὁδὸν ἐν ᾧ κρημνωδестаτήν
Ἡ ἁμαξά μας στέκεται χωρὶς ἁμαξηλάτην,
Μὲ ζευγὸς ἐν ὑπουργικόν, τὸ ὃν ἐκ δύο ὄντων,
Μ' αὐτὸν τὸν Ἱπποκένταυρον, τὸν γέλωτα τῶν ζώντων (1);

(1) Δὲν ἐγγίζομεν μὲ τοὺς στίχους αὐτοὺς ἄτομα καὶ χαρακτῆρας, ἀλλ' ἀπλῶς μόνον ἐμπαίζομεν τὴν ὑπουργικὴν συζυγίαν, ἀγνωστον μέχρι τῆς σήμερον εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἐμελλεν ἄρα καὶ ἡ Πολιτικὴ, ὡς ἡ Μυθολογία, νὰ ἔχῃ τοὺς Ἑρμαφροδίτους τῆς!

Τρεῖς τέσσαρες ὀργίζονται, τοῦ ἔθνους τὸ ἐν τρίτον
 Πῶς μὲ τὸν Στράτον τὸν ληστήν συνένοχον δὲν ἦτορ,
 Καὶ πῶς ἡ ἐπανάστασις ἡ τῆς Ἀκαρνανίας
 Δὲν θέλει φέρει λάφυρα ὡς ἡ τῆς Μεσσηνίας,
 Κι' ἂν τὸν Μανούσσην πρόκειται, τὸν παρὰ τῇ Συνόδῳ,
 Νὰ τὸν ὑποσκελίσωμεν κρυφίως κ' ἐν παρόδῳ,
 Κι' ἂν ὁ Γλαράκης ἔπεσε καὶ ὁ Ἀμβροσιάδης,
 Δὲν μέλλει νὰ φυλακισθῇ οὐδ' ὁ Γρηγοριάδης,
 Οὐδὲ ὁ Πρωτοσύγγελος τῆς Ἀρκαδίας πάλιν,
 Οὐδ' ὁ Νικῆτας ἀρπαγείς εἰς τὴν ἀνεμοζάλην.

Χρυσόνει μόλις ἡ Αὐγὴ τὸν γέρον Παρθενῶνα,
 Καὶ κίνησις τὴν νέαν μας κατέχει Βαβυλῶνα.
 Ποῦ τρέχουν οἱ σπουδάρχαι μας, ποῦ, καὶ μὲ τόσῃ βίαν;
 Στὴν γραίαν καὶ χωλαίνουσιν τοῦ Κράτους Γραμματεῖαν.
 Τὸν δεῖνα ἔπαρχον αὐτὸς σπουδάζει νὰ κρημνίσῃ
 Νομάρχην τῆς φατρίας του ὁ ἄλλος νὰ συστήσῃ
 Ὁ τρίτος μας ἐπιστολὰς κρατῶν πλαστοურγημένας,
 Τῆς Καρυταίνης προσπαθεῖ νὰ δείξῃ τοὺς ποιμένας
 Ὡς συνωμώτας μυστικούς τοῦ Ζέρβα καὶ τοῦ Στράτου,
 Κ' εἰς μάτην τρέχει καὶ χαλνᾷ τὰ ὑποδήματά του.
 Ἐκεῖ μὲ ἦθος ἐμβριθές, μὲ πόδας βραδυτάτους,
 Διὰ τὴν στάσιν τὴν δεινὴν περίλυποι τοῦ Κράτους,
 Νὰ μάθουν νέα ἔρχονται τοῦ ἔθνους οἱ Πατέρες,
 Καὶ ἱλαρῶς τοὺς δέχονται οἱ Δίδυμοι Ἀστέρες.

Παρατηρεῖς τοὺς τρέχοντας εἰς τὸ Ταχυδρομεῖον,
 Τοὺς δίδοντας ἐπιστολὰς στοῦ Σκούφου τὸ Ἀρχαῖον (1);

(1) Εὐχαρίστως ἀπονέμεμεν ἐνταῦθα ἑπαινον εἰς τὸν ζῆλον τοῦ Κ. Γεωργίου Σκούφου, ὅστις πρῶτος εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐτακτοποιήσε καὶ εἰς τελειότητα προᾶγει τὴν ταχυδρομικὴν ὑπηρεσίαν.

Οἱ τόσοι αὐτοὶ φάκελλοι τί τάχα περιέχουν;
 Ἡμέραν νύκτα διατὶ τὸ Κράτος περιτρέχουν;
 Φαντάζεσαι πῶς θὰ ἰδῇς, ἂν τοὺς ἀποσφραγίσῃς,
 Εἰδῇσεις οἰκογενικὰς καὶ φιλικὰς ἐκχύσεις;
 Εἰς τὴν τρανὴν Πολιτικὴν δοσμένοι ὀλοκλήρως,
 Γυναῖκες, νέοι, γέροντες, οἱ λαϊκοὶ, ὁ Κληρὸς,
 Δὲν γράφουν ἄλλο, εἰμὴ ἂν τὸ Ἰπουργεῖον πίπτῃ,
 Καὶ ποῖος Φατριάρχης μας τὸν ἄλλον κάτω ρίπτει·
 Καὶ ὡς νὰ ἐπανήρχοντο οἱ παλαιοὶ αἰῶνες,
 Τῆς Ὀλυμπίας, τοῦ Ἰσθμοῦ οἱ ἐνδοξοὶ ἀγῶνες,
 Κινεῖται πᾶσα ἡ Ἑλλάς δι' ἐξ ἑπτὰ τοῦ Γένους
 Πολιτικούς, εἰς τὸ κοινὸν ἀκρωτηριασμένους·
 Καὶ ἀπὸ τὴν Πρωτεύουσαν στὰς Ἐπαρχίας ὅλας
 Ἀὐτὴ εὐγαίνει σύμμικτος μὲ τύφους καὶ πανώλας.

Φατρία μία πολεμεῖ καὶ κυνηγεῖ τὴν ἄλλην,
 Καὶ κάθε μία σχίζεται ἀνάμεσόν της πάλιν·
 Τρεῖς μὲ τοὺς τρεῖς πληκτίζονται καὶ δέκα μὲ τοὺς δέκα·
 Διὰ τὴν Σπαρτιάτισσαν καὶ ἄπιστην γυναῖκα,
 Ὁμοίως οἱ πολεμισταὶ Ἀσίας καὶ Ἑλλάδος
 Τὸ πάλαι ἀντεμάχοντο στοὺς κάμπους τῆς Τρωάδος.

Ὁ εἰς τὸν ἄλλον, ἄθλιοι, ὡς πότε κατατρέχει;
 Εἰς τὸ τραπέζι τὸ κοινὸν καθεὶς σας τόπον ἔχει,
 Καὶ εἰς τῆς Μοναρχίας σας τὸν ἥλιον μπορεῖτε
 Νὰ θερμανθῇτε ὅλοι σας, καὶ ὅλοι σας χωρεῖτε.
 Εἰς μέτωπον ἑνὸς πτωχοῦ, εἰς μίαν τοῦ ρυτίδα,
 Ἀχρεῖοι σκνίπες ἐκλεῖξαν προσωρινὴν πατρίδα·
 « Δὲν φεύγετε; εἶπεν αὐτός· δὲν εἶναι τόπος κ' ἄλλος;
 « Δὲν εἶν' ὁ κόσμος δι' ἐμὲ καὶ διὰ σᾶς μεγάλος; »
 Ὡς τοῦ Κωλέττου κώνωπες καὶ τοῦ Μαυροκορδάτου,
 Σταθῇτε καὶ μὴ φέρετε τὸν κόσμον ἄγου κάτου!

Καὶ διὰ σᾶς καὶ δι' ἡμᾶς εἴν' ἡ Ἑλλάς μεγάλη·
Τροφὴν ἡ γῆ της διὰ σᾶς καὶ δι' ἡμᾶς εὐγάλλει...

Ὡ καταισχύνῃ ἐθνικῇ, καὶ ὦ πατρίδος λύπη!
Ὡς δέσμιοι καὶ ὡς τυφλοὶ ἀλευρομύλων ἵπποι,
Δι' ἄλλους κοπιᾶζοντες οἱ λόγοι τοῦ Γένους,
Γυρίζουν εἰς τὰ σκοτεινὰ μὲ ὀφθαλμοὺς δεμένους.
Καποδιστρίων ὁπαδὸς καλεῖται μὲν ἐκεῖνος·
Πλὴν ποῦ ὁ Ἰωάννης του; πλὴν ποῦ ὁ Αὐγουστῖνος;
Ὁ ἄλλος Συνταγματικὸς· πλὴν ποῦ τὸ Σύνταγμα του;
Μαυροκορδατιστὴς αὐτός· πλὴν ποῦ Μαυροκορδάτου,
Πλὴν ποῦ Κωλέττου ὁ ἀστὴρ στὴν σκοτεινὴν Ἑλλάδα;
Ὁμοίως ὅλοι μὲ ἵππεῖς, ὁποῦ στὴν πεδιάδα
Μὲ κεκομμένην κεφαλὴν, στῆς συμπλοκῆς τὸν κτύπον,
Ἀκόμῃ τρέχουν σφίγγοντες τοὺς χαλινοὺς τῶν ἵππων.

Χθὲς ἤμουν εἰς τὸν οἶκον τοῦ... (δὲν λέγω τ' ὄνομά του)
Ἐντὸς θαλάμου γλαφυροῦ, λαμπροῦ καὶ μυρωδάτου
Πολιτικοὶ ἐκάθηντο μὲ ἤλεκτρίνους πίπας,
Αὐτὸς Βερτόδουλος σωστὸς, ἐκεῖνος Τρακατρύπας·
Μιᾶς φατρίας σύντροφοι, κατέκριναν τὰς ἄλλας
Μ' ἐκεῖνο τ' ἀθηναϊκὸν τῆς εὐγενείας ἄλας·
Ὡμίλει ὁ Κικέρων των, καὶ ἤμουν εἰς ιδέαν
Πῶς εἰς καμῆλων ἔστεκα ἀγέλην ψωραλέαν.
« Ἄν ἤμουν, ἔλεγεν αὐτὸς, τοῦ Ὑπουργείου μέλος,
« Τὰ πράγματα ἐλάμβανον ἐν συντομίᾳ τέλος·
« Τὸ σύστημά μας ἤθελα στηρίξει μ' ἀφοβίαν,
« Καὶ ἂν εἰς τοῦτο εὕρισκα ἀντίστασιν κάμμιαν,
« Τῶν ἀντιπάλων ἤθελα τὰς κεφαλὰς πετάζει
« Καὶ οὕτω τὸ ἐπίλοιπον τοῦ ἔθνους ἀπαλλάξει.
« Νὰ ἦναι ὁμοιομόρφον τὸ Ὑπουργεῖον πρέπει,
« Καὶ μόνον πρὸς τὸ μέρος μας ὁ Βασιλεὺς νὰ ῥέπη. »

- « Τί κάμνεις καὶ τὴν Θέμιδα; ἐγὼ τὸν ἀπεκρίθην·
 « Καὶ τοῦ δικαίου αἱ ἀρχαὶ πῶς θέτονται εἰς λήθην;
 « Τὸ εὖσθημα εἶν' ἱερὰ τοῦ στόματός σου λέξεις,
 « Καὶ δὲ αὐτὸ εἰς' ἔτοιμος τὸν Πλάστην νὰ ἐμπαίξῃς.
 « Ἀλλ' ὁ δημόσιος ἀνὴρ (κριτὴν σὲ βάλλω, κρίνε,)
 « Δὲν πρέπει ἀμερόληπτος καὶ δίκαιος νὰ ᾖναι;
 « Ὁρέγեսαι τὰ Κόμματα, καὶ θέλεις κεκομμένην
 « Νὰ βλέπῃς τὴν πατρίδα μας κ' εἰς αἵματα πνιγμένην!
 « Ταλαίπωρε! θεώρησε τὸ παλαιὸν τῆς κλέος,
 « Τὴν τωρινὴν αἰσχύνῃν τῆς, κ' ἀναφανοῦ γενναῖος,
 « Καὶ σύντριψε τὸ εἶδωλον, τὴν πύτραν ποῦ λατρεύεις,
 « Κ' ἀρχίνα τὸν ἀληθινὸν Θεόν μου νὰ πιστεύῃς·
 « Θεός μου εἶναι ἡ Πατὴρ καὶ ἡ Ἐλευθερία,
 « Καὶ ὄχι σάρκες καὶ ὀστά καὶ ἥπαρ καὶ καρδιά,
 « Κ' ὁ Γενεράλ Κωλέττος μας, καὶ ὁ Μαυροκορδάτος,
 « Κ' ὁ Ἀρχηγὸς ὁ φονευθεὶς εἰς Ναύπλιον ἐσχάτως.
 « Ἀρχὰς καὶ ὄχι ἄνθρωπον καὶ σέβου καὶ προσκύνει·
 « Ἀνθρώπους μόνον προσκυνοῦν, θεοποιοῦν τὰ κτήνη·
 « Ἰδὲ τοὺς Φατριάρχας μας... ἀνάλυσε καθένα,
 « Καὶ ν' ἀποδώσης τόλμησε λατρείαν εἰς κἀνένα.
 « Μετὰ τοσαύτην ἔριδα καὶ πάλιν κ' ἀναρχίαν,
 « Κοινωνικὴν μᾶς ἄφησαν ἐγγύησιν καμμίαν;
 « Ποῦ Σύνταγμα; Ποῦ ἔχομεν γῆς νὰ ταφῶμεν μέρος;
 « Ὁ βίος των ἐγωῖσμός, πρωτείων ἦτον ἔρως.
 « Ποθῶν ὁ ἓνας σταθερὸν Φατριαρχίας θρόνον,
 « Σᾶς τέκνα του, σᾶς ἔτρωγε μιμούμενος τὸν Κρόνον·
 « Καὶ τρέμων μὴν πετάζετε, ὑπὸ τὴν πτέρυγάν του
 « Ὁ ἄλλος, ὄρνις, ἔκρυπτε σᾶς τὰ μικρὰ πτηνά του. »
 Εἰδωλολάτραι ἄφρονες τοῦ μὲν, τοῦ δὲ, ὡς πότε;
 Τῆς Ἀρετῆς, ὧ ἄνθρωποι, γενῆτε θιασῶται,

Καὶ ὡς Θεὸν πρεσβεύσατε ἀληθινὴν καὶ μίαν
 Τὴν καθιστῶσαν εὐτυχῇ τὰ ἔθνη Εὐνομίαν·
 Ἀφήσατε τῶν φατριῶν αὐτὰς τὰς διακρίσεις·
 Τὴν σκέπην ὅλοι ῥίψατε στὸ παρελθὸν ἐπίσης.

Κἀνεὶς δὲν εἶν' ἀπὸ ἡμᾶς οὔτ' Ἄγγλος, οὔτε Γάλλος,
 Κἀνεὶς δὲν εἶναι Μόσκοβος, ἀλλ' Ἕλληνα κ' ὄχι ἄλλος·

Καὶ ὅλοι ἄνδρες εἴμεθα τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος,

Καὶ ὅλοι τὸ ἐγκάυχημα τοῦ τωρινοῦ αἰῶνος,

Καὶ ὅλοι μέλη τῆς αὐτῆς μεγάλης Ἑταιρείας,

Καὶ δάκτυλοι μιᾶς χειρὸς, καὶ τέκνα μητρὸς μίας·

Ἡμεῖς ναὶ ὅλοι καὶ χωρὶς διαστολὴν καμμίαν

Ἰπόνομον ἀνάψαμεν εἰς ὅλην τὴν Ἀσίαν,

Καὶ εἰς τῆς Πρωτευούσης τῆς ἐφάνημεν τὰς θύρας·

Καὶ εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν μὲ τοὺς δαυλοὺς εἰς χειράς,

Καὶ μὲ θριάμβους ὅλοι μας λαμπρύνθημεν μεγάλους.

Πῶς θέλετε σεῖς δύο τρεῖς μᾶς τυραννεῖ τοὺς ἄλλους,

Ἡμᾶς τὰ δέκα δέκατα, τὸ ὅλον τῶν Ἑλλήνων;

Πῶς ἡμπορεῖτε Ἰπουργοὶ νὰ ἦσθε σεῖς ἐκείνων,

Ὅπόσους κατατρέχετε μὲ μανιώδη λύτσαν

Ὡσὰν ἐπὶ τῆς πάλης μας Ὀθωμανοὶ νὰ ἦσαν;

Ἄς ἐνωθῶμεν, λόγιοι, διὰ νὰ συσχεφθῶμεν

Ποῦ πρέπει νὰ βαδίσωμεν, τί πρέπει νὰ ζητῶμεν.

Ὡς πότε νομοσχέδια, καὶ νομοδιορθώσεις,

Καὶ Ὑπαλλήλων ἄκαρποι διορισμοὶ κ' ἐξώσεις,

Στρατάρχαι χωρὶς στρατεύμα, Σχολαὶ χωρὶς Σχολάρχας,

Χωρὶς ἐν πλοῖον Πλοίαρχοι, Νομοὶ χωρὶς Νομάρχας,

Καὶ Δῆμοι ἀνοργάνιστοι, κ' εἰς μάτην κ' ἀεννάως

Κινήσεις, προπαρασκευαί, καὶ ἡ Ἑλλὰς εἰς χάος;..

Τί μὲ τὰ ξένα χρήματα τρυφῶμεν τῶν ἀνθρώπων,

Χωρὶς νὰ φέρωμεν καρπὸν κἀνένα εἰς τὸν τόπον;

ὣς πότε δανειζόμεθα μὲ τόκους ὑπερόγκους,
 Εἰς ὑπεθήκας βάλλοντες καὶ κάμπους μας καὶ λόγγους;
 Τὸ ἔθνος, ἄσωτος υἱὸς πατρὸς εὐκαταστάτου,
 Ζῇ δίδον εἰς ἐνέχυρον τὰ ὑποστατικά του,
 Κ' εἰς τὴν σπατάλην ἀναιδῶς καὶ τὴν παραλυσίαν
 Νὰ φάγῃ τὴν πατρίαν του ζητεῖ περιουσίαν.

Ἐχάσαμεν καὶ χάνομεν πᾶν αἶσθημα γενναῖον·
 Κάνεις μας δὲν ἐργάζεται διὰ πατρίδα πλέον,
 Καὶ ὅλοι ξένην ἄμπελον ὡς νὰ τὴν θεωρῶμεν,
 Τὴν γῆν τῆς ἀνασκάπτομεν, τὰ κλήματά της σπῶμεν.
 Τὸ ἔθνος μας, φυράματος λαμπροῦ κ' εὐτυχεστάτου,
 Στερεῖται καὶ τὴν ἔμφυτον ἐλαστικότητά του,
 Ὡς κώδων ὅστις ἔχασε τὸν παλαιόν του ἦχον,
 Ὡς ξίφος ὁποῦ σκωριᾷ κρεμᾶμενον στὸν τοῖχον.

Βῆμα κἀνὲν δὲν κάμνομεν εἰς νόμους οὐδ' εἰς φῶτα,
 Καὶ ἄθλια εἰν' ὅλα μας καὶ ὅλα σεσηπότα.
 Καιρὸν καὶ πλοῦτον δαπανᾷ ἡ μισθωτὴ Ἀργία,
 Τὰ δύο πάσης ἐθνικῆς ὑψώσεως στοιχεῖα.
 Ἐν Ἰπουργεῖον ἄμορφον, κατακολοβωμένον,
 Κυλίνεται ὡς στέλεχος σαθρὸν κ' ἐκρίζομενον·
 Καὶ τὸ Συμβούλιον, καλὸς καὶ πατριώτης γέρων,
 Εἰς μνήμην τὰς ἐλληνικὰς ἀνδραγαθίας φέρον
 Καὶ ψαῦον τὴν ἀρχαίαν του καὶ ἄσπρην γενειάδα,
 Μὲ ὄμμα βλέπει σκυθρωπὸν τὴν τωρινὴν Ἑλλάδα.
 Τοιοῦτον ἡ διχόνοια, τοιοῦτον καρπὸν φέρει,
 Καὶ τώρα δρεπανίζομεν τῶν φατριῶν τὰ θέρη.

Ἄν ἤμουν τέκνον μακρυνὸν τοῦ Μεξικοῦ, τῆς Κίνας,
 Καὶ πάροικος προσωρινὸς εἰς τὰς κλεινὰς Ἀθήνας,
 Μὲ πόσον τότε γέλωτα θὰ ἔβλεπα ἐμπρός μου
 Τὸ κωμικὸν πανόραμα τοῦ νέου τούτου κόσμου!

Ἰπάλληλοι ἀληθινοὶ αὐτοὶ δὲν εἶν' οἱ τόσοι,
 Ἀλλ' Ἰπαλλήλους εἰς σκηνὴν θεάτρου παριστῶσι.
 Αὐτοὶ ποῦ στέκουν μὲ κροσσούς ἀργύρου βαρυτάτους
 Ἀστείως ὑποκρίνονται τοὺς Ἰπουργοὺς τοῦ Κράτους.
 Ἰδὲ αὐτοὺς τοὺς εἰς βαθμὸν κατώτερον σπουδάρχας·
 Δὲν εἶναι παρὰ κωμῶδοι καὶ παίζουσι τοὺς Νομάρχας.
 Πλαστὰ εἶν' ὅλα καὶ ψευδῆ καὶ μίμων παραστάσεις·
 Ἐκεῖνοι μὲ τὰ σχήματα, μὲ τῶν ποδῶν τὰς τάσεις,
 Οἱ τόσον ἀπαράλλακτοι μ' εὐστρόφους σχοινοβάτας,
 Ἰποκριταί, νὰ μιμηθῶν ζητοῦν τοὺς Διπλωμάτας·
 Αἱ φράσεις ὅπου κωδωνοῦν συχνὰ τὰ στόματά των·
 Ψυχρὰ εἶν' ἐκστηθήματα καὶ ἤχοι αὐτομάτων·
 Στὸ στῆθός των τὸ εὐκαιρον δὲν κατοικεῖ καρδίαν,
 Καὶ εἶναι οἱ γεννάδαι μας ἢ γλῶσσα, ἢ κοιλία·
 ὦ, τί γελοῖα πρόσωπα! Τὸ δρᾶμα τί ποικίλον!
 Μωρίαν πόσην κρύπτετε, στολαὶ τῶν Ἰπαλλήλων!
 Σκιαδιά μου τρίκωχα, τί μικροτάτας φρένας
 Καὶ τί ἀθλίας κεφαλὰς κρατεῖτε σκεπασμένας!

Φατριασταί, σεῖς ἐξ ἑπτὰ τοῦ ἔθνους ταραζαίαι,
 Οἱ λόγοι μου σᾶς φαίνονται μωρία καὶ ἀταξία.
 Πλὴν δὲν φροντίζει διὰ σᾶς ὁ Ποιητὴς τοῦ πλήθους·
 Δὲν σᾶς ζητῶ Σταυροὺς ἐγὼ, στολίσματα τοῦ στήθους.
 Κινεῖτε τὸν σισύφειον, ὦ ῥαδιοῦργοι, λίθον·
 Στὸν διογενικὸν ἐγὼ εὐχαριστοῦμαι πίθον·
 Φιλελευθέρων ιδεῶν Σχολὴν ἀνοίξας νέαν
 Διὰ τὴν ὑγιόφρονα τοῦ ἔθνους νεολαίαν,
 Εὐχαριστοῦμαι στὴν λευκὴν τῆς νεολαίας ψῆφον.
 Κ' ἐμπαίζω καὶ καταπατῶ τὸν ἐδικὸν σας τύπον.
 Εἰς δύο σεῖς στρατόπεδα ἐν ᾧ διηρημένοι,
 Τοξεύεσθε καὶ μένετε κ' οἱ δύο νικημένοι,

Ἐν μέσῳ σας εἰρηνικὴν σημαίαν ἐγὼ φέρων,
Ἐκθέτομαι εἰς τῶν μερῶν τὰ βέλη ἀμφοτέρων.

Τὰ εὐνικά μας ἄρμενα ἀνοίζατε, ὦ νέοι,
Καὶ πλέετε ὅπου τὰ νῦν ἡ ἀνθρωπότης πλέει·
Μὲ χεῖρας ὅλοι συνεργοὺς, μὲ ἄγρυπνον φροντίδα
Κινεῖτε πρὸς τὸ μέλλον τῆς τὸ μέγα τὴν πατρίδα.

Ναί, θρόνος εἶναι ἡ Ἑλλάς καὶ ἀρχίζει νὰ ζῇ μόλις·
Ἀλλὰ αἱ τρεῖς Βασίλισσαι τῆς οἰκουμένης ὅλης,
Αἱ τρεῖς Δυνάμεις τὴν κρατοῦν καὶ τὴν κουνοῦν συγχρόνως,
Καὶ ἀντίζηλοι, βυζάνουσι τὸ νήπιον συμφώνως.

Ἐσθύσθη ὁ στασιασμός, ἐσθύσθη καὶ ἡ ληστεία,
Ὡς φλόγες ἀναρπάσασαι τοῦ πλοίου τὰ ἱστία,
Πλὴν δαμασθεῖσαι παρευθὺς πρὶν καύσωσι τὸ σκάφος·
Ἡ φωλεὰ των ἔγεινεν ὁ ἄδοξός των τάφος,
Καὶ τὴν ἰσχὺν ἀνέστησαν τῆς γραΐας Φουστανέλας
Τοῦ Γούρα ὁ διάδοχος, ὁ Γρίβας καὶ Ζαβέλας.

Ἰδοῦ, ἰδοῦ ὁ Τάμεσις, ὁποῦ χρυσάφι στάζει,
Τὸν θησαυρόν του καὶ εἰς ἡμᾶς νὰ χύσῃ ἐτοιμάζει·
Ὁ Ἀγγλος Ράιτ Τράπεζαν πλουσίαν μᾶς ἀνοίγει,
Καὶ ἡ κάτισχνη καὶ φίλερις Πτωχία μας θὰ φύγῃ·
Ἰδοῦ, μακρὰν τῶν σπαραγμῶν καὶ ἔμπλεοι ἐλπίδος,
Ἰδοῦ καιρὸς νὰ κτίσωμεν τὸν οἶκον τῆς πατρίδος.

ΔΟΓΟΓΡΑΦΙΚΑ.

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ.

Εξ Ἀθηνῶν, 30 Μαρτίου.

Μὴν ὑλόκληρος παρῆλθεν, ἀφ' οὗ, φίλε, δὲν σ' ἔγραψα κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν μου. Μὴν ἀποδώσης ὅμως τοῦτο εἰς ἀμείλιαν, ἀλλ' εἰς ἔλλειψιν ὕλης ἀξίας λόγου. Ὁ ἄνθρωπος, ἐπιδεκτικὸν τελειοποιήσεως ζῶν, ἀκαταπαύστως ἐργάζεται εἰς τὴν πεφωτισμένην Εὐρώπην, καὶ ἀποτελῶν ἐν τῶν ἀεικινήτων στοιχείων τοῦ σύμπαντος, ἀνακυκλᾷ τὴν γῆν, τὸ ὕδωρ, τὸν ἀτμὸν, τὸν ἀέρα, καὶ παράγει τὴν ποικίλην αὐτὴν πλάσιν τῆς κοινωνίας, τὸν τεχνητὸν αὐτὸν κόσμον τὸν ἐνυπάρχοντα εἰς τὸν φυσικόν. Ἀλλ' εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου ὁ Προμηθεὺς ἀνέκαθεν ἔφερε τὸ οὐράνιον τῆς σοφίας πῦρ, οἱ Κύριοι Ἱπουργοὶ μήπως ἐνόμισαν ὅτι πρέπει ν' ἀρκώμεθα μόνον εἰς τὰς παλαιὰς πατραγαθίας μας, καὶ διαμένοντες ἀμαθεῖς, ἀδιοργάνιστοι, νὰ ἐπισύρωμεν τῶν ἄλλων ἐθνῶν τὸν γέλωτα, παρόμοιοι μὲ τοὺς εὐγενεῖς ἐκείνους Βενετοὺς, οἵτινες εἰς τὰς ἀγυῖας τῆς Βενετίας περιφέροντες ῥακενδυτῶν Κομήτων καὶ Πριγγίπων τίτλους, ζητοῦσι μὲ τὸν δίσκον εἰς χεῖρας ἐλεημοσύνην; Μήπως οἱ μεγαλόνοες οὗτοι ἄνδρες, ἀπὸ ὑψηλὰς ὁδηγούμενοι θεωρίας, ὑπέλαβον ὅτι, καθὼς ἡ ἀρόσιμος γῆ, τὴν ὁποίαν ὁ γεωργὸς ἀφίνει ἕνα ἐνιαυτὸν ἀργὴν καὶ χέρσον, οὕτω καὶ ἡ Ἑλλὰς ἡ τὸ πάλαι προαγαγοῦσα τὰ φῶτα χρεῖαν ἔχει ἀνέσεως εἰς τὸν παρόντα αἰῶνα; Ὅστις παρατηρήσῃ τὴν διαγωγὴν των δὲν δύναται ἄλλο νὰ συμπεράνῃ, παρ' ὅτι, κατὰ

τὴν ἰδέαν των, διατρέξαντες τὸ ἀλφάβητον τοῦ πολιτισμοῦ ἐφθύσαμεν εἰς τὸ ὠμέγα, καὶ ἡ Ἑλλάς, ἐφευροῦσα τὰ πάντα, ἐτελέσασα τὰ πάντα, δὲν ἔχει πλέον σήμερον τί νὰ πράξῃ.

Εἰς τὴν προλαβοῦσαν ἐπιστολὴν σὲ ἀνέφερα περὶ τῶν φατριῶν. Ἀπὸ τὴν ἀδιάκοπον αὐτῶν ἔριν, ἣτις δίδει ὀλεθρίαν ἀφορμὴν κινήσεως εἰς τὴν Ἑλλάδα, οἱ Κύριοι Γραμματεῖς ὠφελοῦμενοι, ὑποκρύπτουσι τὴν ἀδράνειαν καὶ ἀργίαν των· κρατοῦντες οἱ γεννάδαι δι' ἑαυτοὺς τὸ κρέας, ρίπτουσι τὸ δερμάτιον εἰς τὴν σπουδαρχοῦσαν διανοητικὴν κλάσιν, εἰς τοὺς λιμώττοντας αὐτοὺς κύνας, οἵτινες διαφιλονεικοῦντές το, ζητοῦντές το ἕκαστος ἀποκλειστικῶς, σπαράττονται, ὑλακτοῦσι καὶ μένουσιν ὅλοι χωρὶς τροφῆς. Διὰ τοῦτο θεωρῶ τὴν ἐθνικὴν ἔνωσιν ὡς τὸ μέγα καὶ μόνον θέμεθλον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δύναται νὰ οἰκοδομηθῇ τὸ κτίριον τοῦ ἐσωτερικοῦ ὀργανισμοῦ καὶ τῆς εὐνομίας.

Ἔρχομαι ἤδη νὰ σ' ἐκθέσω τὴν στάσιν τῶν πραγμάτων μας.

Εἰς τὴν Γραμματείαν τῶν Ἐσωτερικῶν ὁ μεγάλος βρασμὸς ἔπαυσε· τὸ τερπνόν της ὄνειρον διελύθη· ἐξύπνησεν ἡ ἀθλία, καὶ εἶδεν ἑαυτὴν δεδεμένην εἰς ξηρὰ ξύλα Γραφείου... Ὁ Κύριος Ἀμβροσιάδης ἐδιορίσθη πάλιν Νομάρχης, καὶ ὁ Κύριος Χρηστίδης ἀναχωρεῖ ἀπὸ τὴν Πρωτεύουσαν· λόγος δὲ ψιθυρίζεται ὅτι αἱ Νομαρχίαι καταλύονται, καὶ ἡ Ἐπικράτεια διαιρεῖται εἰς εἰκοσιτέσσαρας Ἐπαρχίας. Ἐὰν ἡ φήμη αὕτῃ ἀληθεύῃ, ἡ Γραμματεία τῶν Ἐσωτερικῶν δὲν ἔχει, φαίνεται, σκοπὸν ἄλλον, παρὰ αἰωνίως ν' ἀνακινῇ τὴν ὕλην καὶ ποτὲ νὰ μὴ μορφώσῃ τι.

Ἡ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γραμματεία, διευθυνομένη παρὰ τοῦ Κυρίου Λασσάνου, ἤρχησε νὰ δίδῃ σημεῖα ζωῆς· εἰς τοὺς

ἐπέκεινα τῶν πεντήκοντα ἑφόρους τῆς ἀντικατέστησεν εἰκοσιπέντε Οἰκονομικοὺς Ἐπιτρόπους, κατήγγησε τοὺς Δασάρχας τῆς, τοὺς Ἐπιθεωρητάς τῆς, καὶ εἰς πρᾶξιν ἤδη βάλλει τὰς περὶ οἰκονομίας διατάξεις τοῦ Συμβουλίου τοῦ Κράτους. Ἀλλ' οἱ φορολογικοὶ νόμοι, τοὺς ὁποίους, ὡς ἀκούομεν, προβάλλει, εἶναι ἀνάρμοστοι διόλου εἰς τὴν πτωχείαν τῶν Ἑλλήνων, καὶ οἱ ἐπὶ τοῦ χαρτοσήμου, οἴκων καὶ ἐπιτηδευμάτων φόροι δὲν εἶναι οὔτε δίκαιοι, οὔτε τοῦ παρόντος καιροῦ. Ὅτε ἡ τακτοποίησις καὶ ἡ ἐκπαίδευσις τοῦ Κράτους προβαίνουνσι, τότε μόνον ἡ Κυβέρνησις ἔχει δικαίωμα εἰς ἐπιβολὰς νέων δοσιμάτων. Παράδοξον τὸ σύστημα τῆς Γραμματείας ταύτης! Δύναται νὰ λαμβάνῃ κατ' ἔτος ἐν ἑκατομμύριον ἀπὸ τὴν καλητέραν διευθέτησιν τῶν Τελωνείων, ἄλλο ἐν ἀπὸ τὴν μεθοδικωτέραν εἰσπραξίν τοῦ ποιμενικοῦ φόρου καὶ τὴν κατὰ τὸν πρῶτον τρόπον μίσθωσιν τῶν ἀλικῶν μ' ὅλον τοῦτο παραμελεῖ τοὺς προχείρους τούτους πόρους, καὶ ζητεῖ νὰ ἐφεύρῃ ἄλλους. Εἰς χεῖράς τῆς ἔχει τριακοσίων περίπου ἑκατομμυρίων ἐθνικὴν γῆν, καὶ ἀντὶ διὰ προικοδοτήσεως ὀλιγώτερον πικρᾶς νὰ ὠφεληθῇ ἀπὸ τὴν διανομὴν τῆς, ὡς ὁ Τάνταλος ἐν μέσῳ τοῦ χρυσοῦ ἀποθνήσκει τῆς πείνας.

Εἰς τὴν ἐπὶ τῆς Ἐκπαιδεύσεως καὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Γραμματείαν τὸ Συμβούλιον τοῦ Κράτους, φειδωλὸν εἰς τὰς ἄλλας, ἐχορήγησε κατ' αὐτὸ τὸ ἔτος ἑξακοσίας χιλιάδας δραχμῶν ὑπεράνω τοῦ προϋπολογισμοῦ τῆς διὰ ὀργανισμὸν Πανεπιστημίου, διὰ σύστασιν δημοσίου Βιβλιοθήκης, δι' ἀγορὰν πειραματικῶν μηχανῶν καὶ διὰ μετάφρασιν ἢ σύνθεσιν στοιχειωδῶν βιβλίων· μεμφθεῖσα δὲ ταύτην ὡς οὐδὲν πράξασαν ὑπὲρ τῆς παιδείας, προέτρεψε τὴν Κυβέρνησιν νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν τῆς ὅλην εἰς τοῦτο τὸ οὐσιωδέστερον πάντων ἀντικείμενον. Ἐν ᾧ περιεμένομεν ὡς πρὸς τοῦτο ἐνέργειάν τινα,

σημερον ἄλλο δὲν μανθάνομεν, παρ' ὅτι τὸ Ἰπουργεῖον αὐτὸ
 προτίνει προσβάλλοντα τὴν Ἐλευθεροτυπίαν νόμον, διὰ τοῦ
 ὁποίου ἐξαιροῦνται οἱ Ἱερεῖς ἀπὸ τὴν ἐπικρίσιν τῶν ἐφημε-
 ρίδων. Ἀλλ' οἱ Ὅσιοι Πατέρες ἔχουσι καὶ συγκοινωνίαν τινὰ
 μετὰ τῆς γῆς, δὲν ζῶσιν ἐξ ἀέρος, ἀλλ' ἐξ ἐκλεκτοῦ σίτου καὶ
 μέλιτος καὶ οἴνου καὶ ἐλαίου καὶ σταφίδος κορινθιακῆς, καὶ
 εἰς οὐδεμίαν διάταξιν ὑποκείμενοι κατὰ τὴν ἱερατικὴν φορο-
 λογίαν των, δύνανται ἴσως νὰ ὑποπέσωσιν εἰς παράβασιν
 κάμμιᾶς τῶν δέκα ἐντολῶν ... Τοιαύτη ἀσεβὴς ὑπόψια δὲν
 ἐσκανδάλισε τὴν χριστιανικὴν Γραμματεῖαν. Ἀπεφασίσθη
 ἐν τῇ μεγάλῃ θεοσεβείᾳ τινῶν ὅτι τὸ Ἱερατεῖον, ὡς μὴ κα-
 ταγινόμενον εἰς τὰ ἐπίγεια, πρέπει νὰ ᾔῃ ὡς ὁ βασιλεὺς
 ἀνεύθυνον, καὶ οὕτως ἡ Θεοκρατία νὰ καταστῇ ἀδελφὴ τῆς
 Μοναρχίας. Προσμένομεν νὰ μᾶς εἰπῶσιν αὖριον οἱ Κύριοι
 Ἱπουργοὶ ὅτι καὶ αὐτοὶ, μὴ καταγινόμενοι οὐδαμῶς εἰς τὰ
 ἐγκόσμια, ἀλλὰ διὰ τὸ καλὸν μόνον τῆς πατρίδος καὶ διὰ
 τὴν εἰρήνην τῆς ψυχῆς των ὑπηρετοῦντες, πρέπει ἐπίσης νὰ μὴ
 ὑπόκεινται εἰς εὐθύνην, νὰ ᾔῃ ἀπαράβιαστοι καὶ ἀνεπί-
 κριτοι. Παραινῶμεν τοὺς ἐφευρετὰς τοιούτων σοφῶν νο-
 μοσχεδίων πρῶτον, νὰ καταστήσωσιν ἀνεξάρτητον καὶ ἀπὸ
 τὰς ψωμοζητείαις ἐλεύθερον τὸν Κληρὸν, μισθοδοτοῦντες αὐ-
 τὸν ἀναλόγως· δεύτερον, νὰ τὸν ἐκπαιδεύσωσι, καθιδρύοντες
 Σχολὴν ἱερατικὴν πρὸς μόρφωσιν ἱεροκηρύκων, Πνευματι-
 κῶν καὶ Ἱερέων ἀξίων τοῦ ναοῦ τοῦ Ἰψίστου· τρίτον, νὰ μὴ
 ἀποκλείωσι τοῦ ἀρχιερατικοῦ βαθμοῦ ἄνδρας ἔχοντας εἰς αὐ-
 τὸν ἀξιώσεις διὰ τὴν ἀρετὴν καὶ τὰ φῶτά των. Κάνεις
 πλείοτερον ἡμῶν δὲν ἐπεθυμεῖ τὴν στερέωσιν καὶ τὴν ὑπόλη-
 ψιν τοῦ πολλὰ ὑπὲρ πατρίδος μοχθήσαντος Ἱερατείου. Ἀλλὰ
 φρονοῦμεν ἀνοσιουργίαν τὴν ἐπιχείρησιν τῆς Τυποκτονίας. Ἄς
 μὴ ἀπατῶνται οἱ Κύριοι Γραμματεῖς μας· οἱ σκεπτόμενοι

Ἕλληνας ἀναλογιζόμεθα τὰς θεσμοθεσίας ἡμῶν, καὶ εἰς τὴν μεγάλην αὐτὴν τῶν ξένων νόμων ἀντιγραφὴν, τὴν ὅπου ὁ Μάουρερ, Ἄβελ καὶ Συντροφία εἰσήγαγον εἰς τὴν Ἑλλάδα, τρεῖς μόνον ἐκ τούτων εὐρίσκομεν ἐγγυωμένας τὴν ὑπαρξίν ἡμῶν, τὴν Ἐλευθεροτυπίαν, τὸν Δημοτικὸν Ὄργανισμὸν καὶ τοὺς Ὁρκωτοὺς Κριτάς· αὐτὰς δὲ τόσον εὐκόλως δὲν θέλομεν στερηθῆ.

Ἡ διεύθυνσις τῆς ἐπὶ τῶν Στρατιωτικῶν Γραμματείας ἐδόθη πάλιν εἰς τὸν ἀναβρώσαντα Στρατηγὸν Σμάλτσην, καὶ ὁ τῆς Ἑλληνικῆς Φάλαγγος ὀργανιστὴς Ριχάρδος Τσώρτσης ἐξῆλθεν ἤδη τῆς Πρωτεύουσας ὡς ἐπιθεωρητὴς τῶν κατὰ ξηρὰν στρατευμάτων. Ὅκτὼ ἐκατομμύρια ἐτησίως ἐξοδεύονται εἰς τὴν Γραμματείαν ταύτην, ἐκτὸς τῆς ἐκτάκτου δαπάνης, τὴν ὁποίαν ἀπαιτοῦσιν ἡ μίσθωσις καὶ διατροφή τῶν νεοσυλλέκτων ἐλαφρῶν σωματίων, τῶν ἀποσταλέντων πρὸς κατάπαυσιν τοῦ στασιασμοῦ καὶ τῆς ληστείας. Ἄν δὲ γίνωσι δεκτοὶ καὶ ὅσοι ζητοῦσι νὰ καταταχθῶσιν ἔτι εἰς τὴν Φάλαγγα, τότε τὰ δώδεκα ἐκατομμύρια τῶν προσόδων ὅλου τοῦ Κράτους θέλουσιν ἐπαρκέσει μόνις εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ Στρατιωτικοῦ. Εἶναι ἀνάγκη καὶ ὁ παυαρικὸς στρατὸς νὰ ἐλαττωθῇ, καὶ οἱ ἀμεριμνομέριμοι αὐτοὶ τῶν πολεμικῶν διορισμοὶ καὶ προξιδασμοὶ νὰ παύσωσιν, ἐκτὸς μόνον διὰ πεντήκοντα ἢ ἑκατὸν τὸ πολὺ τῆς Πελοποννήσου καὶ τῆς στερεᾶς Ἑλλάδος Ἀξιωματικούς, ἀδικηθέντας ἀπὸ τὴν πρώτην Ἐπιτροπὴν τὴν συντάξασαν τὸ Μητρώον. Ἀπὸ τὰς Ἐπαρχίας ὅλας συσσωρεύονται σήμερον εἰς τὴν Πρωτεύουσάν ὅσοι ἔλαβον τὰ ὄπλα εἰς τὸν ἑλληνικὸν ἀγῶνα καὶ ζητοῦσι μισθοὺς· ἐπειδὴ δὲ ὅλοι ὠπλοφορήσαμεν, πρέπει ἄρα ὅλοι ἡμεῖς νὰ μισθοδοτῶμεν ὅλους ἡμᾶς αὐτοὺς, καὶ ἐξ ἑνὸς μέρους φορολογούμενοι, ἐξ ἄλλου νὰ πληρωνώμεθα.

Κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον τὸ Συμβούλιον τοῦ Κράτους συνεζήτησε τὸν περὶ ἀποδεκατώσεως νόμον, καὶ διὰ φρονίμου τροπολογίας, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν εἰς αὐτόν, ἀφῆρσεν ἀπὸ τὴν ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γραμματεῖαν τὸ δικαίωμα τοῦ ν' ἀρπάζῃ διὰ τῶν Ἰπαλλήλων τῆς ἰδιωτικῆς κτήματα, ὡς ἀμφισβητούμενα. Γνωρίζεις, φίλε, τὴν ἐπὶ Μαυροκορδάτου καὶ Θεοχάρου ἐτι τῶν ιδιοκτησιῶν διαρπαγὴν, τὴν ὁποίαν διέταξε μὲν ἡ Γραμματεία τῆς Οἰκονομίας μὴ ἀρκουμένη εἰς τὰ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῆς ὀκτὼ σχεδὸν δέκατα τῆς ἑλληνικῆς γῆς, ἐπραγματοποίησαν δὲ πολλαχοῦ οἱ ἔφοροι μὴ συμβιβασθέντες εἰς τὰς χρηματικὰς τῶν διαπραγματεύσεις μετὰ τῶν ἰδιωτῶν. Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, οἱ διέποντες τὴν Ἑλλάδα ἐφρόνουν αὐτὴν μὴ ἔχουσαν ὅμματα ὥστε νὰ βλέπῃ τὰ διαθήματά των, μὴ ἔχουσαν ὦτα ὥστε ν' ἀκούῃ τὰς περὶ ἀρχῆς ἐριδίας των, καὶ μὴ ἔχουσαν φωνὴν ὥστε νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἀγανάκτησίν της. Σήμερον ὁμως, ὅτε εἰς ἓν ἑλληνικὸν Συμβούλιον διαλύονται τοῦ δεῖνος Ἰπουργικοῦ Συμβούλου τὰ σοφίσματα καὶ τοῦ δεῖνος Παυαροῦ αἱ θεωρίαι, ὅτε τοῦ ἔθνους οἱ Πατέρες ἐπανέρχονται εἰς τὰ παρελθόντα καὶ ἀναφαίνονται ὑπέρμαχοι τῶν ἑλληνικῶν δικαίων, ἀναγκάζεται νὰ γνωρίσῃ πλέον ἡ Ἐξουσία ὅτι ἑλληνικῶς μόνον δύναται νὰ κυβερνήσῃ.

Τοιαῦτα, φίλε μου, τὰ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν διατρέχοντα κατὰ δὲ τὸ ἐξωτερικόν, τρία εἶναι τ' ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα ἐφέλκουσι τὴν προσοχὴν ἡμῶν τῶν εἰς τὴν Καθέδραν κατοικούντων· ἡ δανειστικὴ Τράπεζα, ἡ τελευταία τοῦ δανείου δόσις καὶ ἡ πολεμικὴ τῆς Ἀγγλίας προπαρασκευή.

Εἶναι ἀληθὲς πλέον ὅτι ὁ Τραπεζίτης Ράιτ συνιστᾷ δανειστήριον κατὰσθημα εἰς τὴν Ἑλλάδα, καὶ ὅτι εἰς τὰς καλὰς τροπολογίας, τὰς ὁποίας τὸ Συμβούλιον τοῦ Κράτους ἔκαμεν εἰς τὸν περὶ τῆς ἐθνικῆς Τραπεζῆς νόμον, προσθέτει δύο

μεγάλης βαρύτητος ἄρθρα· πρῶτον, ὁ τόκος δὲν θέλει ὑπερβαίνει τὰ ἐξ ἐπὶ ταῖς ἑκατόν· δεύτερον, τὸ κατάστημα δὲν θέλει δαχμίζει, εἰς τὴν Κυβέρνησιν ὑποχρεωτικῶς, ἀλλὰ κατὰ θέλησιν τῶν ἐργολάβων του. Καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα ἡ ἐπιχειρήσις αὕτη ἄρχεται μετ' ὀλίγον, καὶ ἡ πλήρης φατριαστῶν ἀργῶν Ἑλλάς θέλει μεταβληθῇ ταχέως εἰς φιλοπόνων μελισσῶν κυψέλην.

Ἡ τρίτη τοῦ δανείου σειρά, ἀναγκαία μόνον καθ' ὅσον δύναται νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν κυβερνητικὴν μηχανήν μας, καὶ νὰ δίδῃ καιρὸν εἰς ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας νὰ κτιζώμεν τὸν οἶκον τῆς πατρίδος, ἀνεβλήθη καὶ μέχρι τῆς σήμερον μένει ἐκκρεμῆς ἀφ' οὗ χρόνου ἔφθασεν ὁ Ἰωάννης Κωλέττης εἰς Παρισίους. Ἡθέλομεν εὐγνωμονεῖ πρὸς αὐτὸν ἂν διὰ τῆς ἐν τῇ Γαλλίᾳ ἐπιρροῆς του ἐβράδυνε τὴν χορήγησιν τῶν χρηματικῶν μέσων τῆς Κυβερνήσεώς μας, διὰ νὰ ἐπιταχύνη τὴν καθιέρωσιν θεσμοθεσιῶν ἐλευθέρων, τῶν ὑποίων διψᾷ ἡ Ἑλλάς. Ἀλλὰ πράττει ἀνάξια ἐαυτοῦ ἂν τῷ ὄντι, ὡς λέγεται, ἐν ᾧ μισθοῦται ἀδρῶς διὰ τὴν ἀποστολὴν του, ἀντιπολιτεύεται πρὸς τὴν ἀποστείλασαν αὐτὸν Ἀρχὴν, συγχέων τὰ ἰδιωτικά του πάθη καὶ συμφέροντα μετὰ τῶν δημοσίων χρεῶν του.

Ἡ ἐμφάνισις μεγάλου ἀγγλικοῦ στόλου εἰς τὴν Μεσόγειον ἐμπνέει φόβον εἰς τὴν Εὐρώπην, καὶ ὑπονοίας δίδει μεταβολῶν εἰς τὰ ἐν τῇ παλαιᾷ ὀθωμανικῇ Ἐπικρατείᾳ τρία διακεχωρισμένα τὴν σήμερον Βασίλεια· καὶ ἡ Τουρκία καὶ ἡ Ἑλλάς καὶ ἡ Αἴγυπτος στρέφουσι τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὴν θαλάσσιον αὐτὴν δύναμιν. Εἶναι ἀναντίρρητον ὅτι τὸ ἐλληνικὸν Κράτος, διὰ νὰ ὑπάρξῃ, πρέπει ἢ νὰ λάβῃ μεγαλητέραν ἔκτασιν συνόρων, ἢ νὰ τρέφεται ἀδιακόπως ἐκ τῶν μεγάλων μαστῶν τῶν τριῶν Συμμάχων Δυνάμεων. Εἰς ταύτας ἐναπόκειται νὰ ἐκλέξωσιν ἐν τῶν δύο...

Ὁ ἈΓΝΩΣΤΟΣ ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ.

Ποῦ οὖν καταδικάζουν καὶ διόλου ἀπαγορεύουν τὸν οἶνον, ὡς πολλῶν καὶ μεγάλων κακῶν πρόξενον. Ζητῶ συγγνώμην ἐγὼ ἂν καθ' ὅλην τὴν ἑκτασιν δὲν παραδέχωμαι τὴν γνώμην των. Τὸ πολύτιμον αὐτὸ ποτὸν καὶ τοῦ Προφητάνακτος Δαβὶδ τὴν καρδίαν εὐφραίνει· αὐτὸ καὶ τὰς φροντίδας ἀπὸ τὸν ἐγκέφαλόν μας διώκει· αὐτὸ καὶ τῶν ποιητῶν τὴν φαντασίαν ἀναπτέρονει· καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν ὑποπτεύω πολὺ ὅτι καὶ ὁ Γαλιλαῖος, μὲ πλήρη ἀνθοςμίου φιάλην εἰς τὴν χεῖρα, ἔβλεπε τὰ πέριξ ὅλα σαλεύοντα καὶ περιστρεφόμενα, ὅτε κατενόησε τὴν κίνησιν τῆς ὑδρογείου μας σφαίρας περὶ τὸν ἥλιον· πολ-
λάκις δὲ καὶ ὁ ἴδιος ἐγὼ, ἀηδιάσας τὴν ἄκραν τῶν ἐλληνικῶν πραγμάτων ἀκινήσιαν, ἐπρόστρεξα εἰς ἓν ἢ δύο ποτήρια νέκτα-
ρος ἀφρώδους, καὶ γλυκεῖα ζάλη μὲ παρέστησε τότε τὴν ἥρε-
μον μηχανὴν τοῦ Κράτους ὡς ἀπὸ ἀτμούς κινουμένην.

« Ὅρῃς; ὅταν πίνωσιν ἄνθρωποι, τότε
Πλουτεῦσι, διαπράττουσι, νικῶσι δίκας,
Εὐδαιμονοῦσιν, ὠφελοῦσι φίλους·
Ἄλλ' ἐξένεγκέ μοι ταχέως οἶνου χοῦ
Τὸν νοῦν ἐν' ἔρδῳ καὶ λέγω τι δεξιόν. »

Τὰ ἔπη ταῦτα τοῦ Ἀριστοφάνους χθὲς περὶ τὸ δειλινὸν ἐπι-
θύριζα μόνος εἰς τὸ παράθυρόν μου, ἀφ' οὗ πολλὴν ὥραν ἐμα-
ταιοπόνησα ζητῶν νὰ εὔρω τί νὰ γράψω εἰς τὴν Πλάσιγγα, καὶ
εἶχα ἤδη ἀρχίσει δι' ἀφθόνου χοῆς εἰς τὸν Βάκχον νὰ ἐπικαλῶ-
μαι τὴν θεῖαν του ἔμπνευσιν, ὅτε εἰς τὴν πλήθουςαν τετράοδον,
ὅπου κεῖται ὁ χαμηλὸς οἰκίσκος μου, παρετήρησα καθήμενον
καὶ ὁμιλοῦντα εἰς ἓν ἐργαστήριον ὑποκάτω μου ἄγνωστον εἰς ἐμὲ
ἄνθρωπον. Ὁ ἱματισμὸς του ἦτον ξένος· ἀλλ' ἀπὸ τὸ ἐμβριθὲς

ἦθος καὶ τὴν ἑλληνικὴν ὁμιλίαν τοῦ ἐφαίνετο Ἕλληνας γνήσιος· ἡ δὲ ἡλιοκεκαυμένη χοροῖά τοῦ ἐδείκνυεν ἄνδρα δικιτώμενον εἰς τοὺς ἀγροὺς καὶ προσφάτως ἐμβάντα εἰς τὴν πόλιν· εἰς τὸ μετόπωρον τῆς ἡλικίας τοῦ, συνδιελέγετο ἐσκεμμένως μετὰ τινων πολιτῶν, καὶ Σωκράτης νέος, ἐφιλοσόφει περὶ τῶν συμφερόντων τῆς πατρίδος. Κύκλος φιλοπραγμόνων καὶ περιέργων ἀκροατῶν τὸν περιέζωσε μετ' ὀλίγον· ἐγὼ δὲ ἀπὸ τὸν ἐξώστην (1) τῆς ταπεινῆς οἰκίας μου τείνων τὰ ὦτα πρὸς τοὺς λόγους τοῦ, συγχρόνως ἠτένιζα τὰ βλέμματα πρὸς τὸ ἐσκαμμένον ἀπὸ τὴν σκέψην καὶ φαλακρούμενον μέτωπόν τοῦ. Ἠρώτησε κατὰ πρῶτον τοὺς περιεστῶτας ἐμπόρους καὶ ἐργαστῆρας πῶς διάγουσιν· ἀκούσας δὲ ὅτι ταπεινῶς καὶ ὅτι νεκρὰ τὰ πάντα, «φεῦ! εἶπε· βαρὺν φόρον ἀποτίομεν εἰς πᾶσαν τὴν Εὐρώπην καὶ κατ' ἔτος γυμνούμεθα, παραμελοῦντες τὰ δῶρα τῆς ἡμετέρας γῆς. Ἀκατέργαστον πωλοῦντες εἰς τοὺς ξένους τὴν μετὰξην, τὸ λίνον, τὴν εὐβοϊκὴν καὶ ἀκαρνανικὴν ξυλείαν, ἀγοράζομεν ταῦτα κατειργασμένα ἐπὶ δεκαπλάσιᾳ τιμῇ, καὶ πτωχεύοντες ἡμεῖς, πλουτίζομεν ἄλλοι· θνεῖς μεταξουργοὺς, λινοπώλας καὶ ξυληθόρους. Ἀντιγράψαντες τὰς ξένας βίβλους καὶ νομοθεσίας, ἐπεχύσαμεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὀργανισμοὺς ἀναρμόστους, καὶ οὐδὲ μίαν βιομηχανίαν ἐζητήσαμεν νὰ φέρωμεν εἰς αὐτήν. Ὁ μέγας Πέτρος, καὶ ναυπηγὸς καὶ ξυλουργὸς καὶ σιδηρεὺς ἔτη πολλὰ χρηματίσας εἰς τὴν πεφωτισμένην Εὐρώπην, εἰσήγαγε τὰς τέχνας εἰς γῆν ἀγρίαν, καὶ τοὺς γενειήτας καὶ βαλανηφάγους Σκύθας τοῦ ἐξήγαγεν ἀπὸ τὰ λιμναῖα τῶν ὕδατα καὶ τὰς καλαμίνους καλύβας τῶν δορυκτήτορας τῆς Εὐρώπης αὐτῆς· ἡμεῖς δὲ, οἱ

(*) Λέξις ἐν χρήσει εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος καὶ ἤτις, σημαίνουσα τὸ Τουρκιστὶ χαχιάτι, ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ balcon τῶν Γαλλῶν.

λεγόμενοι διὰ τὴν εὐφυΐαν τῶν πατέρων μας οἱ πρωτότοκοι
 τῆς γῆς υἱοὶ καὶ εἰς τὸ κεντρικώτερον τοῦ κόσμου κείμενοι,
 καθημέθα ἐπὶ τῆς λαμπρᾶς αὐτῆς σκοπιᾶς τῆς Μεσογείου
 ἄργοι, καὶ θρηνολογοῦντες τὴν μεγάλην ναυαγίαν μας, ζητοῦ-
 μεν νὰ τρεφώμεθα ἀπὸ ἐλέη καὶ ψωμοζητείας. Εἰς ταύτην
 ὁμῶς τὴν γῆν, (ἐξηκολούθησε νὰ λέγῃ ἐκτείνων τὴν δεξιὰν
 πρὸς τὸν Πειραιᾶ καὶ τὴν ἀριστερὰν πρὸς τὴν Ἀκρόπολιν,) περὶ
 τὰς ὄχθας αὐτὰς τοῦ Ἰλισσοῦ, ἐκυκλοφόρουν ἄλλοτε ὀκτα-
 κόσαι χιλιάδες κατοίκων φιλέργων καὶ βιομηχάνων· οἱ μὲν,
 λιθογλύφοι καὶ τέκτονες, ἐνέπλεον τὴν πόλιν ἀπὸ ἀνδριάντας,
 στήλας, στοᾶς καὶ ναοὺς· οἱ δὲ, ἱστουργοὶ καὶ ὑφανταί, ἤρ-
 γάζοντο πέπλους χρυσίνους, ἀμοργίνους χιτῶνας καὶ πορ-
 φυρᾶς ἐσθῆτας· οἱ δὲ, χρυσουργοὶ καὶ ἀργυροχόοι, κατεσκεύα-
 ζον φιάλας καὶ ἀμφορεῖς, λιθοδέτους μὲ ἀδάμαντας καὶ σμα-
 ράγδους. Τετρακόσαι περίπου τριήρεις Ἀθηναίων ἐπλεον τὴν
 Μεσόγειον, ἐμπορευόμεναι καὶ φορολογοῦσαι τὰ παράλια τῆς
 Εὐρώπης, τῆς Ἐλάττονος Ἀσίας καὶ Ἀφρικῆς. Τὰ προϊόντα τῶν
 τριῶν τούτων μερῶν τῆς γῆς, ἀπὸ Ἀθηναίους ἀνταλλαττόμενα,
 ἤρχοντο εἰς τοὺς λιμένας τῶν Ἀθηνῶν, καὶ ἦσαν οὗτοι αἱ
 ἀποθῆκαι τοῦ παγκοσμίου ἐμπορίου. Εἰς τὸν Πειραιᾶ καὶ εἰς
 τὸν ἔρημον τὴν σήμερον Φαληρέα ἔκειντο ἄλλοτε σεσωρευμένα
 καὶ τῆς Λυβίας τὸ ἐλαφάντινον ὀστοῦν καὶ τ' ἀρώματα, καὶ
 τῆς Αἰγύπτου αἱ ἱστουργίαι, καὶ τῆς Καρχηδόνης οἱ τάπητες,
 καὶ τῆς Κυρήνης ὁ χαλκὸς, καὶ τῆς Συρακούσης ὁ σῖτος, καὶ οἱ
 δούλοι τῆς Φρυγίας καὶ Θεσσαλίας. Αἱ ἰσχάδες τῆς Ἀττικῆς,
 αἱ κολυμβάδες ἐλαῖαι τῆς, αἱ νικοστράτειαι σταφίδες τῆς
 ἦσαν πανταχοῦ περιβόητοι καὶ εἰς τὴν τράπεζαν τοῦ Βασι-
 λέως τῶν Περσῶν ἐπιζήτητοι... »

Τὸν λόγον του διέκοψαν αἱ κραυγαὶ καὶ ἡ παρουσία θρα-
 συστόμου τινὸς πολίτου, ὅστις διέτρεχε τὴν ὁδὸν τοῦ Αἰόλου,

ἀποτείνων πρὸς ὅλους σχεδὸν τοὺς διαβάτας ἀπὸ μίαν αὐ-
θάδη φράσιν.

— Ἡ Πλάστιγξ, (ἠρώτησεν οὗτος μὲ στεντόρειον φωνήν,
φθάσας ὑπὸ τὴν οἰκίαν μου καὶ βλέπων ἐπάνω πρὸς ἐμὲ,) ἡ Πλά-
στιγξ πότε μᾶς φαίνεται;.. Ἐθνικὴ ἔνωσις;.. Παῦσις φα-
τριῶν;.. Καὶ τὸν Μαυροκορδάτον;.. Καὶ τὸν Κωλέττην;.. Ἔ;..

— Ὁ Στράτος, ὁ Μαλάμος καὶ Ζέρβος... (εἶπεν ἔπειτα πρὸς
ἓνα φουστανελοφόρον Πολεμικόν.) Ἐθνοσυνέλευσις;.. Σύνταγ-
μα;.. Ἔ;..

— Ἡ δραχμὴ, τῆς δραχμῆς... (εἶπε καὶ πρὸς ἓνα λογιωτα-
τίζοντα Ἰπαλληλίσκον.) ὅλα τεχνολογία, δραχμολογία;.. Ἔ;..

— Παραγραφαί, Κωδίκελλα... (ἔκραξε καὶ πρὸς Δικηγό-
ρον τινὰ κρατοῦντα ὑπὸ τὴν μασχάλην ὀγκώδη φάκελλον ἐγ-
γράφων.) καὶ πατατὶ καὶ πατατά;.. Ἔ;..

— Purgare, segnare... Καθάρσια, αἵμκτα... Signor
Dottore!.. (ἐφώναξε τέλος πάντων καὶ πρὸς ἓνα Ἱπποκρά-
την μας ἔφιππον, ὅστις μὲ τοὺς πόδας τοῦ βουκεφάλου του,
πρὸς μόνην ἀπόκρισιν, λασπώσας τὸ ἀναιδὲς καὶ κωμικὸν
αὐτὸ πρόσωπον, ἐπέραςεν ὡς ἀστραπή.)

— Πήγαινε ὅπου σέλλεις τοὺς ἀϊρώτους σου, ψευτοῖατρέ! »
ἐκραύγασε σφογιζόμενος· καὶ πρὸς αὐτὸν ἀπομικρυνόμενον ὁ
ἄγνωστός μας φιλόσοφος ἔχων ἀκόμη τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐστρεμ-
μένους, ἐπεφώνησε τὸ ἀριστοφάνειον·

« ὦ μιὰρὲ, καὶ βδελυρὲ,
καὶ κεκράκτα, τοῦ σοῦ θράσους
πᾶσα μὲν γῆ πλέα,
πᾶσα δ' ἐκκλησία,
καὶ τέλη, καὶ γραφαί,
καὶ δικαστήρι, ὦ
βορβοροτάραξι, καὶ
τὴν πόλιν ἅπασαν ἡ-
μῶν ἀνατετυρβακώς,

Ὅστις ἡμῶν τὰς Ἀθήνας ἐκκεκώφηκας βῶν. »

«Οἱ τοιοῦτοι μ' ὅλον τοῦτο, (εἶπεν ὁ ἐλλογιμώτερος τῶν παρεμρισκομένων ἐμπόρων,) οἱ τοιοῦτοι εὐδοκιμοῦν σήμερον εἰς τὴν πολιτείαν μας, καὶ ἄστεγος, ἄσιτος, ἐν ᾧ βρέχεται, χιονίζεται καὶ λιμώττει ὁ τίμιος, αὐτοὶ ἔχουν σωρὸν ἀγαθῶν εἰς τὴν οἰκίαν των· αἱ ἀποθῆκαί των γέμουν ἀπὸ λευκότατον ἄλευρον, αἱ στέρναι των ἀπὸ καθαρότατον ἔλαιον καὶ οἱ πίβοι των ἀπὸ εὐωδέστατον οἶνον· τρώγουν εἰς πινάκια ὄχι πῆλινα, ὄχι ξύλινα καὶ σαπρὰ, ἀλλ' εἰς ἀργυρὰ καὶ χρυσᾶ· σρώνουν ὑπὸ τοὺς πόδας των τάπητας ἰωνικοὺς καὶ τρυφῶσιν ἐν μέσῳ γαλλατικῶν ἐπίπλων καὶ κειμηλίων.»

«Διὰ τοῦτο, ἀπεκρίθη ὁ ἄγνωστος, καὶ ἡ πολιτεία μας εὐημερεῖ! Ὑπόθεσ γεωργὸν ἀπὸ τὸ θέρος ἐπιστρέψαντα καὶ ἀναμιγνύοντα τὰ ἐκ τῆς φύσεως διακεκριμένα, τὸν σῖτον, τὴν κριθὴν καὶ τὰ ὄσπρια· ἐκ τῆς ἀναμίξεως αὐτῆς θέλει δυνηθῆναι ζυμῶσι καλὸν ἄρτον, ἢ νὰ μαγειρεύσῃ καλὸν φαγητόν; Ἡ διάκρισις καὶ ἡ ἐκλογὴ τῶν ἀνθρώπων εἶναι τὸ πρῶτιστον χρέος τῆς Ἀρχῆς. Ἄνευ διανοίας καὶ σκέψεως ὀρθῆς τὰ μεγαλύτερα βασίλεια σμικρύνονται καὶ τελευταῖον καταστρέφονται· πολλῶ δὲ μᾶλλον τὰ μικρὰ καὶ ἀνοργάνιστα δὲν μεγαλύνονται. Οὔτε τοῦ Ὀμήρου ἡ Ἰλιάς δύναται νὰ προκύψῃ ποτὲ ἀπὸ αὐτόματον καὶ τυχεράν συναρμογὴν τῶν εἰκοσιτεσσάρων τοῦ ἀλφαβήτου στοιχείων, οὔτε ἡ Ἑλλάς δύναται νὰ ὀργανισθῇ ποτὲ καὶ εἰς τὸν μέγαν ὄρον της νὰ φθάσῃ ἀπὸ τυφλὴν καὶ ἀπερίσκεπτον δύναμιν κυβερνωμένη.»

Ἡ συνδιάλεξις ἐλάμβανε χαρακτῆρα σοβαρὸν καὶ πολλὰς σοφὰς ιδέας ἐξέθετεν ὁ ἄγνωστος, ὅτε αὐτοῦ καὶ τῶν περιεστώτων ἀπέσπασε τὸν γέλωτα τρανός τις ἵπουργηματίας, φέρων σκιαδῖον πτερωτὸν εἰς τὴν κεφαλὴν, κροσσούς ἀργυρώδεις καὶ παράσημα λαμπρὰ εἰς τὸ στῆθος· ἐβάδιζε μὲ υπερήφανον βῆμα, ὑποβλέπων εὐαρέστως τὴν διαυγάζουσαν

στολήν του καὶ χαίρων ὡς ταῦς, ὅστις εἰς τὸν ἥλιον ἐπιδεδι-
κνύει τὰ σμαράγδινα πτερά του. Εἶναι ἀνάγκη νὰ ὁμολογή-
σωμεν ὅτι ὅσον ἦτον ἐξωτερικῶς στιλπνός, τόσον ἐσωτερικῶς
ρύπαρὸς καὶ κακοήθης· ἱάσπισ καὶ πορφυρίτης ἐξώθεν, τάφος
ἐνδον μεστὸς σπηεδόνος καὶ σκολήκων.

« Νὰ σᾶς διηγηθῶ, φίλοι, (ἐξηκολούθησεν ὁ ἄγνωστος,) ἐν
περίεργον ἀνέκδοτον, πολλὴν ἔχον σχέσιν μὲ τὸ θέα-
μα τοῦτο. Φυσιολόγος τις μέγας τῆς Ἰταλίας, ὁ Σπαλαν-
τσάνης, ἐπιθυμῶν νὰ παρατηρήσῃ τὸν βίον τῶν μελισσῶν,
ἔβαλε κυψέλην των εἰς σκεῦος ὑάλινον διὰ νὰ βλέπῃ ἐξώθεν
καὶ ἀκινδύνως τὰς ἐργασίας των. Ἀφ' οὗ ἔλαβε πολλὰ δείγ-
ματα τῆς βιομηχανίου νοητικότητός των καὶ τῆς μικρᾶς νο-
μοθεσίας, καθ' ἣν κυβερνᾶται ἡ κοινωνία των, ἀπόπειραν νέαν
ἐπιχειρῶν, εἰσήγαγεν ἐν τῇ μέσῳ αὐτῶν νεκρὸν καὶ σεσηπὸς
ποντίκιον. Τὸ ἔθνος τῶν φιλοπόνων ἐντόμων ἔμεινε κατ' ἀρ-
χὰς ἐκπεπληγμένον καὶ ἀργὸν διὰ τὸ δυστύχημα τοῦτο. Ἀλ-
λὰ μετ' ὀλίγον, προηγουμένης τῆς βασιλείσσης του, ἤρχισε νὰ
ἐξυφαίνῃ κήρινον ἱστὸν καὶ νὰ περιτυλίττῃ μὲ τοῦτον τὸ δυσ-
σώδες πτῶμα· ἀφ' οὗ δὲ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ περιέδυσσε
καλῶς, ἡσύχασε καὶ ἀνέλαβε πάλιν τὰ συνήθη ἔργα του. Ὁ
λαμπρὸς ἱματισμὸς τοῦ Ὑπουργηματικοῦ τούτου εἶναι, φίλοι
μου, ὁ κηρὸς, μὲ τὸν ὁποῖον ἐνέδυσαν αἱ μέλισσαι τὸν με-
μιασμένον ποντικόν. Ἀλλ' ἡ Ἐξουσία καλύπτουσα τοὺς τοιού-
τους μὲ τοιαύτας στολάς, ἀντὶ νὰ καθαρίζει, δὲν μολύνει ἀπ'
ἐναντίας ἔτι μᾶλλον τὴν κοινωνίαν μας; »

« Ἄν τὸ πρᾶγμα οὕτως ἔχῃ, (εἶπεν ἄλλος,) πρέπει
νὰ κρατῶμεν ὅλοι τοὺς μυκτῆράς μας κλειστοὺς, ἐπει-
δὴ ἀπὸ τοιαῦτα δυσώδη λείψανα ἐγέμνησεν ἡ ἐλληνικὴ κυ-
ψέλη. »

« Ὡ! γὰρ (ἀπεκρίθη ὁ ἄγνωστος) καὶ εἰς μάτην πολλὰί·

μάλιστα πετᾶτε περὶ τὰ ἄνθη τῶν κήπων καὶ γεννᾶτε μέλι εὐώδες, καὶ ροδόπνοον. Ἀπὸ τὴν πολιτείαν μας ζητεῖ πρὸ πολλοῦ ἡ ἀρετὴ ν' ἀποδημήσῃ· αἱ ἀρχαὶ τοῦ καλοῦ καὶ δικαίου λησμονοῦνται· Οἱ Πρῶτοι καὶ νοημονέστεροι τοῦ ἔθνους, τετυφλωμένοι ἀπὸ τὰ πάθη καὶ εἰς φατρίας διηρημένοι, ἀσθμαίνοντες κυνηγοῦσι τὴν σκιὰν ψευδοῦς εὐτυχίας. Ἡ πεφωτισμένη ὅμως Εὐρώπη περιμένει ἀπὸ ἡμᾶς ταχεῖαν πρόοδον καὶ ἀποζημίωσιν τῶν τόσων ὑπὲρ ἡμῶν προκαταβολῶν της, καὶ ἡ λοιπὴ ἑλληνικὴ οἰκογένεια, ἡ ἀπὸ τῶν συνόρων μας μέχρι τοῦ Δουνάβεως ἐκτεινομένη, ἐνατενίζει τὰ ὄμματα πρὸς ἡμᾶς, ὡς πρὸς ἡγεμόνας ὁδοῦ ἐνδόξου καὶ φερούσης εἰς εὐτυχίαν. Ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα ἡμεῖς ἔχομεν πάρεργα καὶ ὀλίγου λόγου ἄξια φρονοῦμεν...

« Βαρὺς, (ἐπανέλαβε μετὰ μικρὰν παῦσιν, βάλλων τὴν δεξιάν εἰς τὸ στῆθος καὶ ἀνεγειρόμενος,) βαρὺς καὶ πυκνὸς καὶ μεμολυσμένος ὁ ἀὴρ τῆς Πρωτευούσης, καὶ ἡ ψυχὴ μου ἀποβάλλει τὴν γαλήνην της, καὶ τὴν καρδίαν μου ἀναταράττει πατριωτικὴ ὀργή... Ἄς ἐπανέλθω εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς φύσεως, εἰς τὸ φιλέρημον ἄσυλόν μου, ὅπου ἀπολαύει τις νοερὰν ὑπαρξιν καὶ λησμονεῖ τὴν κακίαν. Εἶναι ἀληθές ὅτι πανταχοῦ τὰ ἀνθρώπινα σφαλερὰ, καὶ ὅτι κατὰ τὸν γεωργικόν μου βίον καὶ χάλαζαι καὶ πάχναι καὶ αὖχμοι καὶ ὄμβροι πολυήμεροι καὶ νόσοι ἀφαιροῦσαι τὰ καλῶς τεθραμμένα πρόβατα μὲ λυποῦσιν ἐνίοτε. Ἀλλὰ ποῦ γλυκύτερον διάγει τις τὸ θέρος, παρὰ πλησίον τῶν ρυάκων καὶ ὑπὸ τὰ σκιερὰ δάση; Ἀλλὰ ποῦ ἀρεστότερον χειμάζει τις, παρὰ πλησίον ἀφθόνου πυρὸς εἰς ἀγροτικὸν οἰκίσκον; Ποία ζωὴ ἄλλη παρὰ τὴν τοιαύτην προσφιλεστέρα εἰς τὰ θεῖα, ποθεινότερα εἰς τὴν ἀρετὴν, ἡδυτέρα εἰς γυναικῶνα καὶ εἰς τέκνα, εὐχαριστοτέρα εἰς φίλους; Ἐγὼ θαυμάζω πῶς ἐλεύθερος ἄνθρωπος

κτῆμα γλυκύτερον τοῦ ἀγροῦ θεωρεῖ ἄλλο τι, ἢ ἐπιμέλει ἐν
 γλυκυτέραν τῆς γεωργίας ἄλλην τινά· » καὶ ἀποτινάσσων ἐκ
 τῶν ἱματίων καὶ ὑποδημάτων του τὴν κόνιν τῶν Ἀθηνῶν,
 « φεύγωμεν, εἶπεν, εἰς τοὺς μεμακρυσμένους ἀπὸ τὰς θυέλλας
 τῶν παθῶν λειμῶνας, ὅπου ἀθῶαι Μοῦσαι ψάλλουσιν ὕμνους
 ἐλευθέρους εἰς Ἀρετὴν.

« Χωρῶμεν ἐς πολυρρόδους
 λειμῶνας ἀνθεμώδεις,
 τὸν ἡμέτερον τρόπον,
 τὸν καλλιχωρώτατον,
 παίζοντες, ὃν ὀβισαὶ
 Μοῖραι ξυνάγουσι.
 Μόνοις γὰρ ἡμῖν ἥλιος
 καὶ φέγγος ἰλαρόν ἐστιν. » —

Αὐτὸς μὲν ἐγένεν ἄφρατος, καὶ ὅλοι ἐκθιμβοὶ προσηλωμέ-
 νους εἶχον ἀκόμη τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν τόπον, τὸν ὅποιον πρὸ
 μικροῦ κατεῖχεν, ὡς ἐκ ζοφεροῦ τινος ἀέρος εἰς αἰθρίαν καὶ
 μέγα φῶς ἀναβλέποντες· ἐγὼ δὲ, παρατηρήσας διαβαίνοντα
 τὸν περιηγούμενον τὴν Ἑλλάδα Πουκλέρων Μουσκῶ τὸν ἐκ
 Προυσίας, « εἰς ταύτην, (εἶπα κατ' ἐμαυτὸν,) εἰς ταύτην τὴν
 μερίδα τῶν πολιτῶν ἃς ἔλθῃ οὗτος νὰ μελετήσῃ τὴν Ἑλλάδα
 καὶ νὰ γνωρίσῃ τὸ ἄσθεστον πῦρ τὸ καταφλέγον αὐτήν. Οὐ-
 δὲ οἱ παρ' ἡμῖν Πρέσβεις, οὐδὲ κἄνεις τῶν ἄλλων ξένων, πρὸς
 τοὺς ὁποίους φοιτᾷ καὶ συχνάζει, ἐδυνήθησαν νὰ ἐννοήσωσιν
 ἡμᾶς καλῶς. Ἐκ τῆς χωρικῆς καλύβης μέχρι τῶν βαθμίδων
 τοῦ Ἀνακτορίου λαὸς σκεπτόμενος κατανοεῖ καὶ τὰ πταίσμα-
 τα καὶ τὰς βουλὰς τῶν ἀρχόντων, καὶ προαλείφεται εἰς δια-
 νοητικὴν πάλην, ἥτις θέλει μετ' ὀλίγον ἐπιστήσῃ τὴν προσα-
 χὴν τῶν προοδευόντων ἐθνῶν τῆς Εὐρώπης... »

Ἐν τοσοῦτῳ χάριτι θεῖα, φίλοι ἀναγινῶσται μου, ἰδοὺ ἐν
 ἄρθρον ἀρκετὰ ἐκτεταμένον καὶ κατέχον ὀκτὼ σελίδας ὅλα-

λήρως τοῦ Φυλλαδίου μου. — Ἀλλὰ τὸ δραματικὸν ἐκεῖνο
 πρῶτον; ὁ ἄγνωτος ἐκεῖνος φιλόσοφος; τίς ἦτον; πόθεν
 ἦλθε, καὶ ποῦ ἔφυγεν; — Ἐπειδὴ, Κύριοι, μὲ τόσῃν περιέρ-
 γειαν μ' ἐρωτᾶτε, σᾶς ἐξομολογοῦμαι ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος
 εἶναι διόλου ἀνύπαρκτος, καὶ ὅτι ὁ καλὸς μου Βάκχος, τοῦ
 ὁποίου χθὲς, καθὼς σᾶς ἔλεγα, εἶχα ἐπικαλεσθῇ τὴν βοήθειαν
 ὑπὲρ τῆς πτωχῆς Πλάστιγγός μου, μὲ τὴν μαγικὴν του δύνα-
 μιν μὲ παρέστησεν ἐν τοιοῦτον φανταστικὸν ὃν καὶ ὅλα τ'
 ἄλλα ὅσα σᾶς ἐδιηγήθην.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ.

Εἰς πᾶσαν ποίησιν ὁ ἄνθρωπος ἐπετήδευσε πρὸς χάριν τῆς
 ἀκοῆς ἀρμονίαν τινὰ ἀποτελουμένην διὰ τῆς διαφόρου πρὸς
 ἀλλήλας θέσεως τῶν φωνῶν καὶ τῶν μερῶν τοῦ προφορικοῦ
 λόγου, καὶ ἀναλογοῦσαν πρὸς τὰς κινήσεις τῆς ψυχῆς καὶ
 αὐτοῦ κατὰ τινα τρόπον τοῦ σώματος. Ἐντεῦθεν τὰ μακρὰ
 καὶ τὰ βραχέα, τὸ μετρικὸν σύστημα καὶ ἡ λοιπὴ ἄλλη ἐπι-
 τήδευσις περὶ τὴν ποίησιν τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων. Ἀφ' οὗ
 ἐξέλιπεν ἡ μουσικὴ ἐκείνη μελοποιεῖα διὰ τὴν σύμμιξιν ἴσως
 διαφόρων ἔθνων καὶ νέων πραγμάτων, εἰσέχθη κατ' ὀλίγον
 εἰς τὴν ἑλληνικὴν ποίησιν ἀντὶ τοῦ χρόνου τῶν φωνῶν ὁ το-
 νισμὸς τῶν στίχων, καὶ ἀντὶ τοῦ μέτρου τῶν ποδῶν ὁ ἀριθ-
 μὸς τῶν συλλαβῶν, ἐπὶ τέλους δὲ καὶ ἡ ὁμοιοκαταληξία, ὡς
 πρόσθετός τις καὶ πολλάκις χαρίεις ῥυθμὸς τοῦ ποιητικοῦ
 λόγου.

Καθὼς ἡ γλῶσσά μας σώζει μέχρι τῆς σήμερον μικρὸν τι
 μέρος τῆς παλαιᾶς ἐκείνης, διὰ νὰ εἴπω οὕτω, μελωδίας κα-
 τὰ τὴν σύνθεσιν τῶν συλλαβῶν, τῶν λέξεων καὶ ὅλου τοῦ λό-

του, οὕτω διατηρεῖται καὶ τὸ ἀνομιοκατάληκτον τῆς σπουδῆς χουργίας εἶδος εἰς διάφορα τῆς Ἑλλάδος μέρη, πρὸ πάντων δὲ εἰς τὴν Στερεάν καὶ τὴν Πελοπόννησον. Αὐτοῦ ὁ λαὸς τὸ μεταχειρίζεται εἰς ὅλα του σχεδὸν τ' ἄσματα, πολεμικά, ἠθικά καὶ ἱστορικά, τὰ ὅποια ἔχοντα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον δραματικὴν τινα καὶ σύντομον οἰκονομίαν, διαφυλάττουσιν συγχρόνως τὴν ἀρχαϊκὴν ἐκείνην καὶ ἀπέριτον ἀπλότητα, ἣτις διαγράφει καὶ πλάττει ποιητικώτερον πᾶσαν ὑπόθεσιν μὲ ὀλίγας καὶ φυσικῶς συντεταγμένας λέξεις. Κατὰ τοῦτο ἡ ποίησις τῶν παλαιῶν μας εἶναι πολὺ ἀνωτέρα τῆς τῶν νεωτέρων, οἵτινες μεθοδικοὶ μᾶλλον ὄντες καὶ ψυχροὶ παρατηρηταὶ τῆς φύσεως, παρὰ θεαταὶ αὐτῆς εὐαίσθητοι καὶ ἐνθουσιῶντες, ἐκλαμβάνουν πολλάκις ὡς ποιητικὰς ἐμπνεύσεις τὰς τεχνικὰς καὶ βεβιασμένας ὁρμὰς τῆς πασχούσης ἢ ἀδυνατούσης φαντασίας των. Ἀλλὰ περὶ τούτων ἐν ἄλλοις.

Τὰς τοιαύτας δημῳδαίς τῆς Ἑλλάδος ποιήσεις οἱ πεφωτισμένοι Εὐρωπαῖοι φροντίζουν νὰ συνάγωσι, καὶ πολλὰς ἐξ αὐτῶν ἐθαύμασαν. Καταχωρίζομεν καὶ ἡμεῖς ἐνταῦθα μίαν ἡ δύο, αἱ ὅποιαί μᾶς ἔτυχον πρόχειροι, βέβαιοι ὅτι θέλομεν προξενήσει ὅχι μακρὰν τέρψιν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας.

« Τί ἔχεις, μῆμα, καὶ βογγᾷς καὶ βαριαναστενάζεις ;
Μήπως τὸ χῶμα σὲ βαρεῖ κ' ἡ πέτρα σου μεγάλη ;
—Μηδὲ τὸ χῶμα μὲ βαρεῖ κ' ἡ πέτρα μου μεγάλη·
Δὲν ἦρξες τόπον νὰ διαβῇς καὶ δρόμον νὰ περάσῃς,
Μόν' ἔλθεις καὶ μὲ πάτησες ἐπάνω στοῦ κεφαλί ;
Τάχα δὲν ἦμουν κ' ἐγὼ νῦν, δὲν ἦμουν παλληκάρι ;
Τάχα δὲν ἐπερπάτησα τὴν νύκτα μὲ φεγγάρι ,
Μὲ δέκα πιθαμιᾷς σπαθί, μὲ μιᾶν ὀργυιᾶν τουφέκι ;
Τάχα δὲν ἐπολέμησα σὰν ἄξιον παλληκάρι ;
Τριαῖντα Τούρκους ἔσφαξα εἰς ἓνα μερονύκτι ,
Ἄλλους σαράντα λάβωσα στὸν πόλεμον ἐπάνω ,
Καὶ τὸ σπαθί τσακίσθηκεν, ἔγινε δυὸ κομμάτια ,
Κ' ἓνας ἐχθρὸς Τουρκόσκυλλος μὲ τ' ἄτι μὲ προφθάνει .

Τὴ γυαταγάνι· ἔσγαλε κ' ἐπάνω μου τὸ σύρει·
 Τὴ γυαταγάνι ἐπίασα μὲ τὸ δεξιό μου χέρι,
 Κ' ἔσγαλε τὴν πιστόλα του κ' ἐπάνω μου ἀδειάζει,
 Στὸ χῶμα μὲ ἐξάπλωσεν, ἐδῶ ποῦ μὲ κυττάζεις·
 Κλάψε με, φίλε, κλάψε με »

Εἰς τὸ ἀκόλουθον ποιημάτιον εὐρίσκομεν φυσικώτατα ζω-
 γραφουμένην τὴν συζυγικὴν πίστιν Ἑλληνίδος, καὶ ἐνθυμού-
 μεθα τὴν ὠραίαν τοῦ Ὀμήρου ποίησιν περὶ Πηνελόπης καὶ
 Ὀδυσσέως,

« Μαλαγματίνιος ἀργαλιὸς κ' ἐλεφαντίνιο κτένι
 Κ' ἓνα κορμὶ ἀγγελικὸ κάθεται καὶ ὑφαίνει.
 Πραγματευτὴς ἐπέραςας στὸν Μαῦρο καθ' ἁλλήλους,
 Κοντοκρατῇ τὸν Μαῦρό του καὶ τὴν καλημεράει·
 — Καλὴ σου μέρα, κόρη μου. — Καλῶς τὸν ξένον πεῖ ἴθι·
 — Κόρη, πῶς δὲν πανδρεύεσαι νὰ πάρῃς παλληκάρι;
 — Κάλλιον νὰ σκάσ' ὁ Μαῦρός σου παρὰ τὸν λόγον ποῦ 'πες.
 Ἄνδρα ἔχω στὴν ξενιτεῖά δώδεκα τῶρα χρόνους,
 Κι' ἀκόμα τρεῖς τὸν καρτερῶ καὶ τρεῖς τὸν ἀπαντέγω,
 Κι' ἂν δὲν ἐλθῇ κι' ἂν δὲν φανῇ καλόγρηα θὰ γένω,
 Κ' εἰς τὸ κελεῖ θὰ σφαλισθῶ, τὰ μαῦρα θὰ νὰ βάλω.
 — Κόρη μ' ἄνδρας σ' ἀπέθανε· κόρη μ' ἄνδρας σ' ἐχάθη·
 Τὰ χέρια μου τὸν κράτησαν, τὰ χέρια μου τὸν θάψαν·
 Ψωμί, κερί τοῦ μοίρασας, κ' εἶπε νὰ μοῦ τὸ δόσης.
 — Τὸν κράτησες; τὸν ἔθαψες; Θεὸς νὰ στὸ πλερώσῃ!
 Ψωμί, κερί τὸν μοίρασες; ἐγὼ σοῦ τὸ πλερώνω.
 — Ἐγὼ φιλεῖ τὸν δάνεισα, κ' εἶπε νὰ μοῦ τὸ δόσης.
 — Φιλεῖ κι' ἂν τὸν ἐδάνεισες, τρέχα καὶ γύρευέ το.
 — Κόρη μ' ἐγὼ 'μαι ἄνδρας σου, ἐγὼ 'μαι ὁ καλός σου.
 — Ἄν ἦσαι σὺ ὁ ἄνδρας μου, ἂν ἦσαι ὁ καλός μου,
 Δεῖξ' σημάδια τοῦ σπητιοῦ, κι' ἀπέκει νὰ σ' ἀνοίξω.
 — Μηλὴν ἔχεις στὴν θύρα σου, καὶ κληῖμα στὴν αὐλή σου·
 Κάμνει σταφύλια ῥοζακιά, καὶ τὸ κρασί του μέλι·
 — Αὐτὰ τὰ ξεύρ' ἢ γειτονιά, τὰ ξεύρ' ὁ κόσμος ὅλος·
 Δεῖξ' σημάδια τοῦ κορμιοῦ, κι' ἀπέκει νὰ σ' ἀνοίξω.
 — Ἐλὴν ἔχεις στὸ μάγουλο, ἐλὴν σὴν ἀμασχάλη,
 Καὶ στὸ δεξί σου τὸ βυζὶ μικρὰν δαγκαματίτσα·
 — Βάγρεις, τρεχᾶτ' ἀνοίξετε· αὐτὸς εἶν' ὁ καλός μου. »

Ὅσον ἡ φαντασία ὀλιγώτερα ἐμπόδις εἰς τὰς ἐργασίας, τῆς ἀπαντᾷ, τόσον ἡ δημιουργός τῆς δύναμις, μένουσα τότε ελευθέρα, δύναται νὰ πλάσῃ ποικιλώτερα καὶ χαριέστερα. Διὰ τοῦτο φρονοῦμεν εὐλογον καὶ συμφέρον εἰς τὴν σημερινὴν ἡμῶν ποιήσιν νὰ μὴ μεταχειρίζομεθα πάντοτε τὴν ὁμοιοκαταληξίαν, ἥτις, ἀναφαίρετος ἴσως ἀπὸ τὰ λυρικά καὶ σατυρικά ποιήματα, ἀναμφιδόλως δύναται ν' ἀφαιρεθῇ μετ' ἐπιτυχίας ἀπὸ τὰ ἡρωϊκὰ καὶ δραματικὰ.

Πρὸ τινων ἡμερῶν ὁ Ἰκέσιος Λάτρης, ἀνὴρ ἀγωνισθεὶς μὲν καὶ πολιτευόμενος ἐντίμως ἀπ' ἀρχῆς τῆς ἐπαναστάσεως, φίλος δὲ πάντοτε τῶν Μουσῶν, μᾶς ἔδωκε παράφρασιν τοῦ τινὰ τῶν Χρυσῶν Ἐπῶν τοῦ Πυθαγόρου εἰς στίχους ὁμοιοκαταληκτοὺς, τὴν ὁποίαν δημοσιεύομεν ἐνταῦθα ὅχι μόνον διὰ τὰ μέγαρα τοῦ Σαμίου φιλοσόφου παραγγέλματα, ἀλλὰ καὶ ὡς καλὸν τι δοκίμιον καὶ δεῖγμα τοῦ τοιούτου εἶδους τῆς στιχουργίας εἰς τὴν μετάφρασιν τῶν παλαιῶν ἑλληνικῶν ποιημάτων, τῶν ὁποίων ἡ μελέτη μᾶς εἶναι ἀναγκαιοτάτη. Ἡ παράφρασις ἐγένεν ἐπίτηδες πιστὴ πρὸς τὸ κείμενον, φυλάττουσα πολλάκις αὐτὰς τὰς λέξεις καὶ φράσεις ἢ τὴν σύνταξιν τῶν πυθαγορείων ἐπῶν, ἐπεὶ δὴ ὁ παραφράσας φρονεῖ, καθ' ἡμᾶς, ὀρθῶς ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, καὶ ἂν ἐνίοτε ἀπομακρύνωμεν ὀλίγον ἐκ τῆς συνηθείας τὴν λαλουμένην ἡμῶν γλῶσσαν, προσεγγίζοντές τινι ὅμως ὅσον τὸ δυνατόν καὶ ἐντέχνως πρὸς τὴν ἀρχαίαν, δίδομεν εἰς αὐτὴν φυσικὴν τινα ὠραιότητα ἀντὶ τοῦ ἐπιμυθιωμένου καλλωπισμοῦ, τὸν ὁποῖον λαμβάνει καθ' ἑκάστην ἀπὸ τὰς ἀτέχνους καὶ κακοζήλους μεταγλωττίσεις. Πόσος δὲ, παρεκτὸς τῆς λεκτικῆς ὕλης καὶ καλλιτεχνίας, ἄφθονος πλοῦτος ἰδεῶν, ἠθικῶν καὶ πολιτικῶν ἀρχῶν, εὐρίσκεται τεταμιευμένος εἰς τὰ συγγράμματα τῶν

αθανάτων προγόνων μας! Πόσας τὰ ὀλίγα ταῦτα καὶ ὄντως Χρυσᾷ Ἐπῇ τοῦ παλαιοῦ μας φιλοσόφου περιέχουν γνώμας ἀναγκασιότατας εἰς τὸν κοινωνικὸν βίον, ἐκφρασμένας θαυμασίως εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐλληνικὴν, καὶ μὲ ἱκανὴν χάριν μετενεχθείσας τὰς πολλὰς εἰς τὴν καθομιλουμένην!

« Πρῶτα μὲν τοὺς ἀθανάτους θεοὺς τίμα κατὰ νόμον

Καὶ τὸν ὄρκον πάντα σέβου, ἔπειτα τοὺς ἥρωάς μας.

Εἰς τοὺς δαίμονας τοῦ Ἄδου πρόσφερε τὰ ὠρισμένα,

Καὶ τοὺς σεβαστοὺς γονεῖς σου καὶ τοὺς συγγενεῖς σου τίμα.

Ἀπὸ δὲ τοὺς ἄλλους κάμνε φίλον τὸν καλλήτερόν σου.

Πραεῖς λόγους ἀποδέχου καὶ ἀγάπα καλὰ ἔργα.

Μὴν ἐχθρεύεσαι τὸν φίλον εἰς παραμικρόν του σφάλμα

Ὅσον δύνασαι, καθέτι « δύναμις ἀνάγκης γείτων. »

Ταῦτα ἐνθυμοῦ προσέτι· μάνθανε νὰ κυριεύῃς

Τὴν κοιλίαν σου πρὸ πάντων καὶ τὸν ὕπνον κ' ἄλλα πάθη·

Αἰσχρὸν δὲ ποτε μὴ πράξῃς μήτε μ' ἄλλους μήτε μόνος,

Ἄλλ' αἰσχύνου ὑπὲρ πάντας μάλιστα τὸν ἑαυτόν σου.

Ἐπειτα δικαιοσύνην ἄσκει ἔργῳ τε καὶ λόγῳ,

Καὶ ἀλόγιστος νὰ ᾔται πρὸς οὐδὲν μὴ συνεπιζῆς,

Μηδὲ λησιμονῆς καὶ ὅτι θάνατος τὸ μετὰ ταῦτα.

Χρήματ' ἄλλοτε νὰ κάμνης, ἄλλοτε νὰ ἐξοδεύῃς·

Καὶ ἀπ' ὅσας θλίψεις ἔχουν οἱ θνητοὶ ἐξ εἰμαρμένης

Ὅσον μέρος καὶ σὺ λάβῃς πρέπει νὰ τὸ ὑποφέρῃς

Ἀταράχως, ἐφευρίσκων τρόπους νὰ τὸ θεραπεύῃς

Χωρὶς γὰ ὑπερλυπῆσαι, ἀλλὰ μόνον λέγε, ὅτι

Εἰς τοὺς ἀγαθοὺς ἡ Μοῖρα πολλὰς θλίψεις δὲν ἀφίνει.

Πολλοὶ λόγοι διαφόρως ἀγαθοὶ καὶ ἐναντίαι

Τοὺς ἀνθρώπους παρασύρουν ἐπιπίπτοντες, ἀλλ' ὅμως

Μὴν ἐκπλήττεσαι καὶ φεύγῃς, μόνον ἄκουε καὶ κρίνε.

Πρὸς τὸ ψεῦδος μένε πρᾶος θεατὴς καὶ θαρρόαλαός,

Καὶ ποτὲ τὴν συμβουλὴν μου τὴν ἐξῆς μὴ παραβαίνῃς·

Κανείς μὴ σὲ καταπίσῃ διὰ λόγου ἢ δι' ἔργου

ἢ νὰ κάμῃς ἢ νὰ εἴπῃς ὅ,τι ἐντιμον δὲν κρίνῃς.
 Πλὴν βουλεύου πρὸ τοῦ ἔργου, ὥστε νὰ ἐπιτυγχάνῃς.
 Κακὸς εἶν' ὁ ἀνστήτως πράττων ἄνθρωπος ἢ λέγων·
 Ἄλλ' ἐκτέλει ὅσα λύπας ἐπὶ τέλους δὲν σέ φέρουν,
 Μηδ' ἐπιχειρῇς καὶ ὅσα δὲν γνωρίζεις κατὰ βάθος,
 Ἀλλὰ μάθανε τὸ δέον· οὕτω θέλεις καλοζήσει·
 Οὐδὲ τὴν περὶ τὸ σῶμα πρέπει ν' ἀμελῇς ὑγίαν,
 Ἀλλὰ μέτρον ποτοῦ ἔχε καὶ τροφῆς καὶ γυμνασίων·
 Μέτρον λέγω τῶν τοιούτων, ὅσον μόνον δὲν σέ βλάπτει.
 Μάθε δίαίταν νὰ ἔχῃς καθαρὰν καὶ ἀπλουστεράν,
 Καὶ φυλάττου νὰ μὴ κάμῃς, ὅσα ἐπισύρουν φθόνον.
 Ἄκαιρα μὴν ἐξοδεύῃς ὡς ἐξ ἀπειροκαλίας,
 Μηδὲ ἀνελευθερίζῃς· ἄριστον παντοῦ τὸ μέτρον.
 Πράττε ὅσα δὲν σέ βλάπτουν λογιζόμενος πρὸ ἔργου·
 Καὶ ποτὲ τὸν γλυκὺν ὕπνον μὴ δεχθοῦν τὰ ὄμματά σου,
 Πρὶν τῶν ἔργων τῆς ἡμέρας καθὲν τρεῖς ἀναπολήσης,
 « Τὶ κατῴρθωσα, ποῦ σφάλω, καὶ τί ἔπρεπε νὰ κάμω »·
 Ἀφοῦ δὲ ἀπὸ τὸ πρῶτον ἔλθῃς ὡς τὸ τελευταῖον,
 Ἐπιπλήττου εἰς τὰ λάθη καὶ πρὸς τὰ καλὰ εὐφραίνου.
 Ταῦτα, φίλε, ὅσα εἶπα φιλοπόνει καὶ μελέτα·
 Ταῦτα μέλλουν νὰ σέ βάλουν εἰς τῆς ἀρετῆς τὰ ἔχνη·
 Ναὶ μὰ τὸν εἰς τὴν ψυχὴν μου παραδόντα τὴν τετράδα,
 Πηγὴν οὖσαν ἀενάως φύσεως τῆς ἀνθρωπίνης.
 Λοιπὸν ἔρχου πρὸς τὸ ἔργον τοὺς θεοὺς παρακαλέσας,
 Ὥς ὅταν φθάσῃς νὰ κρατήσῃς ὅλα τὰ καλὰ ἐκεῖνα,
 Θέλεις καὶ τῶν ἀθανάτων καὶ θνητῶν σύστασιν μάθει,
 Πῶς κατέρχονται τὰ πάντα καὶ τὸ πῶς πάλιν κρατοῦνται,
 Ὅτ' ἡ φύσις εἶν' ὁμοία παντοῦ μὲ δικαιοσύνην,
 Ὅστε μάτην μὴν ἐλπίζῃς μηδὲ τί νὰ σέ λανθάνῃ·
 Ὅτ' οἱ ἄνθρωποι πολλάκις πάσχουν αὐτοπροαιρέτως,
 Ἄθλιοι, πλησίον ἔχουν τ' ἀγαθὰ καὶ οὕτε βλέπουν
 Οὐτ' ἀκούουν, καὶ τὴν λύσιν τῶν κακῶν νοοῦν ὀλίγοι.
 Φαίνεται κάμμια Μοῖρα βλάπτει τῶν θνητῶν τὰς φρένας

Καὶ ὡς κύλινδροι εἰς ἄλλα ἄλλοτε κακὰ κυλοῦνται.

Ἠπειδὴ ἡ κακὴ ἔρις σύμφυτος κρυφὰ τοὺς σπρώχνει,
Τὴν ὅποιαν καθεὶς πρέπει ν' ἀποκρούη καὶ νὰ φεύγῃ.

Ὡ Ζεῦ πατέρ, πάντας σῶσον ἀπὸ τὰ κακὰ τὰ τόσα

Καὶ πρὸς πάντας δεῖξέ μόνον ποῖον ὁδηγὸν νὰ ἔχουν.

Σὺ δέ, φίλε, μὴ φοβῆσαι. Εἶναι θεῖον θνητῶν γένος

Κ' εἰς αὐτοὺς τὰ ἱερά της φέρουσα ἡ φύσις δείχνει

Ἄν αὐτοὺς καὶ σὺ ἀκούης, ἔχεις ὅσπιν παραγγέλλω

Θεραπείαν, κ' ἀπὸ θλίψεως τὴν ψυχὴν σου θέλεις σῶσει.

Σκέπτου, ἄπειχε, ὡς εἶπα, τὴν τροφὴν τοῦ σώματός σου,

Καὶ προσπάθει τὴν ψυχὴν σου λογικῶς νὰ καθαρίσῃς,

Ὡς ἡνίοχον τὸν λόγον στήσας εἰς τὸν ἑαυτὸν σου.

Ὅταν δὲ τὸ σῶμ' ἀφήσας ἀναβῇς εἰς τὸν αἰθέρα,

Εἶσαι εἰς τῶν ἀθανάτων, θνητὸς ὄχι, θεὸς πλέον. »

Ὁ Κύριος Δάτρης ἔχει καὶ ἄλλας τοιαύτας παραφράσεις,
ἐξ ὧν εἶναι καὶ ἡ τῶν Ἐμβατηρίων τοῦ Τυρταίου, τῆς ὁποίας
δίδομεν τὴν ἀρχήν.

« Ὡ, τί θέαμα ὠραῖον ὁ ἀνδρεῖος στρατιώτης

Πελεμῶν ὑπὲρ πατρίδος καὶ εἰς τοὺς προμάχους πίπτων !

Ἄν τὴν πόλιν του ἀφήσῃ καὶ τοὺς ἀνθηροὺς ἄγρους του

Καὶ πτωχεύῃ, ποῖα θλίψις παρὰ ταύτην δριμυτέρα ;

Εἰς τὸν κόσμον περιφέρων τὴν ἀγαπητὴν μητέρα

Καὶ τὸν γέροντα πατέρα καὶ παιδία καὶ γυναῖκα,

Ὅπου ἔλθῃ τί εὐρίσκει ; Ὀχληρὸς καὶ μισημένος,

Ψωμοζήτητος, ἐπὶ τέλους ἀδακρύτως ἀποθνήσκει,

Καὶ τὸ γένος του αἰσχύνεται, καὶ τὸ πρόσωπον ἐλέγχει,

ἔχων πᾶσαν ἀτιμίαν καὶ κακότητα κατόπιν.

Ἐπειτα κἀνεὶς ταισῦτον ἄνθρωπον περιπλανήτην

Οὔτε βοηθεῖ ὡς φίλον, οὔτ' ἐντρέπεται ὡς ἄνδρα.

Μὲ ψυχὴν λοιπὸν, ὧ νέοι, ἅς ἀγωνισθῶμεν ὅλοι

Περὶ γῆς πατέρων ταύτης, περὶ γυναικῶν καὶ παίδων,

Καὶ ἅς πίπτωμεν γενναίως τὴν ζωὴν καταφρονοῦντες.

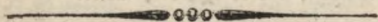
Ὅθεν μάχεσθε, πλησίον μένοντες ὁ εἷς τοῦ ἄλλου·

Τὴν αἰσχρὰν φυγὴν, τὸν φόβον εἰς τὸν νοῦν κ' ἀνείς μὴν ἔχη,

Ἀλλὰ κάμετε μεγάλην καὶ χαλκίνην τὴν καρδίαν,

Τοὺς ἐχθροὺς καὶ τοὺς κινδύνους ἀτρομήτως πολεμοῦντες. »

Εὐχόμεθα διὰ τὴν πρόοδον τῆς ἐθνικῆς ποιήσεως, διὰ τὴν
μόρφωσιν τῆς γλώσσης μας καὶ πρὸς τιμὴν τῆς φιλολογίας
μας νὰ ἐνασχοληθῶσι καὶ ἄλλοι ὁμοίως εἰς παραφράσεις
τῶν ἀρχαίων ἡμῶν ποιητῶν, εἰς τὰς ὑποίας τὸ ὁμοιοτέλευτον
εἶναι πάντῃ ἀνάρμοστον, ὡς ἄγνωστον εἰς τοὺς παλαιούς.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΛΑΣΤΙΞ.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ.

(ΑΠΡΙΛΙΟΣ—ΜΑΪΟΣ 1836.)

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΠΟΛΛΑΚΙΣ, εἰς παραμονὰς οἰκτρῶν συμβεβηκότων,
Στὴν φύσιν πλῆθος φαίνεται σημείων ἀλλοκοτών·
Ἡ γῆ ἐξαίφνης σείεται, ὁ ἥλιος ἐκλείπει,
Καὶ ζωηρὰ τῆς πλάσεως ἐκφράζεται ἡ λύπη.
Σεισμός συνέβη κ' εἰς ἡμᾶς τὰς δύο τοῦ Μαΐου
Καὶ τοῦ ἡλίου ἐκλειψίς τὴν τρίτην τοῦ ἰδίου,
Καὶ ἡ μορφή τοῦ Σύμπαντος ἐφάνη τεθλιμμένη
Διότι ἀσυμπλήρωτον τὸ ὕπουργεῖον μένει...

Καὶ ποῖά του τεράστια καὶ ποίους του θριάμβους;
Δὲν ἔμελλε νὰ ἴδωμεν μὲ ὀφθαλμούς ἐκθάμβους;
Νὰ καταβῇ δὲν ἔμελλεν εἰς τὴν Ἑλλάδα τώρα
Τοῦ Πλάστου ὁ παράδεισος μὲ ὅλα του τὰ δῶρα;
Καὶ πῶς λοιπὸν εἰς ταραχὴν ἡ γῆ μας νὰ μὴν πέσῃ
Καὶ ὅλον τὸ στερέωμα νὰ μὴν μαυροφορέσῃ;

Πλὴν μία εἰς τὸν γενικὸν κλαυθμὸν μας Γραμματεία
Κρατοῦσα κηροψάλιδα καὶ σκότους ἐργαλεῖα,
Ἐχάρη ὅτι ὁ φωστὴρ μᾶς ἔστρεψε τὰ νῶτα
Καὶ ὅτι κ' εἰς τοὺς οὐρανοὺς ἐσδύσθηκαν τὰ φῶτα...

ὦ Μήδεια βρεττανικῇ, τὰς ὄχθας μας ἀφίνεις
Κι' ὀπίσω σου πυκνοὺς καπνοὺς καὶ μαύρην λύπην χύνεις.

Ναί, κατοικεῖ ἔλπις εἰς σὲ μέχρις αὐτῆς τῆς ὥρας
 Καὶ εἰς' ἀκόμα εἰς πολλοὺς ὁ πῖθος τῆς Πανδώρας·
 Ναί, περιμένουσι πολλοὶ μ' ἀνέκφραστον ἀγῶνα
 Εἰδήσεις ἀπὸ τοὺς Κορφοὺς καὶ ἀπὸ τὸν Ἀγκῶνα.
 Ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ τῶν πολλῶν πολιτικῶν μας γλάρων,
 Διὰ μικρόν των μάθημα ὁ ἀδδηφάγος Χάρων
 Στὸν σκοτεινὸν Ἀχέροντα τὸν Μαυρομμάτην φέρει
 Μὲ Δίπλωμα νωπόγραφον Συμβούλου εἰς τὸ χέρι,
 Καὶ τοὺς φωνάζει πῶς κ' αὐτοὶ τὰ πέταλα θ' ἀφήσουν
 Πρὶν τοῦ πορθμείου τὴν δραχμὴν προφθάσουν νὰ κερδίσουν.

Σκηναὶ κλαυθμῶν καὶ γέλωτος!.. Αὐτὸς στὸ περιγιάλι
 Κυττάζων μὲ δεκάπηχον Ἀγγλίας ματογιάλι,
 Ἀπὸ τὸν κόλπον τῶν Πατρῶν καὶ τ' ἄκρα τῆς Ναυπάκτου
 Συμβούλου ἐπερίμενε διορισμὸν Ἐκτάκτου.
 Ἐκεῖνος δέκα στρογγυλὰ πεντάδραχμα σημαίνων,
 Τὰ ἐπαιζε στὰς χεῖράς του τὸν Κλήτορα προσμένων.
 Παλάτι ἐνοικίαζεν ὁ τρίτος μὲ τρεῖς πάτους,
 Ἐλπίζων μέγας ἄνθρωπος νὰ καταστῇ τοῦ Κράτους·
 Κ' ἀκόμα τὴν γυναῖκά του νὰ φέρῃ ἄλλος τρέχει
 Στὴν νέαν Ἐπαρχίαν του, ὅπου δὲν θέλει ἔχει...
 Πλὴν ἦλθε στὴν Πρωτεύουσαν, ὦ τῆς κακῆς των μοίρας!
 Ἐξαίφνης ἡ Κυβέρνησις μ' εὐκαιρωμένας χεῖρας.

Εἰς τὰς Ἀθήνας σήμερον τί τρέχει ἐρευνᾶτε;
 Τὸν Ἄργον τὸν ἀκοίμητον ἐμένα ἐρωτᾶτε,
 Ἐμένα τὸ βαρόμετρον τὸ δεῖχνον τοὺς ἀέρας,
 Τὴν τάσιν τῆς πολιτικῆς ἀστάτου ἀτμοσφαίρας.
 Καθὼς οἱ ὄφεις εἰς καιρὸν τοῦ παγετώδους ψύχους
 Τὰς κεφαλὰς των ἔχουσι καὶ τὰς οὐρὰς ἀψύχους,
 Κ' εἰς κύκλους περιστρέφοντες τὸ κρυερόν των σῶμα
 Προσμένουν τοῦ ἡλίου μας νὰ τοὺς θερμάνῃ τ' ὄμμα,

Ὁμοίως αἱ πατρίαι μας, νεκραὶ καὶ ζαρωμέναι
 Καὶ πρὸς τῆς Κυβερνήσεως τὰ βλέμματα στρεμμένα,
 Ψωμοζητοῦν ἀμμίαν τῆς ἀκτῖνα ζωογόνον·
 Δὲν ἔχουν νεῦρα καὶ ἄρμους, δὲν ἔχουν πλέον τόνον,
 Ἀφ' οὗ ὁ ἀκαρνανικὸς στασιασμὸς ἐσθύσθη
 Κι' ὥς σύννεφον κονιορτοῦ ἐφάνη κι' ἀφανίσθη·
 Ἀφ' οὗ εἰς τὰ Παρίσια ὁ Γενεράλ Κωλέττος
 Εἰς τὰ τῆς ἐκστρατείας του ἀπέτυχεν ἐφέτος,
 Καὶ ὁδηγίας ἔδωκαν στὸν Λαγγρενὲ οἱ Γάλλοι
 Στὴν στάθμην ὑπὲρ Ὄθωνος τὴν χεῖρά του νὰ βάλῃ·
 Ἀφ' οὗ τοῦ Ράιτ ἄφθονος ὁ Πακτωλὸς θὰ ρέυσῃ
 Κ' ἐπὶ κυμάτων ἀργυρῶν τὸ σκάφος μας θὰ πλεύσῃ.

Τῆς Ἀμαλθείας φέρουσα τὸ κέρας ἡ Εἰρήνη
 Εἰς τὴν Ἑλλάδα σήμερον καρποὺς ἀφθόλους χύνει·
 Κ' εἰς τοὺς ἀγροὺς ὁ ἄσταχυς, ἡ αὔρα ὅταν πνέῃ,
 Ὡς θάλασσα κατάχρυσος κυμαίνεται καὶ ῥέει·
 Κι' ὁ Βάκχος ῥοδοπρόσωπος, κισσοστεφανωμένος,
 Εἰς τὰς ἀμπέλους τραγουδεῖ καὶ πίνει ξαπλωμένος·
 Κι' ὁ Πᾶν μὲ τοὺς δακτύλους του τὰς αἰγὰς του ἀρμέγει·
 Κ' εἰς τὴν σκιὰν τῶν μυρσινῶν· Εἰδύλια μᾶς λέγει·
 Εἶν' ἀληθὲς πῶς ὁ Σωτὴρ παλινωδίαν ψάλλων
 Ζητεῖ νὰ φέρῃ γενικὸν εἰς τὴν πατρίδα σάλον,
 Καὶ σύρων τὴν ῥομφαίαν του ἀπὸ τὴν μαύρην θήκην·
 Σαλπίζει τοῦ Κωλέττου μας τὴν νέαν Διαθήκην,
 Καὶ εἰς δευτέραν χεῖρονα τῆς πρώτης πίπτων πλάνην·
 Κηρύττει Εὐαγγέλιον τὸ κατὰ Ἰωάννην·
 Εἶν' ἀληθὲς πῶς μυστικοὶ τοῦ ψεύδους σπερμολόγοι
 Φωνάζουν ὁ λεγόμενος πῶς ἄχυρα δὲν τρώγει·
 Πῶς μὲ τὸ ἀερόστατον, μὲ χεῖρας φλογισμένας,
 Ὡς κεραυνὸς ἐπάνω μας θὰ πέσῃ Πρέσβυς ἕνας,

Ἡ πλοῖα τεσσαράκοντα θ' ἀράξουν στὴν Μοθώνην
 Τὸν Πρέσβυν αὐτὸν φέροντα μὲ σπάθην εἰς τὴν ζώνην·
 Πῶς μέλλουν τὸ διάδημα τοῦ Κωνσταντίνου πλέον
 Νὰ σχίσουν Ῥώσσοι ἀετὸς κ' Ἀγγλογαλλάτης λέων·
 Πῶς ἡ Ἑλλάς θὰ καταστῇ πολέμου ἀποθήκη
 Καὶ στέκει πάντῃ ἄδηλος κ' ἀμφιῤῥεπής ἡ νίκη.
 Ἀλλὰ τοιαῦτα ὄνειρα καὶ πάταγοι ἀέρων
 Δὲν σείουν τὸν ἐγκέφαλον οὐδὲ τῶν ἀπλουστέρων·
 Ἀλλὰ τὸ Κράτος στέκεται εἰς τέσσαρας ἀγκύρας
 Καὶ δὲν φοβεῖται τὰς μικρὰς τῶν ραδιούργων χειῖρας·
 Ὁμοίως εἰς αἰγιαλοὺς λιμενισθεὶς ἡσύχους
 Κ' ἀνεμοζάλης μακρυνῆς ἀκούων κωφούς ἤχους,
 Εἰς ὕπνον παραδίδεται ὁ ναύτης γαληναῖον ...
 Πλὴν θὰ κοιμᾶτε πάντοτε κ' ἡ Ἐξουσία πλέον ;
 Πλὴν αἰωνίως ἄπρακτος νὰ μένῃ αὐτὴ πρέπει
 Καὶ μ' ὄμμα ξένον καὶ ἀργὸν τὴν γῆν αὐτὴν νὰ βλέπῃ ;
 Ἐκατομμύρια δραχμῶν εἰς ταύτην κάθε χρόνον
 Ὑπὲρ τὰ δεκατέσσαρα τὸ ἔθνος μας πληρόνον,
 Δὲν ἔχει δικαιώματα εἰς πρόσδον καμμίαν ;
 Νὰ ἔχῃ δὲν εἶν' ἄξιον οὐδὲ Ἀκαδημίαν,
 Οὐδὲ Σχολὰς καὶ παιδικὰς καλῶς ὀργανισμένας
 Καὶ τῆς ἐλευθερίας τοῦ τὰς στήλας ὑψωμένας ;
 Ὡς πότε ξενικὸς στρατός ; Ὡς πότε καταχρήσεις ;
 Ὡς πότε ἀντελληνικαὶ τῶν ξένων προτιμήσεις ;
 Ὡς πότε θάλασσα γυμνὴ ἀπὸ Ἑλλήνων σκάφη,
 Κ' ἀντὶ ναῶν καὶ πόλεων ἐρείπια καὶ τάφη ; .

Τὰ γενικὰ συμφέροντα καθεὶς ὀπίσω βάλλει
 Καὶ εἶναι περὶ μερικῶν ἡ ἔρις ἡ μεγάλη·
 Καθεὶς περὶ τὴν τράπεζαν τῆς Ἐξουσίας τρέχει,
 Διὰ ὀλίγα ψύχαλα πολὺν ἀγῶνα ἔχει,

Λοκεῖται καὶ εἰς τὴν ὁσμὴν τῶν φαγητῶν ἀκόμα
 Κι' ὁ αἰελὸς τοῦ ἔρχεται στὸ λαίμαργόν τοῦ στόμα·
 Καὶ τὰ Γραμματικίδια, καθὼς περὶ τὸ θέρος
 Οἱ μύρμηκες γυρίζουσιν εἰς κάθε τόπου μέρος.
 Καὶ κόκκους σίτου κι' ὄσπρια στὰς τρύπας των συνάζουν
 Καὶ διὰ τὸν χειμῶνά των τροφὴν προετοιμάζουν,
 Καὶ τὰ Γραμματικίδια δραχμίτσας μίαν μίαν
 Στοιβάζουν εἰς τὴν κώχην των με σιωπὴν βαθεῖαν.

Ἰδὲ αὐτοὺς τοὺς ἕως χθὲς θερμούς μας Δημοκράτας
 Πῶς καμαρώνουν τὰ χρυσᾶ, ὅπου φοροῦν στὰς πλάτας,
 Πῶς ἐξετάζουν ἂν πολὺ τὸ τρίκωχον τοὺς πιάνη
 Καὶ ἂν μ' αὐτὸ στὸν οὐρανὸν ἡ κορυφὴ των φθάνη.
 Ὁμοίως καὶ οἱ πίθηκοι, ὅποτεν τοὺς χορεύουν
 Κι' ἀνθρώπου σχῆμα καὶ μορφήν νὰ μιμηθοῦν γυρεύουν,
 Τὸν κουδουνάτον σκοῦφόν των στὴν κεφαλὴν των φέρουν
 Κ' εἰς τὸν καθρέπτην βλέποντες χοροπηδοῦν καὶ χαίρουν.

Τῆς Μοναρχίας βαθμηδὸν ὑψόνονται οἱ στύλοι
 Καὶ νὰ μᾶς κλείῃ ἀρχινᾶ ἡ Σιωπὴ τὰ χεῖλη·
 Καθεὶς Ἰπάλληλος φωνῆς ἰδίας τοῦ στερεῖται
 Κι' ὡς κώδων ἀπὸ ξενικὸν βραχίονα κινεῖται.
 Στοῦ Κυβερνήτου τοὺς καιροὺς συχνὰ εἰς τὰ Σχολεῖα
 Βιβλιοθήκας ἔβλεπες με ξύλινα βιβλία,
 Πλὴν φέροντα ἐπιγραφὴν μεγάλων συγγραφέων
 Καὶ τίτλον τοῦ συγγράμματος πομπώδη καὶ ὠραῖον
 Κ' αἱ Γραμματεῖαι σήμερον κατὰ τὴν σημασίαν
 Βιβλίων εἶν' ἐπιγραφαὶ ψευδῶν χωρὶς οὐσίαν.

Εἰς τὰς τερπνάς Κυκλάδας μας, τὰς ποντοφυτευμένας,
 Εἰκόνας τερατουργικὰς καὶ μόλις ξεθαμμένας
 Κρατοῦσα εἰς τὰς χεῖράς της ἡ Δεισιδαιμονία,
 Φορολογεῖ καὶ γέροντας καὶ νέους καὶ παιδιὰ·

Εἰς Νάξον, μετὰ τελετῆς καὶ κρότου τῶν σημάτων τρων
 Συνάξει ὄχλον εἰς ἐνὸς βοσκοῦ ἀγύρτου ἄντρον·
 Εἰς Σύραν, στὰ παράθυρα τοῦ Λίβις νυκτερεύει
 Καὶ τὸν σοφὸν διδάσκαλον, τὸν Βάμβαν, φυγαδεύει·
 Τοὺς ὀφθαλμούς της κάλυμμα σκεπάζει αἱματῶδες·
 Βιβλίων τέφραν φέρουσιν οἱ μιαινοὶ τῆς πόδες·
 Κ' ἡ Ἱερὰ Ἐξέτασις κατόπιν τῆς στοῦς δρομους,
 Περιπατοῦσα μὲ πυρὰς καὶ μ' αἱματῶδεις νόμους
 Καὶ τὸ θυμιατήριον κρατοῦσα καὶ τὴν δᾶδα,
 Τὴν Ἰσπανίαν ἄφησε καὶ τρέχει στὴν Ἑλλάδα.
 Ἰδοὺ τ' ἀποτελέσματα τῆς τόσης ἀμελείας
 Τῆς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν τρανῆς μας Γραμματείας!
 Ἀπὸ τὰ Μοναστήρια καὶ ἀπὸ τὰ κελεῖα
 Μισὸν ἑκατομμύριον δραχμῶν ἡ Ἐξουσία
 Συνάξει κατ' ἐνιαυτὸν, καὶ πλούτη ταμιεύει.
 Καὶ ἱερὰ κανδύλια καὶ ἄμφια καὶ σκευή·
 Ἀλλ' εἰς διάστημα ἐτῶν τεσσάρων ὀλοκλήρων,
 Ἀφίνει τὸν λαὸν τυφλὸν καὶ ἀμαθῆ τὸν Κλῆρον!

Ὡς πότε θέλει μόνον τοῦ τὸ ἔθνος ταξειδεύει;
 Ὡς πότε θέλει μόνον τοῦ βραδέως προσοδεύει;
 Εἰς τῆς θαλάσσης τὸ ὑγρὸν καὶ ἄλμυρὸν πεδίου,
 Ὅμοίως δίχως ναύκληρον περιπλανᾶται πλοῖον,
 Ἡ δένδρον, ὅπου γεωργοῦ δὲν προσεγγίζει χερί,
 Ὅμοίως εἰς τὴν ἔρημον καρποὺς ἀγρίους φέρει.

Χθὲς ἄνεμος τὴν θάλασσαν ἐκίνει καὶ ἀνεκύκα·
 Μὲ φίλον μου φιλόσοφον εὐρέθην εἰς τὴν Πνύκα,
 Τὸν πάλαι κυμαινόμενον τῆς εὐγλωττίας πόντον·
 Ἀντίκρυ τὸ Συμβούλιον, ἡ Πνύξ ἡμῶν τῶν ζώντων,
 Στὰ ὄμματά μας ἤρχετο, καὶ τὴν μελαγχολίαν
 Πικρὰν συνησθάνομεθα εἰς τὴν παραλληλίαν.

Στραφεῖς ὁ φίλος πρὸς ἐμὲ καὶ πρὸς τὸν Παρθενῶνα,
Μὲ εἶπε τότε μὲ ψυχῆς ἀληθινὸν ἄγων·

« Δὲν ὁμοιάζουν οἱ ναοὶ ἐκεῖν' οἱ τεθραυσμένοι,

« Αἱ κολοβὰι στῆλαι αὐταὶ, τὰ ἐλλειπῇ τεμένη,

« Δὲν ὁμοιάζουν γίγαντας ἐκ τάφων ἐξελθόντας

« Κ' εἰς προαδημιαίους τῶν καιροὺς ἀποθανόντας;

« Καὶ ὅτι βλέπεις δὲν φρονεῖς εἰς κρημνισμένον θρόνον

« Καθήμενον τὸ Φάντασμα τῶν παρελθόντων χρόνων;

« Δὲν θέλομεν ἐπανιδεῖ τὸν κόσμον τὸν ἀρχαῖον,

« Καὶ δὲν θὰ ἐπιστρέψωσιν οἱ Δημοσθένεις πλέον;

« Καὶ ἡ Ἑλλάς μᾶς πάντοτε λαμπρῶν ῥητόρων χήρα,

« Στὰ στήθη της κοχλάζοντα θὰ κρύπτῃ τὸν κρατῆρα; .. »

Βραδέως ἐβαδίζομεν, κ' ἐσπέρα ἀνεμώδης

Εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Ἀττικῆς μᾶς εὔρε τὰς ἀμμώδεις·

Κ' εἰς σκέψεις ἀφινόμεθα, ὁρῶντες τὰς ἐκτάσεις

Τοῦ κυανοῦ ὀρίζοντος τῆς κυανῆς θαλάσσης·

Ἀλλ' ἀργυρᾷ στὸν οὐρανὸν ἀνέτειλε σελήνη,

Καὶ διεχύθη ἑξαφνα καὶ λάμψις καὶ γαλήνη·

Εἰς τὸ Αἰγαῖον ἤστραπτον μακρόθεν αἱ Κυκλάδες

Ὡς λευκοφόροι ἀδελφαὶ, ὡς τ' οὐρανοῦ Πλειάδες.

« Ὡ γῇ μεγάλη, ἔκραξα, ὦ χώρα τῆς εὐκλείας,

« Καὶ αὐθις βλάστησε κἄνεν φυτὸν ἐλευθερίας!... »

Σὺ δέ, ὅστις τὴν Μοῦσάν μου ἐμπαίζεις καὶ χλευάζεις

Καὶ Ἀληκτῶ καὶ Μέγαιραν πανδήμως ὀνομάζεις,

Σωτῆρ πολυπαθέστατε, τὴν τόλμην σου οἰκτείρω

Καὶ ἀπὸ σέ τὸ κάλυμμα δὲν θέλω ν' ἀποσύρω.

Ἡ Μοῦσά μου μισάνθρωπος δὲν εἶν', ὡς λέγεις, ὅμως

Καὶ οὐδὲ τοῦ σταδίου της ἀνώμαλος ὁ δρόμος·

Τὰς προγραφὰς δὲν ἔψαλε καὶ τὰς καταδιώξεις,

Κ' ἐφείσθη κἄν τὰ λείψανα τῆς ἐθνικῆς μας δόξης·

Καὶ ὅταν εἰς τοῦ Ἰτσο-Καλὲ κατάδετος τὸν βράχον,
 Ὁ γέρων ὁ ἀγαπητὸς ἐκρίνετο τῶν Βλάχων
 Κ' ἡ λαιμοτόμος ἤγγιζε τὰς γηραιάς του τρίχας,
 Δὲν ἐπεμβῆκεν εἰς ἀνδρὸς ἀδικουμένου τύχας.

Τὸ τρίκωχον δὲν ἔθιγε τὴν κόμην σου ἀκόμα,
 Καὶ μὲ ἠπείλεις μὲ θρασὺ τῆς Ἐξουσίας στόμα ...
 ὦ! ἄς ἀκούσῃ καὶ αὕτῃ φωνὴν γενναίου στήθους·
 Πολλάκις ἔθρεψεν ἐμὲ ὁ ὀβολὸς τοῦ πλήθους·
 Διάγει ὁ Ἀπόλλων μου πρὸ χρόνων ἰδιώτης,
 Καὶ πένης Βελισάριος, τοῦ ἔθνους στρατιώτης,
 Νὰ φέρῃ δὲν ἐρυθριᾷ εἰς χεῖράς του τὸν δίσκον,
 Στὸν Μάρκον ὕμνους κελαδῶν καὶ εἰς τὸν Καραῖσκον.

ΛΟΓΟΓΡΑΦΙΚΑ.

Ἀ Α Λ Η Λ Ο Γ Ρ Α Φ Ι Α .

ἘΞ Ἀθηνῶν, 5 Μαΐου.

Εἰς τὴν πρώτην ἐπιστολὴν σ' ἔγραφα, φίλε, περὶ τῆς δια-
τρεχούσης εἰς τὴν Πρωτεύουσαν μεγάλης κινήσεως διὰ τὴν
συμπλήρωσιν τοῦ ὑπουργικοῦ Συμβουλίου. Ἀλλ' ἔκτοτε μυστη-
ριώδης σκέπη ἐκάλυψε τὴν πολιτικὴν σκηνήν, καὶ δι' αὐτὸ
εἰς τὸ τελευταῖον γράμμα δὲν ἐδυνήθην νὰ σέ ἀναγγείλω
ἄξιόν τι λόγου περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου. Σήμερον τὸ
σκότος διεσκεδάσθη· ὁ βασιλεὺς ἀνεχώρησε, καὶ τὸ Ὑπουρ-
γεῖον ἔμεινεν ἀσυμπλήρωτον, τοῦ μὲν Κυρίου Ρίζου κατέ-
χοντος τρεῖς ἢ μᾶλλον εἰπεῖν τέσσαρας Γραμματείας, τοῦ δὲ
Κυρίου Λασσάνου ἡμίσειαν μόνον. Εἶν' ἀληθὲς ὅτι αἱ ἐλ-
πίδες τρέφουσι τοὺς κενοὺς βροτῶν, καὶ ὅτι
τοιούτοί τινες ματαιόφρονες νομίζουν μέχρι τῆς στιγμῆς ταύ-
της πιθανὸν τὸν διορισμὸν νέων Γραμματέων. Ἀλλ' αἱ προσ-
δοκαί αὗται θέλουν βαθμηδὸν διαλυθῇ μετὰ τῶν ἀτμῶν τῆς
Μηδείας μακρυνομένης ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα.

Ποῦ ὁ βασιλεὺς μας ποντοπορεῖ, καὶ διατὶ ἐπεχείρησε τὴν
ἔδοιπορίαν ταύτην; Ἴδου νέον στάδιον εἰς τὴν γόνιμον φαντα-
σίαν τῶν Ἑλλήνων, τοῦ μὲν πλαστοουργοῦντος εἰς τὴν ἰδέαν του
βασιλίσσαν ὠραίαν καὶ θησαυροὺς ἀκενώτους, τοῦ δὲ ὑποθέ-
τοντος ὅτι πρωτόπειρος ὁ μονάρχης μας, ἀπεδήμησεν εἰς τὴν
ἐσπερίαν Εὐρώπην ὡς ὁ μέγας Πέτρος διὰ νὰ μάθῃ τὴν δύσκο-

λον τέχνην τοῦ κυβερνᾶν. Τὸ βέβαιον ὅμως εἶναι ὅτι ὁ Ὀθων φεύγων εἶδε τὰ βλέμματα τῆς Ἑλλάδος ἀκολουθοῦντα τοὺς ὑδραύλακας τοῦ πλοίου του, καὶ ὅτι μετ' ὀλίγον θέλει ἐπανεέλθῃ ποθεινότερος. Οἱ Ἕλληνες εἴμεθα εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς θερμῆς πρὸς τὴν Μοναρχίαν ἀγάπης, διότι βλέπομεν ὑπὸ τὴν συγκέντρωσιν τῆς διοικητικῆς δυνάμεως εἰς χεῖρας ἐνὸς τὴν κατάπυσιν τῶν ἐμφυλίων στάσεων καὶ τὴν ἑναρξιν τῆς ἐθνικῆς προόδου μας. Εὐτυχὴς ἡ Μοναρχία ἂν, ἀκούουσα τὴν φωνὴν τοῦ ἔθνους ζητοῦντος πολίτευμα ἐλεύθερον, προοδευτικὴ καὶ ὅχι ὀπισθοδρόμος δύναιμι, ἐχθρὰ τῶν προνομίων καὶ τῶν προλήψεων, ἐγκαθήσῃ φρονίμως μεταξὺ λαοῦ ἀνέκαθεν δημοκρατικοῦ, ἀπαιτοῦντος λόγον εἰς πᾶσαν πράξιν καὶ κυβερνωμένου ἀπὸ μόνῃν τὴν διάνοιαν!

Ἀναχωρῶν ὁ βασιλεὺς, ἀφῆκε δύο διατάγματα διὰ μὲν τοῦ ἐνὸς ἐνεπιστεύθη τὴν ἐξουσίαν εἰς τὸ ὑπουργικὸν Συμβούλιον συνεργαζόμενον εἰς ἀναγκαίας ὑποθέσεις μετὰ τῶν τριῶν Ἀντιπροέδρων τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας καὶ προεδρευόμενον ἀπὸ τὸν Ἀρχιγραμματέα διὰ δὲ τοῦ ἄλλου ἔδωκεν εἰς τὸν αὐτὸν Ἀρχιγραμματέα τὴν πληρεξουσιότητα νὰ διευθετήσῃ τὸ Κράτος, εἰς ἐκτάκτους περιστάσεις, ὅπως ἤθελεν ἐγκρίνει, καὶ νὰ ἐξώσῃ ἢ νὰ διορίσῃ ὁποιοσδήποτε πρῶτους Ὑπουργηματικούς ἤθελε νομίσει ἀναγκαῖον. Καθεὶς ἐνταῦθα κατὰ τὰ διάφορα συμφέροντά του καὶ τὰς διαφόρους του σχέσεις κάμνει διαφόρους ὑπομνηματισμοὺς εἰς τὰ διατάγματα ταῦτα. Εἰς τὴν Ἑλλάδα κατὰ δυστυχίαν ἡ μεγάλη ἔρις γίνεται ἀκόμη περὶ τῶν προσώπων, καὶ ὅχι περὶ τῶν πολιτικῶν δοξασιῶν· ὅλοι σχεδὸν, παραμελοῦντες τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸν ὀρθὸν λόγον, ζητοῦμεν νὰ ὑποστήσωμεν ὡς καλὸν καὶ δίκαιον ὅτι μόνον ἰδιαιτέρως μᾶς ὠφελῇ.

Ἐ γράψα ἰσχάτως, ἂν ἐνθυμῆσαι, ὅτι ἐψιθυρίζετο λόγος

περὶ καταλύσεως τῶν Νομαρχιῶν. Ἐν περὶ τούτου νομοσχέδιον ἐσυζητήθη τὴν εἰκοστὴν πρώτην Ἀπριλίου εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας. Ψευδῶς ἐδημοσίευσεν Ἐφημερίς τις ὅτι κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς συνεδριάσεως ὁ Κύριος Δρόσος Μανσώλας ἐπαρουσιάσθη κρατῶν εἰς τὴν μίαν χεῖρα τὸ νομοσχέδιον καὶ εἰς τὴν ἄλλην τὸ περὶ αὐξήσεως τοῦ μισθοῦ τῶν Συμβούλων διάταγμα. Ἡ ταπεινὴ στάσις ὅπου κατήντησαν σήμερον οἱ Κύριοι Ὑπουργοί μας συγχωρεῖ νὰ πιστεύσωμεν τοιαύτην μεγαλειότητα εἰς τὸν ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Γραμματέα, καὶ οἱ Σύμβουλοι ἐξ ἄλλου μέρους, ἄνθρωποι ὅλοι τοῦ ἀγῶνος, τόσον εὐκόλως δωροδοκοῦνται; Ὁ Κύριος Μανσώλας οὐδ' ἐφάνη μάλιστα εἰς τὴν συζήτησιν, καὶ μόνος ὁ Κύριος Σπυρίδων Ἀντωνιάδης, ὡς βασιλικὸς Ἐπίτροπος, ὑπεστήριξε τὸ περὶ καταργήσεως τῶν Νομαρχιῶν νομοσχέδιον· αὐτὸ δὲ τόσον ἄθλιον εὑρέθη, ὥστε διὰ τὰς πολλὰς ἐπιδιορθώσεις δὲν διετήρησεν οὐδὲ ἐν τῶν συνθετικῶν του στοιχείων, ἀλλ' ἔπαθεν ὅ,τι καὶ ἡ τριακόντορος τοῦ Θησέως ἐκείνη ναῦς, ἥτις, καθὼς ὁ Πλούταρχος διηγεῖται, ἐκ τῆς πολλῆς ἐπισκευῆς εἶχε καταντήσει νὰ μὴ σώζῃ οὐδὲ μόριον τῆς πρώτης ὕλης της.

Ἄν οἱ δημοσιογράφοι κρίνωσιν ἄξιον νὰ ὁμιλήσωσι περὶ τούτου, δὲν πρέπει νὰ λυπηθῶσι διὰ τὴν κατάθραυσιν ἐνὸς κρίκου τῆς διοικητικῆς ἀλύσεως, ἀλλὰ νὰ ἐλεεινολογήσωσι τὰς αἰωνίους προπαρασκευὰς καὶ ματαιοπονίας τῆς Κυβερνήσεως, ἐτοιμαζομένης πάντοτε νὰ ἐργασθῇ καὶ μὴ ἐργαζομένης ποτὲ, μοχθούσης πολὺν χρόνον νὰ διοργανίσῃ τὸ Κράτος καὶ ἀφινούσης αὐτὸ ἐπὶ τέλους ἀδιοργανιστον. Ἰδοὺ κατὰ τὸ νέον νομοσχέδιον ἔγινεν ἴσως ἡ διοικητικὴ μηχανὴ ἀπλουστέρα, καὶ τὸ ἔθνος ἐμβαίνει πλείοτερον εἰς ἀφὴν μετὰ τῆς Κυβερνήσεως· ἰδοὺ οἱ ἄνθρωποι τῆς πείρας, οἱ ἄνθρωποι

τοῦ ἀγῶνος ἐσυστήθησαν παρὰ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας εἰς τὴν Κυβέρνησιν ὡς ἄξιοι νὰ λάβωσι κατὰ προτίμησιν τὰς διοικητικὰς θέσεις· ἰδοὺ, Κύριε Ἰπουργέ τῶν Ἐσωτερικῶν, ἰδοὺ ὁ νέος σου τρόπος τοῦ διοικεῖν καθιερώθη· σὲ περιμένομεν λοιπὸν νὰ βάλῃς πλέον εἰς ἐνέργειαν τοὺς δήμους, τὰ δημοτικὰ καὶ τὰ ἐπαρχικὰ Συμβούλια· ἀπηυδῆσαμεν μεταβάλλοντες καθ' ἡμέραν τύπους· οἱ ἄνθρωποι τοῦ πλήθους, οἱ συλλογιζόμενοι Ἕλληνες θέλομεν πράγματα.

Εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας συζητοῦνται ἀκόμη τὰ φορολογικὰ σχέδια· τὸ ἐπὶ τῶν ἐπιτηδευμάτων τέλος ἐνεκρίθη ἀπὸ τὸ Οἰκονομικὸν Τμῆμα· ἀλλὰ τὸ μὲν ἐπὶ τοῦ χαρτοσήμου δὲν θέλει, ὡς λέγεται, γίνεαι δεκτὸν, εἰμὴ ἀφ' οὗ ἐλαττωθῇ κατὰ τὰ τρία τέταρτα, τὸ δὲ ἐπὶ τῶν οἰκοδομημάτων ἀπεβλήθη διόλου, καὶ ὁ ποιμενικὸς φόρος ἤδη ἐλαφροῦται, ὥστε τὸ Συμβούλιον, καὶ ἂν διὰ τ' ἀναπόφευκτα ἔξοδα τῆς Ἐπικρατείας κλίνη πρὸς ἐπιβολὴν τινὰ δοσιμάτων μεγαλητέραν τῆς ἐνεστώσης, ζητεῖ ὅμως νὰ καταστήσῃ ὅσον τὸ δυνατόν ἰσοῦρόπα τὰ ἐπιτιθέμενα βάρη, διανέμον ταῦτα κατ' ἀναλογίαν πρὸς ὅλας τὰς κλάσεις τῶν πολιτῶν. Ἰπενθυμίζομεν ἐν τοσούτῳ εἰς τοὺς Συμβούλους ὅτι πατριωτικὸν μὲν εἶναι νὰ κατορθώσωσιν ὥστε ἡ Ἑλλὰς νὰ ἐπαρκῇ διὰ τῶν εἰσοδημάτων τῆς εἰς τὰς ἀναγκαίας τῆς δαπάνας καὶ ν' ἀπαλλαχθῇ οὕτως ἀπὸ τὰς ἐπηρείας τῶν ξένων, ἀλλ' ὅτι συγχρόνως δὲν εἶναι δίκαιον οὔτε ἡ τοιαύτη πρὸς τοὺς Ἀξιωματικούς Πρυτάρους σπατάλη τῶν ἐθνικῶν χρημάτων νὰ διαμένῃ, οὔτε ὁ περὶ προικοδοτήσεως νόμος νὰ φυλάττεται ἀνέπαφος καὶ διὰ παντὸς ἀνενέργητος. Τὸ ἔθνος ἔχει πόρους καὶ μέσα ἱκανὰ ὑπάρξεως. Οἱ γηραιοὶ πρόμαχοί μας δώσαντες εἰς νυμφίον τὴν Ἑλλάδα, ἐπρομήθευσαν προῖκα πλουσίαν εἰς αὐτήν· ἀπονίπτουσι τὰς χεῖρας ἂν ὁ νυμφίος, μὴ μεταχειριζόμενος τὴν προῖκα, πι-

νητεύη, καὶ οὐδὲ χρεωστοῦμεν νὰ δίδωμεν νέους φόρους ἡμεῖς, ἐν ᾧ ἡ Κυβέρνησις ἔχει ἄφθονον πηγὴν πλούτου ἔμπροσθέν της. Τὸ Συμβούλιον τοῦ Κράτους, συντεθειμένον ἐκ τῶν ἀρίστων τοῦ ἔθνους, ἂν ἔχη αἰσθησιν δικαιοσύνης, ἂν ἔχη ἀληθῶς τιμὴν καὶ τόλμην ἑλληνικὴν, πρέπει νὰ τὴν δείξῃ σήμερον, ἀπορρίπτον πᾶσαν περὶ νέων φορολογιῶν πρότασιν, ἕως ὅτου δὲν ἐλαττωθῶσιν αἱ πρὸς τὸ ξένον Στρατιωτικὸν ὑπέρογκοι μισθοδοσίαι, ἕως ὅτου δὲν ἐνεργηθῇ ὁ περὶ διαχειρήσεως τῆς ἐθνικῆς γῆς νόμος.

Ἐρχομαι ἤδη, φίλε μου, νὰ σὲ ἀναφέρω περὶ τριῶν μεγάλων εὐτυχημάτων τῆς Ἑλλάδος, θέτων συγχρόνως ὑπ' ὄψιν σου καὶ τὰ ἐκ τούτων αὐτοσχεδία μου πορίσματα.

Πρῶτον εὐτυχέστατον συμβᾶν, κλεῖον διὰ πολλὰ ἔτη, ἂν ὄχι διὰ πάντοτε, τὴν ἄβυσσον τῆς ἀναρχίας εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἶναι ἡ κατάπαυσις τοῦ κατὰ τὴν Ἀκαρνανίαν φοβεροῦ στασιασμοῦ καὶ τῆς πλατυνθείσης καθ' ὅλην σχεδὸν τὴν στερεὰν Ἑλλάδα ληστείας. Οἱ ἀποστάται, ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Ἰωάννου Βαϊρακτάρη, εἶχον κατὰ πρῶτον κτυπηθῇ ἀπὸ τὸν Θεόδωρον Γρίβαν τὴν δωδεκάτην Μαρτίου εἰς τὸ χωρίον Βούτυρον, καὶ τὴν δεκάτην τρίτην εἰς τὴν Καλλιδρόμην. Ὁ αὐτὸς Συνταγματάρχης καὶ ὁ Ἰωάννης Μαμούρης πολεμήσαντές τοὺς ἔπειτα εἰς τὴν Φραγγίσταν, τοὺς κατεδίωξαν μέχρι τῆς γεφύρας Τατάρνας καὶ, διαβάντες τὸν Ἀχελῶον ποταμὸν, τὴν εἰκοστὴν τετάρτην τοῦ ἰδίου μηνὸς ἔτρεψαν αὐτοὺς εἰς φυγὴν, συγκεντρωθέντας πλησίον τῆς Μονῆς λεγομένης Βαρατάδας καὶ πολιορκοῦντας ἐκεῖ στενῶς τὸν Στρατηγὸν Κίτσον Ζαβέλλαν. Κατὰ τὴν ὁγδόην πάλιν Ἀπριλίου τοὺς ἔκλεισαν εἰς τὸ Διαποχώριον, ὅπου τὴν ἐνδεκάτην ἐσύναψαν μάχην καὶ τοὺς ἐνίκησαν· τὴν δωδεκάτην τοὺς ἐβίασαν ν' ἀφίσωσι διὰ νυκτὸς τὴν θέσιν των, καὶ τέλος τὴν δεκάτην τρίτην, κυ-

νηγήσαντές τους ἕως εἰς τὸ Θερεκήσιον πλησίον τῶν τουρκικῶν συνόρων καὶ φονεύσαντες ἢ ζωγρήσαντες πολλοὺς, διεσκόρπισαν τὸ στράτευμά των ὅλον ἐκτὸς τῆς ἑλληνικῆς Ἐπικρατείας. Ἡ ἐπανάστασις ἐκείνη τῆς Μεσσηνίας, ἣτις ἐφάνη τόσον τρομερὰ καὶ τῆς ὑποίας ἡ κατάσβεσις τόσον ἐξυμνήθη, ἦτον παίγνιον καὶ μικρόν τι, διὰ τὰ εἶπω οὕτω, πυροτέχνημα παραβαλλομένη πρὸς τὴν τῆς Ἀκαρνανίας. Ἀλλ' ἑλληνικαὶ μόνον χεῖρες ἐδυνήθησαν ν' ἀποσβέσωσι τὴν πυρκαϊὰν ταύτης, καὶ οὕτως ἡ ξενοκρατία καὶ ὁ στασιασμός ἐτάφησαν συγχρόνως εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν. Ὁ λαὸς τῆς Ἑλλάδος, ἀναφανείς σήμερον πανταχοῦ πολέμιος τῆς ἀναρχίας, καὶ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ ἑλληνικοῦ ὀνόματος ἀπεστόμωσε καὶ δύο μεγάλα μαθήματα παρέσχεν· οἱ μὲν ταραξίαι ἐννοοῦν ὅτι μοχθοῦν εἰς τὸ ἐξῆς ματαίως, διότι δὲν εὐρίσκουν πλέον εἰς τὴν Ἑλλάδα ἤχῳ αἱ στασιαστικαὶ φωναί των, καὶ ὅτι δὲν ἐπικαθῆται εἰς θρόνον σαλεύοντα ἡ Μοναρχία· ἡ δὲ Κυβέρνησις ἐννοεῖ καὶ αὐτὴ ὅτι τὸ ἔθνος ὅχι διὰ τῆς βίας, ἀλλὰ διὰ τῆς θελήσεώς του μόνης διοικεῖται, καὶ ὅτι ἑλληνικῶς μόνον ἡ Ἑλλὰς δυναμένη νὰ ὑπάρξῃ, δὲν ἔχει χρεῖαν τῶν ξένων στρατευμάτων, διότι τί ἔπραξαν αὐτὰ; ποῦ ἠνδραγάθησαν; ποῖαν μάχην ἐδυνήθησαν νὰ δώσωσιν ἢ κατὰ τῶν ληστῶν ἢ κατὰ τῶν ἀνταρτῶν; Πίστις ἀμοιβαία καὶ σωτήριος τῆς Κυβερνήσεως πρὸς τὸ ἔθνος καὶ τοῦ ἔθνους πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ἄρχεται ἀπὸ τῆς σήμερον, καὶ ἡ τάφος, ἡ χωρίσασα μέχρι τοῦδε ἀμφοτέρω τὰ μέρη, κλείεται τέλος πάντων.

Δευτέραν εὐτυχίαν οὐχ ἦττον μεγάλην φρονῶ, φίλε, τὴν παρὰ τοῦ Ραΐτ σύστασιν τῆς δανειστηρίου Τραπεζίης. Τὰ κεφάλαιά της, συμποσούμενα εἰκοσιοκτὼ ἑκατομμύρια δραχμῶν, χύνονται εἰς τὴν Ἑλλάδα κατὰ τὸν Ἰούλιον μῆνα, καὶ ὁ τόκος τοῦ δανείου δὲν δύναται νὰ ὑπερβῇ διὰ μὲν τοὺς ιδιώτας τὰ ἐξ ἐπὶ

τοῖς ἑκατὸν, διὰ δὲ τὴν Κυβέρνησιν τὰ τρία. Οὕτω καὶ ἡ χορηγήτρια τῆς κοινῆς ἀσφαλείας Κυβέρνησις στερεοῦται, καὶ τῶν ιδιωτῶν μεταβάλλεται ἡ τύχη ἐπὶ τὸ κρεῖττον. Οὕτω καὶ ἡ Κυβέρνησίς μας ἀποκαθίσταται ἀνεξάρτητος ἀπὸ τὰς ἄλλας Κυβερνήσεις, καὶ οἱ πολῖταί της ἀπὸ αὐτήν. Ἡ σύστασις αὐτοῦ τοῦ καταστήματος δύναται δικαίως νὰ θεωρηθῇ ὡς ἡ δευτέρα τῆς Ἑλλάδος ἀνεξαρτησία. Ὑπόθεσις αὐτοῦ τοῦ ἱπουργοῦ μας, τοῦ Συμβούλου τῆς Ἐπικρατείας, τοῦ μεγάλου καὶ μικροῦ Ἰπαλλήλου, τοῦ Προκρίτου τῶν Ἐπαρχιῶν, αὐτοῦ ὅλου τοῦ πολίτου τῆς διανοητικῆς κλάσεως, ὑπόθεσις, λέγω, τούτου τοῦ πλουσίου μετὰ παρέλευσιν τινῶν ἐνιαυτῶν καὶ ἱκανοῦ νὰ ζῶσιν ἀπὸ τὰ εἰσοδήματά των· πόσον τὸ θερμόμετρον τοῦ πατριωτισμοῦ των θέλει ἀναβῇ! Πόσον τὸ φρόνημά των θέλει ἐξανδρωθῇ! Πῶς ἡ ψιττακίζουσα σήμερον γλῶσσά των τὸ ναὶ, θέλει μάθει νὰ προφέρῃ τότε καὶ τὸ ἀρνητικὸν ὄχι! Πόσον ἐκ τῆς ἐκπαιδεύσεως συγχρόνως ὁ Ἕλλην ἀνυψούμενος εἰς τὸν χαρακτῆρα, θέλει φανῇ ἀξιώσιμος εἰς τὸν κόσμον!

Τρίτον ὄχι μικρὸν εὐτύχημα τῆς Ἑλλάδος πρέπει νὰ θεωρήσωμεν καὶ τὴν ἀποστολὴν τῆς μέχρι τοῦδε παρεμποδισθείσης τελευταίας δόσεως τοῦ δανείου. Περισσότερον εἶναι ν' ἀνακρίνω ἢ τὰ χορηγηθέντα εἰς τὴν ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν δάνεια καλῶς ἢ κακῶς ἐξωδεύθησαν. Πᾶς Ἕλλην σκεπτόμενος, (ὅλοι δὲ ἀπὸ τὸν βροσκὸν μέχρι τοῦ σοφολογιωτάτου σκεπτόμεθα,) ἀναγνωρίζει τὴν ἀλήθειαν ὅτι ἂν, ἀντὶ νὰ ἔλθωσι τὰ παυαρικὰ στρατεύματα εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀπεφασίζετο παρὰ τῆς τριπλῆς Συμμαχίας νὰ διαμένωσιν εἰς αὐτὴν τὰ γαλλικὰ μέχρι τῆς ὀργανίσεως ἑλληνικοῦ Τακτικοῦ, καὶ Τακτικὸν ἑλληνικὸν ἤθελεν ὀργανισθῇ καὶ δεκαπέντε περίπου ἑκατομμυρίων δραχμῶν οἰκονομία ἤθελε γίνεσθαι. Ἀλλὰ σήμερον

ὅτε καὶ τὸ ἔθνος μετὰ τοσαύτας δαπάνας ἔμεινεν ἄνευ πακτο-
 ποιηθέντος στρατεύματος καὶ ἡ Κυβέρνησις ἄνευ τῶν ἀναγ-
 καίων χρηματικῶν πόρων, ὅτε ἄλλο ἀγαθὸν δὲν ἔχομεν, εἰ-
 μὴ τὴν ἀσφάλειαν τῆς πολιτικῆς μας ὑπάρξεως, ἐρωτῶ τοὺς
 ἀγαπῶντας τὴν πατρίδα των Ἕλληνας ἂν συμφέρῃ τὸ τῆς
 πολιτείας ἡμῶν οἰκοδόμημα ν' ἀνατραπῇ καὶ αὐθις. Πρῶτοι
 εἰς τὸ νὰ παραινῶμεν τὴν οἰκονομίαν εἰς τὴν Κυβέρνησιν,
 πρῶτοι εἰς τὸ νὰ ζητῶμεν τὴν ἐλάττωσιν τῆς πολυδαπάνου
 μισθοδοσίης τῶν στρατιωτικῶν Παναρῶν καὶ τὴν κατάπαυ-
 σιν τῶν κλοπῶν, ὅσαι καθ' ἡμέραν γίνονται εἰς δημοσίους οἰ-
 κοδομὰς ἐκτελουμένας παρὰ τοῦ Μηχανικοῦ, πρῶτοι τέλος
 πάντων εἰς τὸ ν' ἀπαιτῶμεν τὴν καθιέρωσιν τῶν συνταγμα-
 τικῶν ἐλευθεριῶν μας, δὲν κρύπτομεν ὅμως ὅτι ἐπιθυμοῦμεν ἐν-
 ταῦτ' αὐτῶ καὶ τὴν διατήρησιν τῶν καθεστώτων. ἔχοντες τοιαύτην
 ἀρχὴν σταθεράν, καὶ μὲν χαίρομεν διότι τὸ γαλλικὸν Ὑπουρ-
 γεῖον διὰ τοῦ φθάσαντος κατὰ τὴν τετάρτην Μαΐου Ἀτμοκι-
 νήτου εἰδοποιεῖ τὴν ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν ὅτι ἀποστέλλει
 ἀμέσως πρὸς αὐτὴν πέντε ἑκατομμύρια δραχμῶν, ἀλλὰ κά-
 μνομεν συγχρόνως πρὸς τοὺς Κυρίους Ὑπουργοὺς μας τὴν
 παρατήρησιν ὅτι τὰ χρήματα καταναλίσκονται, ὁ καιρὸς πα-
 ρέρχεται καὶ ἡ νεολαία τῆς Ἑλλάδος κινδυνεύει νὰ διαφθαρῇ,
 νὰ μείνῃ παντάπασι τετυφλωμένη, καὶ ὅτι χρεωστοῦν οἱ
 Κύριοι νὰ συλλογισθῶσι τέλος πάντων σπουδαίως περὶ τοῦ
 ἀντικειμένου τοῦ πλέον οὐσιώδους, τοῦ πλέον ἱεροῦ, τῆς ἐκ-
 παιδεύσεως τοῦ ἔθνους... Θεὲ ἐπουράνιε! ἡ Χίος, ἡ μόλις
 ἑκατὸν χιλιάδας κατοίκων τρέφουσα, ἐδυνήθη ἐπὶ Τουρκοκρα-
 τίας νὰ συστήσῃ Ἀκαδημίαν, καὶ ἡ ἐλευθέρᾳ Ἑλλάς, ἡ κατ'
 ἔτος παρέχουσα εἰς τὴν Κυβέρνησιν τῆς ὑπὲρ τὰ δεκατέσσαρα
 ἑκατομμύρια, δὲν ἀπέκτησεν ἐν Λύκειον ἀκόμη! καὶ ὕστερον
 ὑπάρχει Γραμματεία Ἐκπαιδεύσεως! καὶ ὕστερον ὑπάρχου-

σιν Ἰπάλληλοι αὐτῆς! καὶ ὕστερον ὀργίζονται διότι ὁμιλοῦμεν ὑπὲρ τοῦ φωτισμοῦ τῶν συμπολιτῶν μας, ὑπὲρ τῆς ἐκτελέσεως τοῦ σκοποῦ, διὰ τὸν ὁποῖον ἐκινήσαμεν τὸν κατὰ τῶν Τούρκων ἀγῶνα!

Δὲν ἔχω, φίλε μου, ὡς ἄλλοι τινὲς τὸ προτέρημα νὰ εὐχαριστῶμαι εἰς ὅλα, οὐδὲ δύναμαι ὡς αὐτοὶ μὲ τὸ μεγαλύνον τὰ πράγματα μικροσκοπίον ν' ἀνακαλύψω τὰ ἀόρατα τῶν Ἰπουργῶν μας ἀριστουργήματα... Ἄν, παρατηρῶν τὴν νέαν ἐποχὴν, καθ' ἣν εἴμεθα, εὐρίσκω αὐτὴν ἐποχὴν στερεώσεως τῶν καθεστώτων καὶ εἰρηνοποιήσεως ἐσωτερικῆς, δὲν ἀρκοῦμαι ὅμως εἰς τὴν ἡσυχίαν μόνην. Ναὶ, μέγα καλὸν ἤδη ἔγινε διότι ἀφῆκαν οἱ Φατριάρχαι ἡσυχους ἡμᾶς τὰ παίγνια τῶν χειρῶν των, καὶ διότι αἱ φατρίαι ἤρχισαν ν' ἀποσβύνονται. Ἀλλὰ πρέπει καὶ νὰ βαδίσωμεν πλέον· πρέπει καὶ νὰ φέρωμεν εἰς τέλος τὸ κοινωνικὸν μας οἰκοδόμημα· πρέπει, ὅταν ἐπιστρέψωσιν οἱ Κομματάρχαι μας οὗτοι, νὰ ἔχωμεν νὰ τοὺς εἰπῶμεν· « ἰδοὺ ἡμεῖς οἱ νέοι καὶ διάδοχοί σας τί ἐπράξαμεν· ἐτακτοποιήσαμεν νομοθεσίαν, ἐκάμαμεν ὀργανισμοὺς διοικητικοὺς, συνεστήσαμεν Ἐκπαιδευτήρια, διωργανίσσαμεν ἐθνικὸν στρατὸν, ἐξεπληρώσαμεν τὰ τῆς ἐπαναστάσεως χρέη πρὸς τοὺς θεμελιωτάς της· ἰδοὺ δῆμοι ἐλεύθεροι, τοπικὰ Συμβούλια ἐλεύθερα, Βουλὴ ἐπίσης ἐλευθέρα, Δικαστήρια ἀνεξάρτητα. Ἐλθετε καὶ σεῖς, ἀδελφοί, ἄλλοτε κινδυνώδεις καὶ σήμερον προσφιλεῖς· καθήσατε εἰς τὴν γωνίαν αὐτὴν τῆς Ἑλλάδος, ὅπου θέλουν συγκαθῆσαι αἱ ἐνθυμήσεις τῶν πρὸς τὴν πατρίδα ἐκδουλεύσεών σας μόνον, ὅχι τῶν διαιρέσεων καὶ διχονοιῶν σας. »

Σ' ἔγραψα, φίλε μου ἀγαπητὲ, πολλὰ καὶ διεξοδικὰ, ὑπερβαίνοντα τῆς ἐπιστολῆς τὰ ὅρια, πλὴν ἀναγκαῖα, νομίζω, διὰ νὰ σὲ δώσω κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου εὐκρινῇ τῆς ἐνεσώ-

σης μας καταστάσεως ιδέαν, τὴν ὁποίαν ὁ μὴ εὐρισκόμενος εἰς τὴν Καθέδραν δὲν δύναται νὰ ἔχη.

Ὁ ΑΜΕΡΙΜΝΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΗΔΟΝΟΣ
ΠΛΟΪΣΙΟΣ.

Καθεὶς ἔχει τὸν ἰδιαιτέρον του τρόπον τοῦ συλλογίζεσθαι. Ὁ μὲν Ὑπουργός μας φρονεῖ ὡς τὸ μὴ περαιτέρω τῆς ἀνθρωπίνης εὐδαιμονίας νὰ διαπερᾷ μὲ τὴν ἀργυροκέντητον στολὴν του δύο σειρὰς σπουδαρχῶν, χαρίζων εὐνοϊκὰ μειδιάσματα εἰς τοῦτον, μονοσυλλάβους λέξεις εἰς ἐκεῖνον, καὶ βάλλων τὴν προστατίδα δεξιάν του εἰς τοὺς ὤμους τοῦ ἄλλου, νὰ ὑπογράφῃ χωρὶς ἀπὸ τὴν ἄκραν μεγαλοφυΐαν του ν' ἀναγινώσκη, νὰ προσκαλῇται εἰς βασιλικὰ γεύματα χωρὶς ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν χαράν του νὰ τρώγῃ, καὶ τέλος μίαν ἡμέραν νὰ συνεργασθῇ μετὰ τοῦ βασιλέως χωρὶς ἀπὸ τὴν πολλὴν σημαντικότητά του νὰ γνωρίζῃ πότε καὶ πῶς. Ὁ δὲ κλεινὸς Ἐφημεριδογράφος μας, (καθεὶς κανὼν ἔχει καὶ τὰς ἐξαιρέσεις του,) νομίζει ἔπακρον εὐτυχίας νὰ κερδίῃ κατ' ἔτος τρεῖς ἢ τέσσαρας χιλιάδας διστύλων, ὑβρίζων, ἂν ἔχη ὄρεξιν, ἐκ τῶν ὀκτακοσίων χιλιάδων, (συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ ἰδίου,) μόνον τὰς ἐπτακοσίας ἐννεήκοντα ἐννέα χιλιάδας καὶ τοὺς ἐννεακοσίους ἐννεήκοντα ἐννέα κατοίκους τῆς Ἑλλάδος, νὰ περιπατῇ ἀγέρωχος εἰς τὰς ὁδοὺς ὡς παραστάτης τῆς κοινῆς ὑπολήψεως, νὰ ὑπογελᾷ πρὸς ὕσους σήμερον δὲν κτυπᾷ καὶ νὰ κατηφιᾷ πρὸς ὄσους αὐριον σκοπὸν ἔχει νὰ τραυματίσῃ, νὰ μὴ φοβῇται διὰ τὰς δημοσιευομένας ὕβρεις του τὰ Δικαστήρια, ἕτοιμος πάντοτε ν' ἀποστείλῃ πρὸς αὐτὰ ὡς ὑπεύθυνον τὸν ἀνυπόδητον Ἕλληνα του, καὶ νὰ δέχε-

ται ὑπερφάνως τοὺς ταπεινοὺς χαιρετισμοὺς τῶν Γραμματέων καὶ τῶν Συμβούλων τῆς Ἐπικρατείας, προσκυνούντων ὄχι αὐτὸν, ἀλλὰ τὴν ἐπὶ τῆς πλάτης του εἰκόνα τῆς Ἐλευθεροτυπίας, καθὼς τὰ τοῦ μύθου μετακομιζόμενα ἱερὰ λείψανα.

Ἀλλ' ἐγὼ, Κύριοι, δὲν φρονῶ ἄλλο ἡδονικώτερον, παρὰ νὰ ἡμαὶ εἰς μαλακὸν κάθισμα ἐξαπλωμένος, νὰ ἔχω τοὺς πόδας μου τὸν ἓνα ἐπὶ τοῦ ἄλλου καὶ νὰ εὐρίσκωμαι εἰς ἐντελῆ ἀπραξίαν, ὥρας ὀλοκλήρους μὴ προσφέρων οὐδὲ γρῦ καὶ στιγμὰς πολλὰς μὴ σκεπτόμενος τίποτε. Εἰς τοιαύτην σώματος θέσιν καὶ εἰς τοιαύτην νοὺς στάσιν, (ζητῶ συγγνώμην ἀπὸ τὴν Εὐαγγελικὴν Σάλπιγγα,) στοχάζομαι ὅτι εὐρίσκονται καὶ οἱ Ὅσιοί μας εἰς τὸν παράδεισον, ἀπρακτοῦντες δι' ὅλης τῆς αἰωνιότητος καὶ ἀναμασσῶντες τὴν ἀργὴν μακαριότητα. Αὐτὴν τὴν ἡδονὴν ἐντελεστέραν ὄλων τῶν ἄλλων ἐνόμισαν καὶ οἱ Ἰταλοὶ, ὀνομάσαντές την γλυκυτάτην ἀεργίαν, (*dolce far niente*), οἱ Ἰταλοὶ, ἀφ' οὗ ἀπελπίσθησαν νὰ πράξωσιν ἄξιόν τι ἐπὶ τῆς γῆς καὶ τοὺς ἐδέσμευσαν τὰς χεῖρας οἱ Παραδουνάβιοι. Εἰς αὐτὴν τὴν ἡδονὴν κατέφυγα καὶ ἐγὼ, ἀφ' οὗ εἶδα ὅτι ἄλλο καλῆτερον εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν ἔχει τις νὰ κάμῃ, παρὰ νὰ σταυρώσῃ τὰς δύο χεῖράς του καὶ νὰ χάσῃ, ἀφ' οὗ εἶδα ὅτι πλησιάζομεν νὰ ὁμοιάσωμεν κατ' ὅλα τοὺς δευτεροτόκους μας ἀδελφοὺς, τοὺς Ἰταλοὺς, οἵτινες ἔχουν καὶ αὐτοὶ ὡς ἡμεῖς προγόνους λαμπροὺς, φαντασίαν ζωηράν, ὠραῖον οὐρανὸν καὶ συνταγματικὴν ἐλευθερίαν οὐδὲ ἰῶτα.

Πῶς ὀνομάζομαι; δὲν ἀξίζει νὰ τὸ μάθετε, διότι ἀκόμη ἀπὸ τὴν Βυζαντινὴν δὲν ἐξέχωσα κἀνὲν αὐτοκρατορικὸν ὄνομα καὶ νὰ σολισθῶ μὲ τοῦτο καθὼς ἄλλοι. Ποῖον εἶναι τὸ ἐπάγγελμά μου; Ὡ! εἰμ' ἔτοιμος νὰ σᾶς τὸ εἰπῶ, Κύριοι, ἀφ' οὗ μάλιστα ἐλάβετε τόσον σοφὰ μέτρα ὑπὲρ τῶν ἐπιτηδευμάτων εἰς τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας. Ποῦ κἀνήμα; οὐδὲ

τοῦτο σᾶς τὸ λέγω, διότι, ἂν σήμερον χωρὶς νὰ κηρύξω τὴν κατοικίαν μου δὲν μ' ἀφίνουν ἡσυχον οἱ ὀχληροὶ, τὶ θέλω πάθει αὔριον ἀφ' οὗ ὅλοι τὴν γνωρίσουν; Μικροὶ μεγάλοι τότε θέλετε μ' ἐπισκεφθῇ διὰ νὰ εὐχαριστήσετε μόνον τὴν περιέργειάν σας· ἀμελὴς ἐγὼ, δὲν θέλω σᾶς ἐπιστρέψει τὰς ἐπισκέψεις· ὑπερήφανοι σεῖς καὶ μυιέγγικτοι, θέλετε κατὰ τὴν καλὴν σας συνήθειαν μὲ κολλήσει κἀνὲν ἄρθρον εἰς τὸν Σωτῆρα· θέλω σᾶς ζητήσει κρυφίως ἱκανοποιήσιν διὰ ὅπλων· θέλετε μ' ἐνάξει φανερά εἰς τὰ Κριτήρια ἐπ' ἐγκλήματι μονομαχίας, καὶ θέλω πληρώσει Δικηγόρον διὰ νὰ μὲ ὑπερασπισθῇ, δικαστικὰ ἔξοδα διὰ νὰ καλοζήσωσιν οἱ Γραφεῖς τῶν Δικαστηρίων σας, καὶ χαρτόσημον τῆς δικαστικῆς πράξεως διὰ νὰ ἔχη ἀργύρια ἡ Κυβέρνησίς σας νὰ καλοπληρόνη τοὺς Ὑπαλλήλους της.

Ἕλληνα τὴν καταγωγὴν καὶ πρὸ χρόνων ἱκανῶν ἔμπορος εἰς Ἀγγλίαν, συνεισέφερε διὰ χρηματικῶν δόσεων καὶ ἐγὼ εἰς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα τῆς Ἑλλάδος. Ἀλλὰ δὲν κατεσκεύασα τότε Φρεγάτας διὰ τὸν Μεχμεδαλὴν, διὰ τοῦτο καὶ δὲν ἐτιμῆθη σήμερον μὲ βαθμὸν ἐλληνικοῦ Προξένου. Ἀποκτήσας εἰσόδημα τέσσαρας χιλιάδας Ἀγίων Γεωργίων στερλινάτων, ἦλθα ιδιώτης εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ κεφαλῆς τῶν τεσσάρων χιλιάδων χρυσῶν καβαλλαρέων μου, δυνατότερος οὕτω καὶ τοῦ Ἰβραΐμου.

Τριάκοντα τριῶν ἐτῶν μόλις, ἐγεύθην ὅλα τὰ τοῦ κόσμου καὶ κόρον ἔλαβα ὅλων. Εἶδα καὶ εἰς τὰς Ἀκαδημίας τὸν πεφουσημένον τοῦ λογιστάτου τύπον, καὶ εἰς τὰ Κοινοβούλια τὸν ὑποκεκρυμμένον τοῦ ἐλευθερόφρονος πόθον τοῦ νὰ διαδεχθῇ ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ὡς τυράννους ἐπολέμει. Ἐπίστευσα κατ' ἀρχάς εἰς τὸν ἔρωτα· πλὴν μετ' ὀλίγον ἐνόησα ὅτι ἄλλοτε μὲν ὡς ὁ Ζεὺς πρέπει νὰ καταβαίνει τις διὰ χρυσῆς βροχῆς.

εἰς τὰ στήθη τῶν ὠραίων, ἄλλοτε δὲ ὅτι τὰ ῥόδινα χεῖλη ἔχουν ἀκάνθας καὶ φιλοῦντα μᾶς πληγόνουν.

Ἐξ ἤδη μῆνας ζῶ εἰς Ἀθήνας τὸν τρυφηλότατον, τὸν ἀμεριμνότατον καὶ τὸν εὐτυχέστατον βίον. Αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἀνατέλλοντος διαπερῶσι μόλις τὰ μετάξινα καὶ χρυσοκράσπεδα παραπετάσματα τῶν παραθύρων μου. Στηρίζων τὸν ἀγκῶνά μου εἰς μαλθακὰ προσκέφαλα καὶ τεντόνων τοὺς πόδας μου εἰς πολυτελεῖς ἰωνικοὺς τάπητας, περιπλανῶ τοὺς ὀφθαλμούς εἰς τὸν τριγύρω πλοῦτον τοῦ θαλάμου μου... Ἡ θύρα μου κρούεται; διατάττω τοὺς ὑπηρέτας νὰ μὴ τὴν ἀνοίξωσιν οὔτε εἰς τὸν φατριαστὴν, ὅστις ἀπὸ τὴν αὐγὴν ἔρχεται νὰ μὲ πονοκεφαλῇσῃ μὲ τὸν Κωλέττην τοῦ ἢ μὲ τὸν Μαυροκορδάτον του, οὔτε εἰς τὸν ἱατρὸν, ὅστις ἔρχεται νὰ κατασκοπεύσῃ τὴν χοροῖαν τοῦ προσώπου μου καὶ νὰ μ' εὐχνηθῇ ἐνδομύχως τὸν πυρεττόν, μέλλοντα νὰ αἰτιολογήσῃ τὰς πολυδαπάνους ἐπισκέψεις του, οὔτε εἰς τὸν ἀργὸν τοῦ ἀγῶνος ἄνθρωπον, ὅστις ἔρχεται νὰ πῇ μετ' ἐμοῦ τὸ ποτὸν τῆς Μόκας καὶ νὰ χαρῇ τὴν εὐωδίαν, τὴν ὁποίαν διαχέουν εἰς τὸν κοιτῶνά μου τὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης ῥόδα καὶ κρίνα, ὕστερον δὲ ἀναχωρεῖ ὠχρὸς ἀπὸ τὸν φθόνον καὶ καταρώμενος τὴν ἐπανάστασιν... Μὲ φέρουν φακέλλους ἐπιστολῶν; κάμμιαν δὲν ἀνοίγω, ἢ, ἂν ἐνίοτε ἀποσφραγίσω τινὰς, μόλις δύο τρεῖς λέξεις ἀναγινώσκω μὲ χασμηρυτὰ καὶ τὰς ρίπτω ἀμέσως, ἀφινόμενος πάλιν εἰς τὴν τερπνὴν ἡμιληθαργίαν τοῦ νοός μου... Ποῖοι δὲ μὲ γράφουν; εἰς διακριτικώτατος τῆς Πελοποννήσου Δήμαρχος, ὅστις, μαθὼν ὅτι συχνάζω εἰς τοῦ Ἀρχιγραμματέως Ἀρμανσπέργου, ζητεῖ δι' ἄλλεπαλλήλων γραμμάτων νὰ καθιερωθῇ δι' ἐμοῦ ταχέως ὁ δημοτικὸς του προὔπολογισμός· εἰς Ναυπλιώτης κατάχρεως, ὅστις, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἐπάτησα τὸ ἐλληνικὸν ἔδαφος, δι' ἐπανειλημμένων μυριάκις παρακλήσεων

μέ κυνηγεῖ καὶ μέ ζητεῖ δάνεια, δίδων με εἰς ὑποθήκην τὰ ἔρημα καὶ τρεῖς ἤδη ἐνεχυριασμένα κτίριά του· εἰς Στρατιωτικός τῆς Ἀρκαδίας, ὅστις, βάλλων ὑπ' ὄψιν μου τὰς παλαιὰς νίκας του, μέ παρακινεῖ νὰ ὑπάγω μέ τὰ καύματα εἰς τὰ Πατήσια νὰ ὁμιλήσω ὑπὲρ τῶν δικαίων του τὸν Στρατηγὸν Τσώρτσην, ἐν ᾧ ὁ Στρατηγὸς Τσώρτσης ὁδοιπορεῖ ἐν τοσοῦτῳ εἰς Ἀκαρνανίαν.

Ἀνοίγω μέ χεῖρα βεβαρυμένην καὶ πίπτουσιν ἐκ τῆς ἀργίας κάμυριαν τοῦ Βαλτερσκώττου μυθιστορίαν, διατρέχω σελίδας τινὰς καὶ μετ' ὀλίγον ἐκ τῆς ἡδονῆς ἀποκαροῦμαι... ἦ, ὅλος αἰσθητικότης, πλήρης φλογερῶν πόθων, ἀνεγείρομαι καὶ εἰς τὸ παράθυρόν μου ζητῶ ν' ἀναπνεύσω τὴν δροσερὰν τῆς ἀνοίξεως αὔραν... βλέπω πέραν εἰς τὴν ἐκτεταμένην χλόην νεανίδας μέ τὰ ποικιλόχροα γαλλικὰ σκιάδια τῶν περιπλανωμένας, καὶ γελῶν διὰ τὴν ὅχι τόσον μεγάλην τῶν ἐπιτηδεύματα εἰς τὸ νὰ μιμηθῶσι τὸ εὐκίνητον καὶ τὸ ἐλαφρόπουν τῶν Γαλλίδων, ἐπανέρχομαι εἰς τὴν προτέραν μου ἀπάθειαν.

Ἐξαίφνης φορτικός τις σπουδαρχίδης, ἀπατῶν τὴν ἐπαγρύπνησιν τοῦ θυρωροῦ μου, ἔρχεται νὰ μέ ταραξῇ· ὅλος σχήματα, ὅλος κίνησις καὶ πάθος εἰς τὴν φυσιογνωμίαν του καὶ, «ἀκούεις με; ἀκούεις με;» φωνάζων συνεχῶς, μέ διηγεῖται τὰς μεγάλας θυσίας του, μέ πανηγυρίζει τὰ ἔξοχα προτερήματά του καὶ προσπαθεῖ νὰ μέ ἀποδείξῃ ὅτι ἀναξιοπαθεῖ, μὴ διορισθεὶς ἀκόμη Ἰπουργός· διὰ νὰ τὸν ἀποφύγω, ἀρχίζω νὰ περιπατῶ εἰς τὸν κοιτῶνά μου· μέ ἀκολουθεῖ ὁ φίλος καὶ, κυνηγῶν ἀνηλεῶς τὰ ὠτά μου, μέ παρακινεῖ νὰ ἔμβω εἰς τὰ πολιτικά· ἀντιστέκομαι μέ κλαυθμηρὰν φωνήν, ἐν ὀνόματι τῆς πατρίδος ἐξακολουθεῖ νὰ μέ ὁμιλῇ· ποῖος ἔχει τὰς ἀρετάς μου; ἐμεῖ ἡ Ἑλλὰς περιέμενε· πρὸς ἐμεῖ πρὸ πολλοῦ.

ἤδη χρόνου ἀπέβλεπε· με προτρέπει νὰ μορφώσω νέον Ἴπουρ-
γεῖον καὶ νὰ παραδεχθῶ σύντροπον αὐτὸν, τὸν πιστότατον,
τὸν εἰλικρινέστατον, τὸν συλλαβόντα ἔρωτα πρὸς ἐμέ.

Ἡ συνδιάλεξις παύει νὰ ἦναι μονότονος· ἄλλος ἔξωθεν
ἀκούσας τὴν ὁμιλίαν μας, ἐμβαίνει χωρὶς ἄδειαν· τὸ φρούριον
τοῦ οἰκήματός μου τοιουτοτρόπως βιαζόμενον, με παραδίδει
πόδας καὶ χεῖρας δεδεδεμένον εἰς τὴν συναναστροφὴν δέκα καὶ
πολλάκις εἰκοσιν ἀνθρώπων.

Αὐτὸς, φουστανελοφόρος ῥήτωρ, ἄνθρωπος καθ' αὐτὸ τοῦ
ἀγῶνος καὶ εἰς τὴν παράστασιν τῶν δικαιωμάτων του ὡς
μόνον τῶν εἰκόνων του χρῶμα μεταχειριζόμενος τὸ αἷμα,
ζητεῖ ν' ἀποκλείσῃ ἐκ τῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας πᾶσαν ἱκα-
νότητα, πᾶσαν ἀρετὴν μὴ αὐτόχθονα.

Ἐκεῖνος, ἀναγνώσας εἰς τὰς Ἐφημερίδας περὶ τῶν Οὐτ' ἔγγ
καὶ Τορὶ τῆς Ἀγγλίας, περὶ τῶν Καρολισῶν καὶ Φιλιππισῶν
τῆς Γαλλίας, δι' ὅσους ἔσονται ὅτι καὶ ἡ Ἑλλὰς πρέπει νὰ ἦναι
διηρημένη συστηματικῶς εἰς δύο ἢ τρεῖς κόμματα, ἐρίζον-
τα καὶ διαπληκτιζόμενα πρὸς ἄλληλα· ὁ αὐτὸς τῶν ἰδεῶν
κύκλος, εἰς τὸν ὅποῖον δύο ἤδη χρόνους περιστρέφεται ὁ
Σωτήρ!

Ἀρχίζει ἔπειτα ἡ ἐπίκρισις τῶν ἐν τοῖς πρῶτοις, δηλα-
δὴ ἐκ τῶν ἐκτὸν ἢ διακοσίων ἀνθρώπων, ὅσοι διεκρίθησαν
εἰς τὴν δημόσιον ὑπηρεσίαν ἀπ' ἀρχῆς τοῦ ἐλληνικοῦ ἀγῶ-
νος, μὴ μόνον ἀπομένους δύο ἢ τρεῖς ἀδυσφήμητοι καὶ ἀσυκο-
φάντητοι, καὶ αὐτοὶ ἀκόμη διότι ἔλαβον τὴν τύχην ν' ἀπο-
θάνωσιν. « Ἡ κοινὴ τῆς Ἑλλάδος ὑπόληψις! (τότε φωνάζω
ἐγώ) ἤγουν ἡ περὶ ἀλλήλων ἰδέα διακοσίων ἀνθρώπων δυσ-
φημηθέντων ἀμοιβαίως εἰς τὰς Ἐφημερίδας ἀπὸ τῶν 1821
μέχρι τῶν 1836! »

Γίνεται λόγος ἔπειτα περὶ Εὐρώπης. Ἡ Ῥωσσία μᾶς φο-

θεῖται ὡς κληρονόμος τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου, ἀνοίγει ἄδου στόμα καὶ ζητεῖ ἐκ τῆς Ἀρκτου νὰ μᾶς καταπῇ. Ἡ Μεγάλη Βρεταννία μᾶς φθονεῖ διὰ τοὺς ναύτας μας. Ἡ Γαλλία μᾶς γνωρίζει φιλελευθέρους καὶ μᾶς θέλει συμβοηθοὺς εἰς τὴν καταστροφὴν τῶν θρόνων τῆς γῆς... Ὁ Βάτραχος κατὰ τὸν μῦθον ζητεῖ νὰ γείνη Βοῦς, τεντώνεται καὶ κινδυνεύει νὰ διαρραγῇ!

Ἐν τοσούτῳ εἰς τῶν συνδιαλεγομένων, ἀποκοπτόμενος τῶν ἄλλων, πλησιάζει πρὸς τὰ ὧτά μου καὶ με λέγει μυστικᾶ νὰ τὸν δανείσω πέντε χιλιάδας δραχμῶν διὰ νὰ συστήσῃ Ἐφημερίδα· με βεβαιώνει δὲ ὅτι ὅχι μόνον θέλει με ἀποδώσει τὸ χρέος, ἀλλ' ὅτι καὶ μέγα κέρδος θέλει με προσπορίσει· καὶ διὰ τοῦτο με ἀπαριθμεῖ λεπτομερῶς εἰς τὰ δάκτυλά του πόσας πηγὰς πλούτου ἔχει, καὶ τὰς εὕρισκει ὀκτὼ· πρώτην, τὴν κατὰ τοῦ Ἀρχιγραμματέως καταφορὰν τοῦ δευτέρου, τὴν κατὰ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας μάχην του, καὶ ἄλλας ἀκόμη ἑξ, τὰς κατὰ τῶν ἑξ Ὑπουργείων ἀδιαλλάκτους του ἔριδας. « Ἐν Ὑπουργεῖον, (λέγει,) δύο Ὑπουργεῖα, ἑξ Ὑπουργεῖα, τὸ Συμβούλιον τοῦ Κράτους, ὁ Ἀρχιγραμματεὺς... πόση ἄρθονος ὕλη ὕβρεων! πόσοι συνδρομηταί! πόσα τάληρα! » Διὰ νὰ τὸν ἀποτρέψω ἐγὼ, τὸν ἐνθυμίζω τὰ Δικαστήρια. « Μπα! (φωνάζει αὐτός·) στέλλω τὸν ὑπεύθυνον συντάκτην μου καὶ ἀπολογεῖται πρὸς τὸν Κουντουριώτην, ἢ Ζαΐμην, ἢ Μαυρομιχάλην τὸν ἐπέτυχα δὲ τοιοῦτον, ὥστε, καὶ ἂν καθήσῃ ἑπτὰ χρόνους εἰς τὴν φυλακὴν, θέλει ἔχει ἀκόμη ἑπτὰ δάκτυλα πάχος εἰς τὸν λαιμόν του. » Τὸν ἀποδεικνύω τελευταῖον ὅτι ἀπὸ τὰς πέντε χιλιάδας δραχμῶν, τὰς ὁποίας μέλλει νὰ καταβάλῃ εἰς τὴν Κυβέρνησιν, θέλει λαμβάνει τόκον τέσσαρα μόνον εἰς τὰ ἑκατὸν, καὶ ὅτι ἐπομένως θέλει ζημιωθῇ. Καγχάζει ἐκεῖνος καὶ φω-

νάξει· «ἐκατὸν τοῖς ἐκατὸν... ἡξεύρω, ἐγὼ... ἀκουσέ με μόνον, καὶ ἡῦρα τὴν τέχνην...»

ὦ μωρία! ὦ ἀθλιότης! ῥίπτομαι τότε εἰς τὴν ωραίαν μου ἄμαξαν, ἀφίνων τὴν φωλεάν μου εἰς τοὺς γύπας, οἵτινες, περὶ ὄνου σκιάς λογομαχοῦντες καὶ διασχιζόμενοι, φεύγουσιν ὕστερον καὶ αὐτοί.

Διατρέχω τὴν πόλιν τοῦ Κέκροπος· ἐδῶ τὸ Θησεῖον· ἐκεῖ καλύβαι· ἐδῶ ῥύμαι πλατύταται καὶ μεγαλοπρεπεῖς· ἐκεῖ ὁδοὶ στενωπαὶ καὶ πλήρεις ἐρειπίων· πανταχοῦ ὁ σφυρὸς κινεῖται, ὁ σίδηρος μαλάττεται, ὁ μύλυθος ῥέει, τὸ ξύλον τεκταίνεται, ὁ λίθος ξέεται καὶ ἡ πόλις ἀνεγείρεται! «ὦ Ράϊτ! Ράϊτ! (φωνάζω κατ' ἐμαυτόν·) διάχυσε εἰς τὴν Ἑλλάδα τὰ θαυματουργὰ ἑκατομμύριά σου, καὶ χόρτασε τὴν πεινῶσαν αὐτὴν καὶ πνευματώδη φυλὴν τοῦ Προμηθεὺς!»

Ἰπάγω εἰς τὸ πρωτοφανὲς θέατρον· πλησίον τοῦ ἀρχαίου Ὀδείου, ὅπου τὸ πάλαι τοῦ Σοφοκλέους ἡ Ἀντιγόνη ἀπέσπα τριάκοντα χιλιάδων θεατῶν τὰ δάκρυα, ἐπὶ σαθρῶν καὶ κλονουμένων ξύλων καθήμενος, γελῶ ἐγὼ διὰ τὴν ἀπειρίαν τῶν ἀτέχνων σκηνικῶν τῆς νέας Ἑλλάδος.

Πολλάκις παρευρίσκομαι καὶ εἰς τὰς ἐσπερινὰς συναναστροφάς. Αἱ Ἀσπασίαι τοῦ Περικλέους δὲν εἶναι πλέον εἰς τὰς Ἀθήνας. Πόση γέλωτος ὕλη! Ποία ζῶσα κωμωδία!.. ὦ! γλυκύταται περῶσιν αἱ ἡμέραι μου εἰς Ἀθήνας, ἀφ' οὗ ἐξέμαθα τὴν βιωτικὴν τέχνην! Γελῶ δι' ὅλα, καὶ διὰ τὰ πράγματα καὶ διὰ τοὺς ἀνθρώπους· δὲν λυποῦμαι διὰ κἀνέν· ἀπολαμβάνω τὸ παρὸν πίνων σταλαγμὸν πρὸς σταλαγμὸν τὸ νέκταρ τῆς ζωῆς, καὶ ἀμεριμνῶ διὰ τὸ μέλλον.

Βλέπων ἐνίοτε τοὺς Ὑπουργοὺς τῆς Ἑλλάδος, καταπλήττομαι, (εἰν' ἀληθές,) διὰ τὴν ἐξέχουσαν διάνοιάν των, διὰ τὴν μεγάλην των δόξαν, καὶ συναισθάνομαι γαργαλισμὸν τινα ὡς φορέσω καὶ ἐγὼ τὸ σκιαδιδόν των. Ἀλλ' ἀναμετρῶν ἔπειτα

καὶ τὴν δουλείαν αὐτῶν καὶ τὴν ἰδικήν μου ἀνεξαοτησίαν, μακαρίζω τὴν στάσιν μου, καὶ διὰ ν' ἀποσοβῇσω τὸν βάσκα-
νον δαίμονα πτύω τρεῖς εἰς τὸν κόλπον μου...

Πλησίον τῶν Ἀθηνῶν ἡγόρασσα κηπίδιον ὠραῖον καὶ χω-
ρικὸν οἶκον. Ἐκεῖ ἔρχονται συχνὰ καὶ ὁ Ἰπουργηματικὸς
καὶ ὁ λόγιος, καὶ εἰς τὴν θέαν μου ἀποσπῶσι τὸ σκιαδίου ἐκ
τῆς κεφαλῆς των· ἐγὼ δὲ, καίτοι βλέπων ὅτι χαιρετῶσι τὰς
στερλίνας μου μᾶλλον ἢ ἐμὲ, ἡδονὴν κρυφαῖαν αἰσθάνομαι καὶ
πληρόνω τὸν κοινὸν φόρον εἰς τὴν ἀνθρώπινον ἀδυναμίαν.
Πολλάκις ἐκεῖθεν, ὅταν ὁ κώδων τοῦ ἀγροτικοῦ ναοῦ ἀναγγέλ-
λῃ τὴν ἐσπέραν καὶ μὲ τὸ ἄροτρον ἐπιστρέφῃ ὁ γεωργὸς εἰς
τὴν πενιχρὰν στέγην του, ὑπάγω πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν προσ-
φέρω μέρος τοῦ χρυσοῦ μου διὰ ν' ἀγοράσῃ βόας, ἢ νὰ νυμ-
φεύσῃ τὴν ἐνήλικον κόρην του· εὐλογεῖ αὐτὸς τὴν εὐεργέτιδα
χειρὰ μου, τὴν καταβρέχει μὲ τὰ δάκρυά του καὶ τὰ ἰδικά
μου ἄφθονα ρέουσιν ἀπὸ ἡθονῆν... Ὡ πλουῦτε! σὺ εἶσαι εἰς
ἐμὲ ἡ πηγὴ ὅλων τῶν ἀνθρωπίνων τέρψεων. Σὺ καὶ εἰς τὸν
φιλόσοφον ἀκόμη ἀρέσκεις, καὶ δι' ἄλλο αὐτὸς δὲν σὲ καταφρο-
νεῖ, παρὰ διότι δὲν δύναται νὰ σὲ ἀποκτήσῃ.

« Σοῦ δ' ἐγένετ' οὐδείς μαστὸς οὐδεπώποτε
ἀλλ' ἦν τάλαντά τις λάβῃ τρία καὶ δέκα,
πολὺ μᾶλλον ἐπιθυμεῖ λαβεῖν ἑκαίδεκα·
καὶ ταῦτ' ἀνύσεται, τετταράκοντα βούλεται,
ἢ φησιν οὐ βιωτὸν αὐτῷ τὸν βίον »

Οἱ ΘΕΟΣΕΒΕΪΣ ΤΟῦ ΚΑΙΡΟῦ ΜΑΣ.

Εἶναι σχεδὸν ἓν ἔτος, ἀφ' οὗ ἡ ἐπίδειξις τῆς θεοσεβείας
ἔγινεν ὁ γενικὸς συρμὸς τῆς Ἑλλάδος, ἀφ' οὗ αἱ γονυκλισίαι
καὶ νηστεῖαι μᾶς ἐπανῆλθον σῶαι, καὶ ὅχι μόνον οἱ Σταυροὶ

τοῦ Σωτῆρος, ἀλλὰ καὶ οἱ πρὸς τὸν Σωτῆρα σταυροὶ καὶ με-
 τάνοιαι εἶναι εἰς μεγίστην τιμὴν. Γνωρίζω ἓνα τοῦ Βολταί-
 ρου καὶ τοῦ Ἐλβετίου ὁπαδὸν, μετὰ τοῦ ὁποίου ἄλλοτε εἰς
 Παρισίους ἐφιλονείκουν ἐγὼ θερμῶς ὑπὲρ ὑπάρξεως Θεοῦ καὶ
 ἀθανασίας ψυχῆς, καὶ ὅστις σήμερον εἰς τὴν Ἑλλάδα φιλο-
 νεικεῖ μετ' ἐμοῦ θερμότερον ὑπὲρ τῶν θαυματουργημάτων
 τῆς ἐν Τήνῳ Παναγίας καὶ τῶν ὀπτασιῶν τοῦ ἐν Νάξῳ ἀγύρ-
 του βοσκου. Ἡ μετὰφρασις τῆς παλαιᾶς καὶ νέας Διαθήκης
 παρὰ Νεοφύτου Βάμβα φαίνεται κρίμα ἐφέτος εἰς ἐκεῖνον,
 ὅστις ἐζήτει συνδρομητὰς πέρυσι διὰ τὴν τύπωσιν τῶν παρὰ
 αὐτοῦ μεταγλωττισθέντων Ἑρειπίων τῆς Παλμύρας τοῦ Βολ-
 ναίου. Ἄν ἤμην δὲ πρὸ μικροῦ εἰς Σύρην, ἴσως ἤθελα λιθο-
 βοληθῇ καὶ αὐτός ἐγὼ ὡς μὴ προσθέτων καὶ τὸν ἰδικόν μου
 λίθον κατὰ τῶν παραθύρων τοῦ Κυρίου Λίθου, Ἐπιτρόπου τῶν
 ἀμερικανικῶν Σχολῶν.

Μὲ ὅλον ὅτι χάμνω τὴν αὐγὴν καὶ τὴν ἐσπέραν τακτικὰ
 τὴν προσευχὴν μου καὶ ὡς καλὸς ἐπομένως Χριστιανὸς δὲν ἔχω
 νὰ φοβηθῶ τὸν ἀφορισμὸν τῆς ἱερᾶς μας Συνόδου, ἀκόμη ὅμως
 δὲν κατεγράφην ὑπὸ τὴν σημαίαν κἀνενὸς τῶν δύο ἱερῶν φα-
 τριῶν, αἱ ὁποῖαι διαχωρίζουν τὸ Αἰγαῖον, καὶ δὲν εἶμαι θια-
 σώτης τῶν θαυμάτων οὔτε τῆς Εὐαγγελιστρίας τῆς Τήνου,
 οὔτε τῆς Ἀργοκοιλιωτίσσης τῆς Νάξου. Ἀγαπῶν νὰ πίνω
 τὸν οἶνον καὶ τῆς Τήνου καὶ τῆς Νάξου ἐπίσης, σὰς ἐξομολο-
 γοῦμαι τὴν ἁμαρτίαν μου ὅτι δὲν βλέπω τὸν δάκτυλον τοῦ
 Σατανᾶ εἰς τὰ Σχολεῖα τῶν Ἀμερικανῶν. Αἱ λοιπὸν, τὸ πι-
 στεύετε; κατ' αὐτὰς εὑρεθεῖς μεταξὺ λογίων τινῶν ὑπηρε-
 τησάντων ἀπ' ἀρχῆς εἰς τὸν ἐλληνικὸν ἀγῶνα, ἐτόλμησα νὰ
 προσφέρω ὅχι μίαν περίοδον, ὅχι μίαν φράσιν, ἀλλὰ μίαν μό-
 νην λέξιν ὑπὲρ τῶν ἀμερικανικῶν καταστημάτων ὡς ἐκ συν-
 θήματος ἠγέρθησαν ὅλοι κατ' ἐμοῦ φωνάζοντες· « ἄρον! ἄρον!
 σταύρωσον αὐτόν! » Οἱ θεῖοι ὅμως οὔτοι Χρυσόστομοι καὶ

Βασίλειοι, βεβαιωθήτε, ἀπὸ τὰ 1821 δὲν εἶχον ἀκόμη κοινωγήσει τῶν ἀχράντων Μυστηρίων.

Παρατηρήσατε εἰς τὰς Ἀθήνας ἄνδρα τινὰ μεσαΐας ἡλικίας, ἐνδεδυμένον εὐρωπαϊκῶς, ψαλμωδοῦντα συχνάκις εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ εἰς τὰς συναναστροφὰς τὸ Χερουβικὸν καὶ ὁμιλοῦντα πάντοτε διὰ ῥητῶν τοῦ Εὐαγγελίου; Ἀγαπῶν αὐτὸς νὰ γεμίξῃ τὴν κοιλίαν του ἀπὸ καλὰ φαγητὰ καὶ οἶνους εὐώδεις καὶ μετὰ τὸ γεῦμα πολλάκις κονδυλῶν ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ σώματός του, μᾶς κράζει· « μὴ μεριμνᾶτε τί φάγητε καὶ τί πίητε. » Ἀκόρεστος χρημάτων καὶ ταμιεύων ὀβολὸν ἐπὶ ὀβολοῦ, συχνὰ μᾶς ψάλλει λαρυγγιστὰ· « ἐμβλέψατε εἰς τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ ὅτι οὐ σπεύρουσιν, οὐδὲ θερίζουσιν, οὐδὲ συνάγουσιν εἰς ἀποθήκας. » Φορῶν εἰς τὰς τελετὰς τὴν ἀργυροκέντητον στολὴν του καὶ ὑποβλέπων αὐτὴν εὐχαρίστως, λέγει πρὸς τοὺς ἰδιώτας· « περὶ ἐνδύματος τί μεριμνᾶτε; καταμάθετε τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ πῶς αὐξάνει· οὐ κοπιᾷ, οὐδὲ νήθει. » Συνευθυμῶν καὶ συγχορεύων μετὰ τῶν νεανίδων, λέγει μετὰ φιλοσοφικῆς ἐμβριθείας καὶ σοβαρότητος πρὸς τοὺς νέους· « εἰσέλθετε διὰ τῆς στενῆς πύλης, ὅτι πλατεῖα ἡ πύλη ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ἀπώλειαν. » Διὰ νὰ λάβω καὶ ἐγὼ μέρος τῆς ἀγιότητός του, ἠθέλησα νὰ ἐξελθῶ μετ' αὐτοῦ εἰς τὸν περίπατον. Εἰς πᾶσαν στιγμὴν ὁ φίλος μ' ἐσταμάτει καθ' ὁδόν, λέγων καὶ ἀπὸ ἐν ῥητόν. Διαβαίνων ἀπὸ οἰκίαν ὑπουργικὴν καὶ βλέπων δύο Γραμματεῖς τοῦ Κράτους καθημένους εἰς τὸν ἐξώστην, ἀνέκραξε πρὸς αὐτοὺς· « ἡμεῖς ἐστέ τὸ ἄλλας τῆς γῆς, ὑμεῖς ἐστέ τὸ φῶς τοῦ κόσμου. » Ὑπεμειδίασαν οἱ Κύριοι Ὑπουργοὶ καὶ ἠθέλησαν, ἀπὸ μετριοφροσύνης ἴσως, ν' ἀποποιηθῶσι τὸν ἔπαινον. Ὁ συνήθης ἐν τοσούτῳ ἄνεμος τῶν Ἀθηνῶν ἐφύσα, καὶ ἡ κόνις πυκνὴ ἀνυψοῦτο· ἔκαμα εἰς τὸν Εὐαγγελικόν μου τὴν παρατήρησιν ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὴν δρόμον διὰ νὰ μὴ τυφλωθῶμεν ἀπὸ τὸν

κοντορτόν. Αὐτὸς οἰκτεῖρων με διὰ τὴν ὑπὲρ τῶν ὀφθαλμῶν μου φροντίδα καὶ συγχρόνως καλύπτων τοὺς ἰδικούς του μετὰς δύω του χεῖρας, με ἀπεκρίθη· «εἰ ὁ ὀφθαλμός σου ὁ δεξιός· σκανδαλίζει σε, ἔξελε αὐτόν καὶ βάλε ἀπὸ σοῦ.» Εἰς μίαν ἔπειτα πολυάνθρωπον στενωπὸν ἐστάθη πάλιν κατὰ τὴν συνήθειάν του· τὸν εἶπα ὅτι ἐμποδίζοντες τὸν κόσμον διαβαίνοντα, ἐκινδυνεύομεν νὰ καταπατηθῶμεν ὑπὸ τοῦ ὄχλου. Ἀλλ' αὐτὸς πρὸς μόνην ἀπόκρισιν ῥαπίσας διαβάτην, ὅστις ἠθέλησε νὰ τὸν σπρώξῃ καὶ νὰ προχωρήσῃ, ἐστράφη πρὸς ἐμέ συμβουλευὼν με οὕτως «ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν, ὅστις σε ῥαπίσῃ ἐπὶ τὴν δεξιάν σου σιαγὸνὰ στρέψον αὐτῷ καὶ τὴν ἄλλην.»

Συναναστραφεῖς, Κύριοι ἀναγνώσται, τὸν φίλον τοῦτον, ἔμχθα καὶ ἐγὼ παρ' αὐτοῦ ῥητὸν προσφορώτατον εἰς τὰ διατρέχοντα κατ' αὐτοὺς τοὺς καιροὺς· παρακαλῶ δὲ νὰ μὴν ἠθελε καὶνὲν μέλος τῆς μαυροφόρου κλάσεως ἐγγιχθῇ, ἐπειδὴ ὀρκίζομαι εἰς ὅλους τοὺς Ἁγίους ὅτι δὲν τρέφω καὶνένα ἔνοχον σκοπόν.

«Προσέχετε ἀπὸ τῶν ψευδοπροφητῶν, οἵτινες ἔρχονται πρὸς ὑμᾶς ἐνδύμασι προβάτων, ἔσωθεν δὲ εἰσὶ λύκοι ἄρπαγες.»

ΟΛΙΓΑ ΤΙΝΑ ΠΕΡΙ ΤΟῦ ΣΩΤῆΡΟΣ.

Ὁ Σωτὴρ προσέβαλεν ἐσχάτως τὸν ἐκδότην τῆς Ἑλληνικῆς Πλάστιγγος. Ἡμεῖς δὲν θέλομεν προσβάλλει, παρὰ τὸν Σωτῆρα μόνον. Ὁ Σωτὴρ ἐπεχείρησε τὴν ἀνάκρισιν τοῦ φιλολογικοῦ μας ἔργου ἀπ' ἀρχῆς. Ἡμεῖς δὲν θέλομεν ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν μας, παρὰ εἰς ἓν μόνον φύλλον του τὰ ἀποβλέπον ἡμᾶς. Ἐδυγάμεθα τέλος πάντων διὰ στίχων ἀριστοφανικῶν νὰ καταστήσωμεν τὴν μάχην φοβεράν. Δὲν κά-

μνομεν οὐδὲ τοῦτο. Ἐλπίζομεν ὅτι ὁ Σωτὴρ θέλει ἐκτιμήσῃ τὴν συγκατάβασίν μας ταύτην... εἰς τὰς παρούσας μάλιστα περιπτώσεις του...

Ὁ Σωτὴρ ἔχει δύο καίμενα, τὸ ἐν ἑλληνικὸν, καὶ τὸ ἄλλο γαλλικὸν... καὶ τὸ περίεργον, δὲν εἶναι πιστὸς οὔτε εἰς τὸ ἐν, οὔτε εἰς τὸ ἄλλο... ἔχει δύο γλώσσας· εἰς τὴν Ἑλληνικὴν, (ἂν πρέπη νὰ ὀνομασθῇ ἑλληνικὴ,) μᾶς οἰκονομεῖ· εἰς τὴν γαλλικὴν, μᾶς δυσφημεῖ... εἰς ποίαν του ν' ἀποκριθῶμεν;..

Ἐκτὸς τούτου ὁ Σωτὴρ εἰς τὸ καθ' ἡμῶν ἄρθρον του ἔχει φλέγμα καὶ μεγαλεῖον ὑπουργικόν. Ὑπουργικαὶ ὑποσχέσεις καὶ ἀπειλαὶ ἐξέρχονται ἀπὸ τὸ στόμα του. Ἦθελεν εἰπεῖ τις ὅτι καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὁ ἐπὶ τῆς Δημοσίου Ἐκπαιδεύσεως Ὑπουργοῦδιώτης Σωτὴρ ἐθεώρει τὴν Πλάστιγγα ταπεινὴν του Ὑπάλληλου. Μᾶς ἀναφέρει περὶ μισθοῦ μας· μᾶς φοβερίζει περὶ ἀφαιρέσεώς του· καὶ μὴ τὴν ἀλήθειαν ἠθέλομεν σπεύσει νὰ κάμωμεν εὐθὺς τὴν ἀπάντησίν μας φοβούμενοι μήπως ἐξαίφνης ἠθέλε φορέσει τὸ τρίκωχον καὶ μᾶς ἀφήσει ῥητορεύοντας εἰς τὸ μέσον, ἂν δὲν εἴχομεν τὴν πλήρη βεβαιότητα ὅτι δὲν ἐτρέχομεν τὸν παραμικρότερον ὡς πρὸς τοῦτο κίνδυνον καὶ ὅτι ἐτοιμάζετο ἡ Κυρία Διπλωματικὴ νὰ τὸν εἰπῇ, (καθὼς καὶ τὸν λέγει σήμερον·)

« Ἐχω λόγους ἀνωτέρους...

Αἱ Αὐλαὶ... ἐγὼ... τὸ ἔθνος... ἐξ ἑνὸς, ἐξ ἄλλου μέρους

Θεωροῦντες... Εἶχα καὶ ἄλλα νὰ σέ 'πῶ... πλὴν τί τὸ κάμεις;

Δὲν σέ θέλουν Γραμματεῖα... αἱ συμμαχικαὶ Δυνάμεις... »

Ἀλλὰ πολὺ γρήγορα μᾶς ἐπῆρεν ὁ Σωτὴρ ὀπίσω τὴν εὐνοϊάν του. Δὲν λυπεῖται νὰ καταπατῇ ἐφέτος διὰ μιᾶς τοὺς ὠραίους καὶ ἀνθηροὺς στεφάνους, τοὺς ὁποίους μᾶς ἔπλεκε πέρυσιν. Εἶν' ἀλήθες ὅτι ὁ Σωτὴρ δὲν εἶναι, παρὰ Ἡμερολόγιον ἰδιωτικῶν σχέσεων καὶ δύναται νὰ μᾶς ἀποκριθῇ· « χθές

ἑσύμφερε νὰ ὁμιλῶ κατ' ἐκεῖνον τὸν τρόπον· σήμερον συμφέρει νὰ ὁμιλῶ κατ' αὐτὸν. » Τὸν βεβαιόνομεν ὁμῶς ὅτι, ἂν ἐρυθριάσαμεν ἄλλοτε διὰ τοὺς ἐπαίνους του, δὲν ὠχριάσαμεν αὐτὴν τὴν φορὰν διὰ τοὺς ψόγους του. Γνωρίζομεν ὅτι πάσχομεν ταῦτα κοινὰ μετὰ πολλῶν, οἵτινες Θεοὶ ὀλύμπιοι τάρρα, καταχθόνιοι Δαίμονες ὕστερον ἀναφαίνονται εἰς τὴν Ἐφημερίδα του... Ὁ Κύριος Σωτὴρ πάσχει, φαίνεται, συνεχῆ στέρησιν μνήμης... ἢ, κρατῶν μυθιστορικοῦ τινος Ἡρώος τὴν μαγικὴν λόγχην, μὲ τὴν μίαν ἄκραν τῆς πληγόνει καὶ μὲ τὴν ἄλλην ἰατρεύει... Εὐτυχεῖς οἱ ἰατρευόμενοι! εὐτυχέστεροι οἱ ἀπολαύοντες τῆς σταθεραῆς εὐνοίας του!..

Ὁ Σωτὴρ ὑποθέτει ὅτι δὲν ἔχομεν σύστημα. Πλὴν εἰς τὰς ὑποθέσεις του ὁ Κύριος Σωτὴρ, καθὼς καὶ ἄλλοι ὅμοιοί του Πολιτικοὶ, ἔχει τὴν δυστυχίαν ν' ἀπατᾶται καθ' ἡμέραν... Εἶναι βεβαίον ὅτι, ἀφ' οὗ εἶδαμεν τὴν λύσιν τοῦ μεγαρικοῦ δράματος, πολλὴν ὀρεξίν δὲν ἔχομεν Σεῖδαι φανατικοὶ, νὰ περιπλεχθῶμεν εἰς κἀνένα μυστηριώδη Μωαμεθανισμόν. Ἀλλ' αἱ δοξασαίαι ἡμῶν θεμελιοῦνται εἰς βάσιν ἐδραίαν, καὶ ἀκολουθοῦντες ἀρχὰς πολιτικῆς καὶ ἠθικῆς ἀμεταβλήτους, ὅχι ἀνθρώπους μεταβαλλομένους, τὴν μὲν περὶ ἀνθρώπων ἔριν φρονοῦμεν ἀγενῆ, τὴν δὲ περὶ προόδου τοῦ ἔθνους εὐγενεστάτην. Ἀλλὰ τὴν Ἐλευθερίαν ὡς Θεὸν ἀληθῆ ἐδοξάσαμεν πάντοτε, καὶ σταθεροὶ λάτραι τῆς, δὲν αἰσχυνόμεθα οὐδὲ νὰ φανῶμεν ἄστατοι πρὸς τοὺς ἐμπορευομένους αὐτήν. Ἡ ἐκθρόνισις τῆς ἰδιοτελείας καὶ ἡ ἐνθρόνισις τοῦ πατριωτισμοῦ, τὸ τέλος τῶν φατριαστικῶν φιλονεικιῶν καὶ ἡ ἀρχὴ τῶν κοινωφελῶν συζητήσεων, ἡ παῦσις τοῦ διαμελισμοῦ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ συνένωσίς τῆς εἰς ἓν σῶμα, ἰδοὺ ὁ σκοπός μας, ἰδοὺ τὸ σύστημά μας.

Ἐρχόμεθα τῶρα νὰ εἰπῶμεν ὀλίγα τινὰ καὶ περὶ τῆς μεθοδοσίας, τὴν ὁποίαν φαίνεται ὁ Σωτὴρ νὰ μᾶς ἐλέγχῃ. Τὴν

ἐξήγησιν ταύτην χρεωστοῦμεν εἰς τοὺς φίλους ἡμῶν, εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς καὶ εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ ποιητοῦ καὶ συγγραφέως ἐπαγγέλμα, τὸ ὁποῖον μετερχόμεθα.

Ἡ Κυβέρνησις πρὸ μηνῶν περίπου ὀκτὼ εἶχε προβάλει νὰ μεταφράζω κοινωφελῇ καὶ κλασικὰ συγγράμματα ἢ ἐκ τῆς ἀρχαίας, ἑλληνικῆς, ἢ ἐξ ἄλλων ξένων γλωσσῶν, εἰς τὴν ἡμετέραν, καὶ νὰ λαμβάνω τριῶν χιλιάδων ἑξακοσίων δραχμῶν ἐτήσιον πληρωμὴν. Ἐστοχάσθην τίμιον ν' ἀνταλλάξω τὸν κόπον μου, καὶ τὴν ἀνταλλαγὴν αὐτὴν ὅχι πάντῃ ἀσύμφορον εἰς τὸ ἔθνος. Ἐπειδὴ δὲ σήμερον ὅλα τὰ πράγματα λαμβάνουν βραδέως τέλος, καὶ ἡ μετ' ἐμοῦ συνθήκη τῆς Κυβερνήσεως ἐβράδυνε μέχρι τοῦ παρελθόντος Ἀπριλίου. Μὲ τῆς τότε ἡ δημοποιήσεώς της, δι' ἧς οὔτε Ἰπάλληλος καθίσταμαι, οὔτε ὑποχρεοῦμαι νὰ λάβω τὸν τῆς Ἰπαλληλίας ὄρκον. Καταγινόμενος λοιπὸν εἰς τὰς παρ' ἐμοῦ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν προβληθείσας μεταφράσεις, θέλω συγχρόνως ἐκδίδει καὶ τὴν Ἑλληνικὴν Πλάστιγγα, πάντοτε ἀνεπηρέαστον, πάντοτε ἀνεξάρτητον, καὶ ἀνακρίνων παρρησίᾳ τὰς πράξεις τῶν Ὑπουργῶν, οὔτε αὐτοὺς θέλω φοβηθῆ, οὔτε διὰ τὴν παραβίασιν τῆς μετ' ἐμοῦ συμφωνίας των θέλω ποτὲ μεριμνήσει. Ἐν ᾧ οὗτοι ἐκ τοῦ δημοσίου ἀφθόνως τρέφονται, δὲν ἐρυθριῶ ἐγὼ διότι μέσα ὑπάρξεως λιτὰ ἐκ τοῦ δημοσίου πορίζομαι, πράττων τίμια καὶ ἐλεύθερα καὶ φιλολογικὸς ἐδρῶτάς μου μεταλλάττων. Ἦθελα ἐρυθριάσει ἂν, διὰ ταπεινὰ συμφέροντα κατεδεχόμεν ν' ἀλλάξω γλῶσσαν, ἂν ἐκαπέλευα τὴν ἱερὰν ἀλήθειαν καὶ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΛΑΣΤΙΓΕ.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ.

(ΙΟΥΝΙΟΣ 1836.)

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Αὐτὸν τὸν μῆνα λόγιοι καὶ Ὑπουργοὶ μεγάλοι
καὶ Σύμβουλοι Γραμματσιῶν κ' Ὑπαλληλίσκοι ἄλλοι
Ἐφημερίδων ἔγιναν συντάκται στὴν ἀράδα·
Ἐφημερίδων ἔπιδεν ἀκρίδα στὴν Ἑλλάδα·
Ἐδῶ ἡ Ἀθηνᾶ· ἐκεῖ Σωτὴρ ὁ μέγας τρόμος·
Ὁ εἰς χελώνην ἔφιππος παρέκει Ταχυδρόμος,
Κ' ἡ Σάλπιγξ μας, καὶ ἡ Ἡὼς, κ' ἡ Ἀναγεννηθεῖσα...
Ὡ αὖρα ἐπιδημικὴ Ἐφημερίδων, φύσα
καὶ ὕλην εἰς τὴν Μοῦσάν μου κωμικωτάτην δίδε,
Διότι δὲν τὴν ἐξαρκοῦν οἱ ΟΠΟΥΛΟΙ καὶ ΙΔΑΙ.
Τοῦ Τύπου σήμερον κ' ἐγὼ τὸ κεῖμενον ἄς δράξω,
Ἀφ' οὗ δὲν ἔχω ἄλλο τι καλῆτερον νὰ πράξω·
Ἀφ' οὗ καὶ ἡ Κυβέρνησις στ' ἀμμώδη μας ἐδάφη
Μὲ τὸ κονδύλι κάθεται κ' Ἐφημερίδα γράφει.

Ὅπότεν εἰς τὴν τρυφηλὴν Καθέδραν τῆς Δακίας
Ὁ Ὑψηλάντης ἔφθασεν ὡς νέφος τρικυμίας
Τῆς παλιγγενεσίας μας τὴν σάλπιγγα βαστάζων
καὶ εἰς τὰ ὄπλα τὴν φυλὴν τοῦ Λεωνίδου κράζων,
καὶ ἡ Ἑλλὰς ἡρώϊκὸν αἰσθανομένη κλόνον
Διὰ μιᾶς ἐσύντριβε δεσμὰ τριῶν αἰώνων,

Κι' ὁ Νέγρης εἰς Ἐπίδαυρον κ' εἰς Ἄστρος δημοκράτης,
 Τὴν ἔθετε τὸ Σύνταγμα λαμπρὸν διάδημά της,
 Ὁ Τύπος τότε καὶ ἰσχὺν καὶ μέγα εἶχε κλέος,
 Καὶ δι' αὐτὸν ὁ Βότζαρης ἀπέθνησκε γενναίως.

Ὡς νέα, ἥτις στέφεται μὲ κρίνα καὶ μὲ ρόδα
 Κ' ἐκτὸς τοῦ προαυλίου της δὲν ἔβγαλε τὸν πόδα,
 Παρθένος ἦσουν κατ' ἀρχάς, Ἐλευθεροτυπία,
 Καὶ σήμερον κυλίσσαι εἰς τὰ χαμαιτυπεῖα...

Θρασεῖα ἴσως φαίνεται ἡ ἔκφρασις αὐτῇ μου

Κι' ὀλίγον φιλελεύθερος ὁ ποιητὴς τοῦ δήμου.

Μετὰ καρδίας ἀληθῶς, ὦ φίλοι, περιλύπου

Νὰ σᾶς ἐκθέσω ἔρχομαι θεατρισμὸν τοῦ Τύπου.

Πλὴν τὰς Ἐφημερίδας μας ἐν γένει ἄς ἰδῶμεν

Πρὶν στοῦ Σωτῆρος τὴν πομπὴν μὲ θλίψιν μας ἐμβῶμεν.

Ἡ Σάλπιγξ, εὐαγγελικὴ στοὺς λόγους καὶ στὸ ἦθος,

Περιπατοῦσα μὲ σταυρὸν κρεμάμενον στὸ στῆθος

Καὶ μὲ τὰ κομπολόγια τοῦ Ὁρους εἰς τὰς χεῖρας,

Κυττάζει μὲ χασμουρητὰ τὰς οὐρανίους θύρας.

Γραμματικὴν Λασκάρως, Τετράτομον Πατοῦσα

Ἡ διδασκάλισσα Ἡὼς εἰς χεῖράς της κρατοῦσα,

Παντοῦ γυρεύει μαθητὰς, κἀνένα δὲν εὐρίσκει

Κι' ἀπ' τὰ πολλὰ της γράμματα τῆς πείνας ἀποθνήσκει.

Μὲ μετρημένα βήματα, εἰρηνικὰ καὶ ἴσα

Μεσαῖον δρόμον τρέχουσα ἡ Ἀναγεννηθεῖσα,

Φιλόσοφος ποιήτρια, τὴν Στάελ ὁμοιάζει

Καὶ δόγματα πολιτικὰ ῥομαντικῶς ἐκφράζει.

Ἰδού κι' ὁ Ταχυδρόμος μας μὲ τ' ἀρτεσιανά του

Ἀρτιφανῇ πηγάδια καὶ μὲ τὸν Πειραιᾶ του

Βαστάζει κηροψάλιδον εἰς τὴν σοφὴν του χεῖρα

Κ' εἰς τὸ κεφάλι του φορεῖ κωνοειδῆ σδυστήρα.

Πασκῖνον τὸν τῆς Ἀθηνᾶς ἐβάπτισε συντάκτην,
 Καὶ τὸν Σωτῆρα μέμφεται πικρὰ ὡς λειποτάκτην·
 Αἱ γνώσεις του εἶν' ἄφθοναι καὶ τ' ἄρθρα του ποικίλα!
 Πολλάκις τρία τέσσαρα συγχρόνως ρίπτει φύλλα
 Εἰς τὸ κοινὸν ὁ φλογερὸς καὶ ὀργίλος Ταχυδρόμος.
 Ὁμοίως τῆς Ἀνατολῆς ὁ τρέχων πεζοδρόμος,
 Εἰς τοῦ Κυνὸς τὰ καύματα ἰδρόνων καὶ ἀσθμαίνων
 Κ' εἰς πολυπόθητον σκιὰν μεγάλου δένδρου μένων,
 Τὰ ἔξω του φορέματα τινάζει ἓνα ἓνα
 Καὶ πέρνει τὸν αἶρα του μὲ στήθη ἀνοιγμένα.

Ἡ Ἀθηνᾶ μας, Λιάπισσα μ' ἀμελημένον σῶμα,
 Μὲ λερωμένον ἔνδυμα, μ' ἀπύλωτον τὸ στόμα,
 Πολυλογοῦ, αὐθάδισσα καὶ ἄλλη Μπουμπουλίνα,
 Μὲ ὕφος πατριωτικὸν μᾶς λέγει τοῦτ' αὖ κεῖνα·
 Πλὴν εἰς τὰς συγχισμένας τῆς καὶ φράσεις καὶ ἰδέας
 Τοῦ Ἄστρους μᾶς ἀνακαλεῖ καὶ τὰς πορτοκαλέας
 Καὶ τοὺς ἐρμηωμένους του καὶ σκιασμένους δρόμους,
 Καθ' οὓς ἐσχεδιάζαμεν Συντάγματα καὶ νόμους.

Κουφότης, ἐπιφάνεια καὶ ἀστασία ὅλος
 Καὶ ὡς συνήγορος γυρνῶν τὰς φράσεις του εὐκόλως,
 Περιπλανᾶται ὁ Σωτὴρ ἀπ' ἐν εἰς ἄλλο μέρος
 Σκορπίζων λέξεις ἡχηρὰς καὶ πάταγον ἄερος.
 Πολεμιστὴς ἀκούραστος, εἰς τὴν πυρὰν ἐμβαίνων
 Μὲ ἵππον ἀπὸ σιδηροῦν πλεγμάτι σκεπασμένον,
 Τρεῖς χρόνους ἀδιάκοπα μὲ ὑψωμένον δόρυ
 Ὑπὲρ ψυχῆς του μάχεται καθὼς οἱ Σταυροφόροι.

Ἀγανακτεῖ καὶ μαίνεται Σωτὴρ ὁ πατριώτης,
 Σωτὴρ ὁ φιλελεύθερος καὶ πάντα ἰδιώτης,
 Τὸ ἵπουργεῖον θεωρῶν καὶ ἀτελες καὶ κοῦφον,
 Νὰ στέκεται μὲ κεφαλὴν σκυμμένην χωρὶς σκουῖφον...

Ἡμέραι γενναιότητος, ἡμέραι χαρακτῆρος,
 Καθ' ἃς ἡ τόλμη καὶ ἀρετὴ ἐφάνη τοῦ Σωτῆρος!
 Ἀπὸ ἐμπρός του ἔξαφνα τὰς ἐπωμίδας χάσας,
 Τὴν μέλλουσάν του εὐκλειαν καὶ τὰς ἐλπίδας πάσας,
 Ὡς λέων ὠρυόμενος ἐσήκονε τὴν χαίτην
 Κ' ἐπρόφερε στὴν λύσσαν του Γαλλίαν καὶ Κωλέττην
 Καὶ Ἀρμανσπέργην καὶ Ὄθωνα, ὀνόματα τρεῖς πῆχαις·
 Κ' οἱ Γραμματεῖς μας ἔντρομοι, μὲ ὠρθωμέναις τρίχαις·
 Κ' ἐμπρός του ζαρονόμενοι ὡς οἱ βρεγμένοι γάτοι,
 Τὸν παρεκάλουν νὰ σταθῇ, ν' ἀκούσῃ καὶ κοιμάτι·
 Κι' αὐτὸς ἐκραύγαζεν· «εὐθὺς... ἀμέσως... τὸ κονδύλι...»
 Κ' ἐκ θεμελίων νὰ σεισθοῦν τοῦ Κράτους ὅλ' οἱ στύλοι!...
 Μὲ τὸ αὐτὸ ἥρωϊκὸν καὶ ἀπελπισμένον ἦθος
 Ἐφώναζε στῶν Ἀλβανῶν τὸ φοβισμένον πλῆθος
 Μεσολογγίτης ὁ κλεινός, ὁ σώζων τὴν Ἑλλάδα
 Καὶ στέκων στὴν ὑπόνομον μὲ ἀναμμένην δᾶδα·
 Φωτῖαν ἐκεῖνος ἔβαλλε, καὶ ἀπὸ τὸ Μεσολόγγι
 Οἱ λίθοι σφενδονίζοντο καὶ ἐσειόντο οἱ λόγγοι·
 Φωτῖαν καὶ αὐτὸς μᾶς ἔβαλε, καὶ ἀντὶ ἀστροπελέκι
 Πυροτεχνίας εἶδαμεν ἀσήμαντον φισέκι...

Τὸ γράμμα τοῦ Κωλέττου σου ἐτύπωσες, Σωτήρη·
 Πλὴν, σ' ἐρωτῶ, τί σήμαινεν αὐτὸ τὸ τίρι λίρι;
 Εἰς τὰς πενηνταδύω του παχείας χιλιάδας
 Ἐξαπλωμένος ἤσυχα καὶ χαίρων ὁ γεννάδας,
 Σὲ γράφει ὡς νὰ ξεψυχᾷ· «Σωτήρη μου, σ' ἀφίνω...»
 «Σωτήρη μου, διάδοχον τῆς δόξης μου σ' ἐγκρίνω...»
 «Σωτήρη μου, τὸ στάδιον, ὅπου σ' ἀνοίχθη, τρέχε·
 «Κ' εἰς μνήμην σου, Σωτήρη μου, τοὺς Ἕλληνας μου ἔχες...»
 Ὡς κληρονόμῳ γνήσιε τοῦ ζῶντος μακαρίτου,
 Γελῶ μ' ἐσένα τὸ μωρὸ καὶ ὀρφανὸ παιδί του.

Τὰ τόσα σου Τροπάρια καὶ τὰ Χερουβικά σου,
 Ποῦ ἔψαλλες ἕως ἔχθες στὸν Ἀρμανσπέργ, στοχάσου·
 Καθ' ἐβδομάδα λίβανον τὸν πρόσφερες μὲν λίτρην,
 Τὴν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν παραμονεύων μίτρην.
 Δὲν ἔλαβες τὸ Δίπλωμα καὶ διὰ τοῦτο, φίλε,
 Ἐγέμισαν αἱ γαλλικαὶ κ' Ἑλληνικαὶ σου στῆλαι
 Καὶ ἀπὸ τόσας ἐθνικὰς διατριβὰς ὠραίας
 Καὶ ἀπὸ τόσας ὑψηλὰς ἐκφράσεις καὶ ιδέας;
 Σωτήρ μου, Σύνταγμα ζητεῖς; ὦ πατριώτη, χαῖρε!..
 Πλὴν εἰς τὸν νοῦν σου τοὺς καλοὺς καιροὺς ἐκείνους φέρε,
 Ὅποτε τοῦ Συντάγματος ἀφίνων τὴν σημαίαν
 Τοῦ Ἄβελ καὶ τοῦ Εἰδὲκ προσκύνεις τὴν ρομφαίαν.

Γνωρίζετε τοὺς τωρινοὺς Ἐφημεριδογράφους,
 Τοὺς κυβερνήτας κ' ὁδηγοὺς τοῦ ἐθνικοῦ μας σκάφους;
 Ἀκούσατε ἀνέκδοτον καὶ ἱστορίαν νέαν,
 Καὶ λάβετε περὶ αὐτῶν τὴν πρέπουσαν ιδέαν.

Κατ' ἐγκατάλειψιν θεοῦ καὶ πειρασμὸν διαβόλου
 Συναπαντήθη μ' ἓνα των εἰς τὴν ὁδὸν Αἰόλου·
 Τὸν δάκτυλόν του κατ' ἐμοῦ σαλεύων μὲ φοβέραν,
 Δὲν μὲ ὀπισωγύρισεν οὐδὲ τὴν καλημέραν·
 Ὡς ὁ Ἀμλέτος ἔμεινα τοῦ Σακεσπέρου, τρέμων
 Μὴ γράψῃ θέματ' ἄραττα καὶ κατ' ἐμοῦ ὁ δαίμων·
 Εἰς τί λοιπὸν τὸν ἔπταισα ἐπιθυμῶν νὰ μάθω
 Καὶ νὰ προλάβω τὸ κακὸν πρὶν νόστιμην τὴν πάθω,
 Ὑπάγω στοῦ Βελζεβουήλ τὸν ἀπευκταῖον οἶκον
 Συλλογισμένος κ' ἔντρομος ὡς τὸ ἀρνὶ στὸν λύκον.

Στὸ μέγα τοῦ Κατάστημα ἐμβαίνω κατὰ πρῶτον·
 Ἀστέγαστον, ὀρθάνοικτον καὶ πρὸς βορρᾶν καὶ νότον,
 Καὶ εἰς σαθρὰ κιβώτια στοιχεῖα φαγωμένα,
 Καὶ τυπογράφων πρόσωπα μελανομαχουρισμένα·

Εἰς δὲ τὴν θύραν, ἔκραζαν ἐμπόρων ὑπηρέται·
 Πῶς εἶν' οἱ φιλελεύθεροι κακοὶ χρεωφειλέται,
 Κ' ἐγύρευον τὴν πληρωμὴν μελάνης καὶ χαρτίου.
 Ἀγορασθέντων πρόπερσι τὴν πρώτην Ἀπριλίου.

Τῆς δοξασίης τῆς κοινῆς τὸν μέγαν Παραστάτην,
 Τῶν ἐθνικῶν δικαίων μας τὸν ἔνθερον προστάτην
 Ἐζήτησα ... καὶ μία χεὶρ τὸν οἶκόν του μὲ δείχνει·
 Ἐμβαίνω ... εἰς τὰς ὀροφὰς χρυσοῦ ἀστράπτουν λύχνοι·
 Γαλλίας ἐδῶ ἔπιπλα· Ἀγγλίας ἐκεῖ σκευὴ ...
 Αὐτὰ παθαίνει ὅποιος τὸ ἔθνος του δουλεύει!

Τῶν Ὑπουργείων ἔμβαιναν Ἰσάλληλοι κρυφίως,
 Φιλοτιμούμενοι καθεὶς καὶ λαχταροῦντες ποῖος
 Τὰ μυστικὰ ποῦ ἔμαθε νὰ τὸν πρωτομηνύσῃ,
 Καὶ τῆς ἐχεμυθείας του τὸν ὄρκον ν' ἀθετήσῃ.
 Ἐκαὶ τὴν γενειάδα τοῦ Διάκονος πομπεύων
 Καὶ τὸν Ἀρχιερέα τοῦ ἀτίμως στηλιτεύων,
 Ἐκεῖ κ' ἐκεῖνος ἤρχετο· ἐκεῖ καὶ σπουδαρχίδαι
 Ὁμίλουν πατριωτικὰ ὡς ἄλλοι Ἀριστεῖδαι.
 Ἀκίνητος, ψυχρότατος, σιωπηλὸς ὡς τάφος,
 Τοὺς ἤκουεν ἀγέρωχα ὁ Δημοσιογράφος.

Μὲ ὑπεδέχθη σοβαρὰ, ἐγέλασεν ὀλίγον
 Κι' ὡς Ὑπουργὸς μ' ἐλάλησε τὰ χεῖλη μεσανοίγων·
 Ἐζήτησα νὰ τὸν ἰδῶ ἄλλοῦ καὶ κατὰ μόνας·
 Τρεῖς γλαφυροὺς μὲ ἄνοιξε πολυτελεῖς κοιτῶνας·
 Μὲ εἰλικρίνειαν τὸ πᾶν τὸν ἐξωμολογήθην,
 Καὶ τὴν αἰτίαν ὅλου μου τοῦ φόβου δὲν ἀρνήθην·
 Ὁ Βροῦτός μας μ' ἀγκάλιασε, μοῦ ἔσφιξε τὴν χεῖρα,
 Καὶ μὲ φιλίας φλογερᾶς χυνόμενον κρατῆρα
 Φιλῶν με εἰς τὸ μέτωπον δεκάκις κ' εἰκοσάκις,
 Μὲ εἶπεν εἰς τὸν οἶκόν του νὰ ἔρχωμαι συχνάκις ...

Καὶ τὴν ἐσπέραν ; .. μ' ἔχυσε βροχὴν κακολογίας
Εἰς πέντε τοῦ διατριβᾶς βαναύσους καὶ γελοίους.

Εἰς καταχρήσεις σήμερον τοιαύτας ὑποπίπτει
Καὶ ἀπὸ αἵσχος τὴν κλεινὴν πατρίδα μας καλύπτει
Ὁ Τύπος, τοῦ ἀγῶνός μας τὸ λάφυρον καὶ δῶρον.
Ἀλλὰ ὁ σπόρος ἔπεσεν εἰς χώραν καρποφόρον,
Καὶ θ' ἀναθάλη ἀνθηρὸς ἀγρὸς ἐλευθερίας,
Καὶ ἤδη βλέπω τὰς σοφὰς Θεὰς τῆς Πιερίας
Εἰς τὴν ἀρχαίαν κοίτην των νὰ ἐπιστρέφουν ὅλοι,
Ὡς αἱ Πλειάδες τ' οὐρανοῦ ἀγναὶ καὶ φωταβόλαι.

Ἀρχίζει πάλη νοερά κ' ἐξέρχονται ιδέαι,
Ὡς Νύμφαι ἀπὸ τὸν βυθὸν ὠκεανοῦ ὠραῖαι
Μὲ στέφανον κοράλλινον, μὲ πέπλον ἐκ πορφύρας·
Ἀκούω καλαδήματα καὶ ἤχους θείας λύρας.
Καθὼς ὁπότεν ὑετὸς Μαρτίου καρποφόρος
Ν' ἀνθοστολίσῃ ἔρχεται τὴν πεδιάδα, τ' ὄρος,
Μακρόθεν ἀναγγέλλεται μὲ πάταγον ἀέρων
Κ' εἰς μαργαρίτας χύνεται τὴν ἀφθονίαν φέρων,
Ὅμοίως καὶ τοῦ Τύπου μας ὁ συγκρουσμὸς ὁ μέγας
Καλὰ θὰ φέρῃ στὰς πτωχὰς ἐλληνικὰς μας στέγας.

Ἄν καὶ καλύπτῃ κάποτε σκοποὺς μηχανορράφων,
Τὸ ἔργον εἶναι ἅγιον τῶν Δημοσιογράφων.
Τοῦ κάτω κόσμου κάτοικος, καὶ τοῦτόν μας ἐκπλήττων,
Τυπογραφίας ἀρχηγὸς καὶ ὁ Φραγκκλῆνος ἦτον.
Οἱ Ἕλληνες τῆς ἱερᾶς Ἐλευθεροτυπίας
Τὰς τόσας συναισθάνθημεν μεγάλας συνεπείας.
Δὲν θέλομεν τὴν στερηθῆ χωρὶς σφαγὴν οἱ ζῶντες,
Τὴν δάφνην τῆς τὴν ἱεράν ἀκόρεστα φαγόντες.

Ἐκήρυξε τὸν πόλεμον εἰς τὰς Τυπογραφίας
Βουρβῶνος ὁ χιλιετὴς Μονάρχης τῆς Γαλλίας.

Ὡς πυροβόλων στόματα καὶ τὰ Τυπογραφεῖα
 Νὰ κλείσῃ ἐπιχειρισθεῖς, τοῦ Τύπου τὰ στοιχεῖα,
 Τῶν ἰδεῶν ἐζήτησε τὰ βόλῃα νὰ συντρίψῃ.
 Τὶ ἔκαμε; κατώρθωσε τὸν θρόνον του νὰ ρίψῃ.

Φρικτὴ αὐγὴ τῆς εἰκοστῆς ἐβδόμης Ἰουλίου!
 Ἡμέρα εἰς Παρίσια στασιασμοῦ ἀγρίου!
 « Στὰ ὅπλα! » ἔκραξε λαὸς ἀμέτρων χιλιῶν
 Τὸν θούριον Διθύραμβον τῆς Μιχισσαλίας ἄδων,
 Καὶ ὅμοιος μ' ἀφρίζοντα, μὲ γαυριῶντα ἵππον,
 Εἰς τὰς πλατείας ἔτρεχε μὲ πᾶταγον καὶ κτύπον·
 Ὡς ταῦρος σφαγιζόμενος ἐγόγγυζεν ἡ πόλις,
 Ταραττομένη, ρέουσα καὶ κρατουμένη μόλις.
 Πλὴν αἷμα αἰσθανόμενος πολίτου εἰς τὰς φλέβας,
 Ὁ στρατιώτης στέκεται καὶ θεωρεῖ με σέβας.
 Αἰὼν ἀδόλου ἀρετῆς, ὁ Λαφαγέτης πάλιν
 Εὐθύνει τὴν ἔθνοφρουρὰν τῶν Γάλλων τὴν μεγάλην,
 Κ' εἰς τὴν Γαλλίαν ἡ ὀρμὴ γαληνιᾶ τοῦ δήμου.
 Ἀλλ' ἐπὶ πλοίου μισθωτοῦ, ἀγνώστου καὶ ἀσήμου
 Ἀποδημεῖ μὲ ταπεινὰ καὶ πένθιμα ἱστία
 Βουρβόνων ἡ παμπάλαιος μεγάλη Δυναστεία.

Ἰδοὺ ἀφρόνων Ἱπουργῶν καὶ Αὐλικῶν κολάκων
 Τὶ φέρουσιν αἱ συμβουλαὶ... Πλὴν πλῆθος Πολιτιάκων
 Πολλάκις καὶ τοῦ Ὄθωνος δὲν ἔλαβεν ὁ θρόνος
 Καὶ ἀνικάνους Ἱπουργοὺς καὶ ξένους τοῦ ἀγῶνος;
 Τὸ ἔθνος θέλει στιβαρὰν πηδαλιούχου χεῖρα,
 Καὶ Ἱπουργοὺς μὲ δυνατὸν καὶ νοῦν καὶ χαρακτῆρα.
 Πλὴν εἰς Συμβούλους ἔμειναν τὰ Ἱπουργεῖα τῶρα
 Καὶ εἰς αὐτοὺς τοῦ σκάφους μας ἡ πρύμνη καὶ ἡ πρῶρα·
 Κ' οἱ Γραμματεῖς μας;·· ἐκδοτοὶ στὴν ἀργυρολογίαν
 Καὶ μόνον ἀποβλέποντες εἰς τὴν νεομηνίαν,

Τὸν πλήρη δίσκον προσκυνῶν τῆς ἀργυρᾶς σελήνης...

ὦ! χαῖρε, Πριβιλέγιο ὁ τῆς Δικαιοσύνης!

Καὶ σὺ τῶν Ἐξωτερικῶν φιλότιμε Πετράκη!

Καὶ σὺ τῶν Ἐσωτερικῶν εὐνούστατε Κωστάκη!

Καὶ σὺ ὁ τῶν Θρησκευτικῶν Βυζάντιε Σκαρλάτε,

Ἀπὸ εὐχᾶς συνοδικᾶς πτόκορφα γεμάτε!

Καὶ σὺ τῆς Ἐκπαιδεύσεως ὦ φίλε Ῥαγκαβῆ μου!

Σᾶς χαιρετᾷ ὡς Ὑπουργοὺς ὁ αἰεὶ τοῦ δήμου.

ΛΟΓΟΓΡΑΦΙΚΑ.

Ἀ Λ Α Η Λ Ο Γ Ρ Α Φ Ι Α .

Ἐξ Ἀθηνῶν, 23 Ἰουνίου.

Ἀνέγνων, φίλε, τὴν ἐπιστολήν σου καὶ ὀρθὴν θεωρῶ τὴν παρατήρησίν σου ὅτι, ὡςάκις τὸ ἔθνος λάβῃ τὰς ἡνίας τῆς Κυβερνήσεως, ἀναρχία καὶ ἀθλιότης· ὡςάκις πάλιν ἡ Κυβέρνησις ἔχῃ δύναμιν ἀνεξάρτητον ἀπὸ τὴν θέλησιν τοῦ ἔθνους, ἡ κατάχρησις τῶν Ὑπουργῶν τῆς ἀπεριόριστος. Δὲν ἀρκεῖται ἡ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γραμματεία εἰς τὰ ὑπὸ τὴν κατοχὴν τῆς ὀκτῶ περίπου δεκατημόρια τῆς ἐλληνικῆς γῆς· θέλει καὶ τὴν τῶν παροίκων τῆς Εὐβοίας· θέλει καὶ τὴν ἰδικήν σου. Ἀπονέμουσα παραλόγως εἰς τὸν Σουλτάνον τὸ παρὰ τῶν Πρωτοκόλλων ἀναιρεθὲν προνόμιον τῆς ἀπολύτου κυριαρχίας του ἐφ' ὅλων τῶν ἰδιωτικῶν κτημάτων τῆς Εὐβοίας, καὶ καθιστῶσα τὸν νόμιμον Βασιλέα Ὄθωνα Σουλτάνον, κληρονόμον τοῦ ἀνυπάρχοντος αὐτοῦ δικαιώματος, προσβάλλει τὴν ἱεράν ἀρχὴν τῆς ἰδιοκτησίας.

Φοβεῖσαι, φίλε μου, μήπως ἐν ᾧ διάγεις βίον φιλοσοφικὸν καὶ γαληναῖον εἰς τὸ ἀγροτικόν σου ἄσυλον αἰφνίδιον τῆς Οἰκονομίας διάταγμα σὲ διώξῃ ἀπὸ τὸν οἰκίσκον σου, ἀφάρπάσῃ τοὺς ἀροτῆράς σου βόας, διασκορπίσῃ τὸ ποίμνιόν σου, καὶ οἱ κηφῆνες ἡμεῖς τῆς Πρωτευούσης φάγωμεν τὸν κηρὸν καὶ τὸ μέλι τῶν κυψελῶν σου. Ἀλλὰ τοιαύτης αὐθαιρέτου πράξεως φόβος ἄς μὴ ταραττῇ τὴν ἡσυχίαν σου. Ἡ Δημοσιότης, κραταιοτέρα καὶ αὐτοῦ τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπι-

κρατείας, ἐγκαθιδρύεται εἰς τὴν Ἑλλάδα ὑπερασπίστρια τῶν ἀπααραγράπτων τοῦ πολίτου δικαίων.

Ἡ παροῦσα ἐποχὴ τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἀξιομνημόνευτος· ἐξετελέσθη σιωπηλῶς ἔργον πλείστου λόγου ἄξιον· ἡ ἐλευθερία τοῦ Τύπου, μόλις πρότερον ἀνεκτὴ, καθιερώθη σήμερον. Ἡ ἐξουσία, εἴτε στερουμένη πόρων χρηματικῶν καὶ στρατευμάτων ὥστε διὰ τῆς βίας νὰ κυβερνήσῃ τὴν Ἑλλάδα, εἴτε ὑπενδίδουσα εἰς τὴν θέλησιν τῶν δύο συνταγματικῶν ἐκ τῶν τριῶν μεγάλων Δυνάμεων, εἴτε τέλος πάντων ἐξ οἰκειίας τῆς καλῆς προαιρέσεως, ἀνεγνώρισε τὴν ἀρχὴν τῆς Ἐλευθεροτυπίας, καὶ πρὸς τοὺς κατακρίνοντας τὰς πράξεις τῆς ἀνέλαβε τὸ ἔργον τῆς ἀπολογίας· ὅπου δὲ ἡ Κυβέρνησις ἐπιχειρεῖ ν' ἀπολογηθῇ περιμένεται κατόπιν ἡ πρόοδος. Ἰδοὺ λοιπὸν ἀνηγέρθη Δικαστήριον κοινῆς δοξασίας, ἔμπροσθεν τοῦ ὁποίου καὶ αὐτὴ παρουσιάζεται ἡ Κυβέρνησις. Ἰδοὺ λοιπὸν ἠνοιχθὲν στάδιον, ὅπου ἄρχεται κοινωφελῶν ἰδεῶν ἔρευνα, καὶ πραγματοποιεῖται ἤδη τὸ προαγγελθὲν εἰς τὴν πρώτην ἐπιστολὴν μου μέλλον· αἱ συζητήσεις τῶν ἀρχῶν διαδέχονται τὰς λογομαχίας τῶν φατριῶν.

Δύω ἐφημερίδες νέαι, ὁ Ταχυδρόμος καὶ ἡ Ἀναγεννηθεῖσα Ἑλλάς, ἀνεφάνησαν πρὸ μικροῦ εἰς τὸν πολιτικόν μας ὀρίζοντα. Δύω ἀκόμη ἄλλαι περιμένονται· ἡ Πρόοδος, ἥτις προεκηρύχθη, καὶ ἡ Ἀλήθεια, ἥτις κυφορεῖται ἤδη, ὡς ψιθυρίζεται, εἰς τὸν ἐγκέφαλον λογίων τινῶν... Εἴθε νὰ μὴ φανῶσιν ὀνομαζόμεναι οὕτω κατ' εὐφημισμὸν! Βλέπετε λοιπὸν, φίλε, ὅτι ὁ περιοδικός μας Τύπος προσδεύει καθ' ἡμέραν, καὶ ὅτι βαθμηδὸν ἡ διανοητικὴ τῆς Ἑλλάδος κλάσις πολυπλασιάζεται, διότι πῶς ἀλλέως ἐδύναντο ἐφημερίδες τόσαι νὰ ὑπάρξωσιν;

Ὁ Ταχυδρόμος, ἡμερολόγιον τῆς Κυβερνήσεως, εἶναι ὑπὸ

τὴν διεύθυνσιν τῆς ἐπὶ τῆς Ἐκπαιδεύσεως Γραμματείας· ἀλλ' ἀθλίως καὶ διευθύνεται καὶ συντάσσεται κἀμμία νεοφανῆς ἰδέα· κἀμμία τῶν πραγμάτων ἀνάπτυξις· ὕψος ἐκνευρισμένον, ἐκφράσεις τετριμμένοι, καὶ πολλάκις προσωπικότητες ἐξερχόμεναι ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιον τοῦ Σωτῆρος. Νάνος πολεμιστῆς ἐνεφανίσθη γελοιωδῶς εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης· ὑπὸ τὴν περικεφαλαίαν ἢ κεφαλήν του βαρυνομένη κλίνει· πρὸς τοὺς ὄμους, τὸ σωματίον του καταθλίβεται ὑπὸ τὸν θώρακα, λυγίζονται οἱ πόδες του ὡς κάλαμοι, καὶ οἱ θεαταὶ συρίζουσιν εἰς τὴν παρουσίαν τοιαύτου πυγμαίου.

Ἡ Ἀναγεννηθεῖσα Ἑλλάς διακρίνεται διὰ τῆς ἐμβριθείας τῶν συλλογισμῶν τῆς καὶ τοῦ σεμνοπρεποῦς τῆς βαδίσματος· ἀκολουθεῖ τὸ αὐτὸ πολιτικὸν σύστημα, τὸ ὁποῖον σ' ἐξέθεσα εἰς τὰς προλαβούσας μου ἐπιστολάς, ταίνει δηλαδὴ πρὸς τὴν κατὰπαυσιν τῶν φατριαστικῶν ἐρίδων καὶ τὴν ἐναρξίν τῶν ἐπωφελῶν συζητήσεων. Ἀλλὰ τὰ βήματά της, βραδέα καὶ ἀδέξαια, μαρτυροῦσι τὸν φόβον τῆς μήπως ὀλισθήσῃ ἢ παρεκτραπῇ ἐκ τῆς μεσαίας ὁδοῦ, τὴν ὁποίαν ἐνεχάραξεν εἰς ἐαυτήν.

Ὁ νοερὸς αὐτὸς ἀγὼν, ὁ διαπληκτισμὸς οὗτος τόσων Ἐφημερίδων μας ποῦ θέλει μᾶς φέρει;... ποῦ;... κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν ἀνάπλασιν ἀληθοῦς Ἱπουργείου, καὶ μετέπειτα εἰς τὴν καθίδρυσιν συνταγματικῆς Κυβερνήσεως.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἔχομεν Ἐλευθεροτυπίαν, Ὁργανισμὸν Δήμων, Ὁρκωτοὺς Κριτὰς, Δικαστήρια ἀνεξάρτητα, (διότι δὲν ἐπιβάλλει πλέον εἰς ταῦτα ἡ Ἐξουσία ἱερόσυλον χεῖρα ὡς ἐπὶ Μαουρέρου,) καὶ σκιάν τινα Νομοθετικοῦ Σώματος. Ἡ ὕλη λοιπὸν τῆς συνταγματικῆς οἰκοδομῆς ὑπάρχει· ἀλλὰ τὸ κτίριον ἀκόμη δὲν ἀνηγέρθη. Παρεκτὸς τούτου, ἡ ἐλληνικὴ κοινωνία προσέβη πολὺ ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ Καποδιστρί-

ου. Ἐκατασκοπεῖα τότε ὑπεφέρετο· σήμερον τὸ ἔθνος ὅλον ἀνεγείρεται ἀπὸ φρίκην εἰς μόνον τ' ὄνομά της. Τάφου τότε σιωπῇ ἐβασίλευεν εἰς γῆν ἐρειπίων, καὶ οἱ πολῖται δὲν ἐτόλμων νὰ προφέρωσιν ὄχι γογγυσμὸν τινα κατὰ τῆς Κυβερνήσεως, ἀλλ' οὐδ' ἐπὶ κρισιν ἀπλῶς τῆς διαγωγῆς τοῦ μικροτέρου Ἰπαλλήλικου της· σήμερον ἀνακρίνομεν καὶ Ἰπουργοὺς καὶ Κυβερνησιν· καὶ τοῦτο ὄχι μόνον διὰ ζώσης φωνῆς, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦ Τύπου· ὄχι μόνον ἀνεξάρτητοι ἄνδρες τινές, ἀλλ' ὅλοι γενικῶς ἡμεῖς μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν Ἰπαλλήλων τῆς Κυβερνήσεως. Δὲν εἶναι λοιπὸν ἀναντίρρητον ὅτι δὲν θέλομεν σταθῇ ἐδῶ, ὅτι καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ θέλομεν ζητήσῃ βελτιώσεις, ὅτι καὶ ἀφ' ἑαυτῶν ἔτι τὰ πράγματα θέλουν βελτιωθῇ;

Πρώτη φωνή, ἀρχίζουσα ἐκ τῆς σήμερον νὰ ἐξέρχεται ἀπὸ τὰ στόματά μας καὶ μέλλουσα νὰ ἐξαπλωθῇ καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα, εἶναι ἡ σύνθεσις Ἰπουργικοῦ Συμβουλίου ἀπὸ ἔμφρονος καὶ γενναίου χαρακτήρου ἀνδρας. Πᾶς κλάδος διοικητικὸς εἰς τὸ ἐξῆς πρέπει νὰ ἔχῃ τὸν ἱκανὸν καὶ ἄξιον τῆς κοινῆς ὑπολήψεως Ἰπουργόν του· νευρόσπαστον καὶ κολοβὸν Ἰπουργεῖον δὲν ἀνεχόμεθα πλέον οἱ Ἕλληνες, διότι ὅλοι ἀπὸ τοῦ μεγαλητέρου μέχρι τοῦ μικροτέρου θέλομεν ἀμεταστρεπτὴν τὴν πρόοδον τῆς κοινωνίας· διότι ὅλοι, ἀπὸ τὸ 1821 ἔτος λαβόντες τὸν πυρετὸν τῆς ἐλληνικῆς ἀναπλάσεως, ἔχομεν ἔτι τὴν θερμὴν αὐτὴν, καὶ τὴν αὐγὴν ἐγειρόμεθα συλλογίζόμενοι τί καλὸν ὑπὲρ Ἑλλάδος μέλλει νὰπραχθῇ, καὶ τὴν ἐσπέραν πίπτομεν εἰς τὴν κλίνην ἐρωτῶντες ἡμᾶς αὐτοὺς τί ἐκέρδισε σήμερον ἡ Ἑλλάς.

Ἄλλη φωνή, μέλλουσα νὰ διαδεχθῇ τὴν πρώτην, εἶναι ἡ ἐθνικὴ ἀντιπροσώπευσις. Ἡ πεφωτισμένη Εὐρώπη ἂς μὴ νομίσῃ ὅτι τὴν ἀντιγράφομεν, ὅτι ἐξ αὐτῆς λαμβάνομεν τὴν κίνησιν. Ἡ Ἑλλάς, ἔχουσα τέκνα διανοητικὰ ὅλα καὶ σκε-

πτόμενα, ταχέως ἢ βραδέως θέλει κυβερνηθῇ ἀπὸ Διοίκησιν δίδουσαν εὐθύνην τῶν πράξεών της. Ἐκτὸς τούτου, διαχωριζομένη ἀπὸ θαλάσσας καὶ ὄρη, ἔχουσα εἰς πᾶσαν νῆσον καὶ εἰς πᾶσαν Ἐπαρχίαν ἐπιτόπια ἰδιαίτερα συμφέροντα, καὶ ἐκ τῆς τοπογραφικῆς αὐτῆς θέσεώς της φαίνεται προωρισμένη διὰ παραστατικὸν εἶδος Κυβερνήσεως, ὅπου νὰ φιλονεικῶνται δι' Ἀντιπροσώπων ὅλα τὰ μερικά της αὐτὰ συμφέροντα. Ἡ Ἑλλάς, εὐστόχως εἶπεν Ἐφημερίς τις, κεῖται εἰς τὰ πρόθυρα τῶν τριῶν κόσμων, ἐν μέσῳ τῆς παλιόροιας τῶν ἰδεῶν. Διάφοροι ὁδοιπόροι διαπερῶσιν αὐτὴν καθ' ἡμέραν, οἱ μὲν, ἐκ τῆς θερμῆς καὶ φιλελευθέρου φυλῆς τῶν Γάλλων, οἱ δὲ, σύννοες καὶ ἀπὸ τριῶν ἡδὴ αἰῶνων θηλάσαντες τὸ γάλα κοινοβουλευτικῆς Κυβερνήσεως Ἀγγλοι, καὶ ἀφίνουσιν οἱ πολλοὶ ἐλευθέρων ἰδεῶν ἵγνη.

Φωτισμοῦ δραστήριον μέσον, τοῦ ὁποίου ἡ δύναμις, ἂν καὶ μεγαλητέρα τῆς τῶν ἐφημερίδων, δὲν ἐκτείνεται ὅμως τόσον μακρὰν, εἶναι καὶ αἱ εἰς τὴν Ἑλλάδα εἰσαγόμεναι ἡδὴ σκηνικαὶ παραστάσεις. Οἱ Ἕλληνες ἤρχισαν νὰ αἰσθάνωνται δυνατὴν πρὸς αὐτὰς κλίσιν, καὶ ἀναμφιβόλως αἱ τερψικάρδιοι τῆς ἠθικῆς αὐταὶ Σχολαὶ θέλουσι ρυθμίσει μεγάλως τὴν κοινωνίαν μας· θέλομεν μετ' ὀλίγον χρόνον ἰδεῖ θέατρα, τοῦ τοιούτου ὀνόματος ἄξια, νὰ διαχέωσιν εἰς πεντακοσίους καὶ χιλίους ἀκροατὰς τὴν ὑγιῆ φιλοσοφίαν τοῦ Βολταίρου καὶ νὰ ἐμπνέωσι τὸν ὑψηλὸν χαρακτῆρα τῶν ἡρώων τοῦ Κορνηλίου καὶ Ἀλφιέρου...

Ἦθελα, φίλε, νὰ ἐξακολουθήσω τὴν μετὰ σοῦ διὰ τοῦ καλὰμου συνομιλίαν μου· ἀλλ' ἀναγκάζομαι νὰ παύσω. Σήμερον τὸ προσωπικὸν τοῦ νέου διοικητικοῦ ὀργανισμοῦ ἐδημοσιεύθη, καὶ ἄλλοι μὲ τριῶν πηχῶν πρόσωπα, ἄλλοι μὲ ἀκτινοβόλα μέτωπα ἔρχονται εἰς τὸ δωμάτιόν μου· οἱ πρῶτοι

φρυάττογτες ἐκ τῆς ὀργῆς, ἐπικαλοῦνται τὰ σατυρικά μου
βέλη κατὰ τῆς Κυβερνήσεως· οἱ δεῦτεροι, σκιρτῶντες ἐκ τῆς
χαρᾶς, θέλουν νὰ λάβω εἰς χεῖρας τὴν κιθάραν καὶ νὰ ψάλλω
φαιδρὸς μετ' αὐτῶν.

«Τὸ ῥόδον τὸ τῶν Ἑρώτων

μίξωμεν Διονύσω·

τὸ ῥόδον τὸ καλλίφυλλον

κροτάφοισιν ἀρμόσαντες,

πίνωμεν ἄβρᾶ γελῶντες.»

Εἷς ἐκ τούτων μὲ παρακαλεῖ καὶ Διθύραβον πινδαρικὸν δι'
αὐτὸν νὰ συνθέσω, προσφέρων με ὡς ὕλην τοῦ ἐγκωμίου· του
τὰς νέας πόλεις, τὰς ὁποίας μέλλει νὰ κτίσῃ, τὰς μεγά-
λας λίμνας, τὰς ὁποίας μέλλει νὰ ξηράνῃ, καὶ τὰς μα-
κρὰς γεφύρας, διὰ τῶν ὁποίων μέλλει τὰς διακεχωρισμέ-
νας Ἐπαρχίας νὰ συνενώσῃ.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Ἐβαλα κατὰ νοῦν, (ἔλεγε χθὲς εἰς πλούσιος εἰς συνανα-
στροφὴν φίλων του,) νὰ μὴ φυλάζω παρὰ μίαν μόνον δραχ-
μὴν, τὴν τοῦ πορθμείου, διὰ τὸν Χάρωνα. Φροντίδες λοιπὸν
φιλαργυρίας καὶ ὑπολογισμοὶ Ἐξηνταβελόνου δὲν καταζα-
λίζουν τὴν κεφαλὴν μου, καὶ εἰς τὸν δρόμον τῆς ζωῆς ὁ-
δοιπορῶν, σκορπίζω μὲ τὰς δύο χεῖρας τοὺς χρυσοῦς μου ὀ-
θυνας.

Εἶδα ὅτι τελειώνει τὸ στάδιον τοῦ βίου εἰς τριῶν πη-
γῶν λάκκον, ὅστις περιμένει καὶ τὸν ἄστεγον ψωμοζήτην καὶ
τὸν δορυκτῆτορα Ναπολέοντα καὶ τὸν ληστὴν τῶν μεγάλων

ὁδῶν καὶ τὸν ἐνάρετον Ἀριστείδην. Ἐγνώρισα ὅτι τὴ δαψι-
 λεύομενον πρὸς τοὺς δυνατοὺς θυμίαμα πολλάκις ἀποσπᾷ
 δάκρυα ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν των. Φιλοδοξίας λοιπὸν καπνοὶ
 δὲν διώκουν τὸν ὕπνον ἀπὸ τὰ βλέφαρά μου ὅταν περὶ τὸ
 μεσονύκτιον ἐξαπλόνωμαι εἰς τὴν μαλθακὴν μου στρωμνὴν.

Ἄλλοι, διὰ τοὺς πολλοὺς των περισπασμοὺς καὶ τὰς με-
 γάλας μερίμνας των πάσχοντες αὐπνίαν, καταφεύγουν, ὡς
 εἰς μέγα ναρκωτικόν, εἰς τὴν Εὐαγγελικὴν Σάλπιγγα, ἥ
 κάλλιον εἰς τὸν Βενθάμην μεταφρασθέντα παρὰ τοῦ Κυρίου
 Γεωργίου Ἀθανασίου. Ἀλλ' ὁ ἄφροντις ἐγὼ, ἀπηλλαγμένος τῆς
 τοιαύτης νόσου, ἀγρυπνῶ μόνον ὡσάκις θέλω ἢ ν' ἀκούσω
 ἀπὸ τὸν ἐξώστην μου κιθαριστὰς Ζακυνθίους τραγωδοῦντας
 τὸ τοῦ φιληδόνου Σαλωμοῦ

« Τὰ τραγούδια μου τᾶλεγεσ δα,

Τοῦτο μόνον δὲν θέλεις εἰπεῖ. . . »

ἢ ν' ἀναγνώσω ἐπὶ τῆς κλίνης μου τὴν θελκτικὴν ἀλληλο-
 γραφίαν τοῦ Φρεδερίκου μετὰ τοῦ Βολταίρου καὶ τὰς ἔξο-
 μολογήσεις τοῦ Ἰκχώβου Ρουσσῶ. Τὴν περασμένην δὲ νύ-
 κτα, ἀπεκοιμήθην καὶ μὲ τὴν περιέργον ἐξιστόρησιν συμ-
 βάντων τινῶν τοῦ ὑπηρετοῦ μου. Συγχωρήσατέ με, φίλοι, νὰ
 σᾶς τὴν ἐπαναλάβω καθ' ὅσον τὴν ἐνθυμοῦμαι. . . Ἀλλὰ μὴν
 ἀνοίγετε πλατὺ στόμα διὰ νὰ χασμηρυθῇτε. . . Μάθετε πρῶ-
 τον τίς εἶναι ὁ ὑπηρετὴς μου.

Ὁ λεγόμενός μου δὲν εἶναι ἀπὸ τοὺς συνήθεις ἐκείνους
 τῆς Ἑλλάδος, οἱ ὅποιοι δὲν ἐμβαίνουν εἰς μίαν οἰκίαν εἰμῇ
 διὰ νὰ κλέψωσι κἄνεν περόνιον ἢ μαχαίριον ἀργυροῦν καὶ νὰ
 φύγωσιν, ἢ διὰ νὰ σπᾶσωσιν ἀπὸ ἀνεπιτηδαιότητα κἄνεν κά-
 τοπτρον πεντακοσιόδραχμον. ἔχει μακρὸν πλατὺ Ἀντιστρατή-
 γου Δίπλωμα τοῦ 1825 ἔτους, ὅτε ὁ Κωλέττης, πολέμῳ
 τὸν Μικροκορδατόν, ἐχάριζεν εἰς ὅλους πλούσιοπαρόχως

τὴν στρατηγικὴν ἐμπειρίαν, καὶ περιμένει ὥρα τῇ ὥρᾳ
βαθμῶν Ταγματάρχου ἀπὸ μίαν Ἐπιτροπὴν καὶ ἀργυ-
ροῦν Σταυρὸν ἀπὸ ἄλλην. Ἀκούσας ἐν ἡμισυ ἔτος τὸ
καταπειστικὸν « Μάλιστα » τοῦ Κυρίου Μαυροκορδάτου,
ἔφαγε τὰ ὅσα ἐκέρδισεν ἐπτὰ χρόνους εἰς τὸν ἱερὸν ἀγῶ-
να. Πιστεύσας δύο ἄλλα ἔτη εἰς τὸ σειρήνιον « Πολὺ καλὰ »
τοῦ Κυρίου Κωλέττου, ἐπώλησε καὶ τὰ ἐνδύματά του. Και-
ροφυλακτῶν ἕως οὗ νὰ ἐπικυρωθῇ ὁ προσωρινὸς Πραίτης εἰς
τὴν ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Γραμματείαν, ὑπέπεσεν εἰς χρέος
δισχιλίων δραχμῶν. Προσωρινὸν θεωρῶν τὸν Δρόσον Μαν-
σώλαν καὶ περιμένων νὰ συμπληρωθῇ τὸ ὕπουργεῖον, ἐρρί-
φθη τέλος πάντων ἀπὸ τοὺς δανειστάς του καὶ εἰς τὴν
φυλακὴν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν μόλις καὶ μετὰ βίας πρὸ μικροῦ
διεσώθη.

Διέτρεξεν ὅλην τὴν ἐλληνικὴν ἐπανάστασιν, ὑπηρέτησεν
ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν ὅλων τῶν Ὀπλαρχηγῶν, ἐμβῆκεν εἰς ὅλας
τὰς ῥαδιουργίας, ἐγνώρισεν ὅλα τὰ Κόμματα καὶ ὅλα τὰ ἱσο-
ρικὰ πρόσωπα. Ἀγχίνους, ἀστεῖος καὶ, (πρᾶγμα σπάνιον ἀρ-
κετὰ εἰς τὴν Ἑλλάδα,) ὄχι ἀγράμματος, ζῇ ὡς φίλος μᾶλλον
ἢ ὡς ὑπηρέτης εἰς τὴν οἰκίαν μου, λαμβάνων μηνιαῖον δέκα
στερλίνας, τὸν μισθὸν δηλαδὴ ἐνὸς Συνταγματάρχου τῆς Ἑλ-
ληνικῆς Φάλαγγος.

Βλέπων χθὲς τὰ μεσάνυχτα ὅτι δὲν εἶχα διάθεσιν ἀκόμη
νὰ κοιμηθῶ καὶ δὲν εὗρισκα κἀνὲν τῆς ὁρέξεώς μου βιβλί-
ον, « νὰ σᾶς διηγηθῶ ἐγὼ, ἀνθέντη, (μὲ εἶπεν) ὀλίγα ἀπὸ τὰ
ὅσα μὲ συνέβησαν πρὶν ἔμβω εἰς τὴν ὑπηρεσίαν σας ἴσως
διασκεδάσετε ὀλίγον... » καὶ εἰς τὴν ἀπόκρισίν μου « λέγε »
ὁ Θρασύβουλος, (τοιαῦτα πομπώδη ὀνόματα λαμβάνουν οἱ
σημερινοὶ μας Ἕλληνες,) ἤρχισε νὰ λέγῃ.

Ἦλθα εἰς τὰς Ἀθήνας πρόπερσι, μηνυθεὶς ἀπὸ τὸν Γραμματέα τῶν Ἑσωτερικῶν. Εἶχα πωλῆσει ἐπὶ δημοπρασίας εἰς τὸ Ναύπλιον τὸ ἥμισυ μέρος τῶν φορεμάτων μου, καὶ μόλις εἴκοσι δραχμαὶ ἦσαν ὅλα μου τὰ μετρητά. Ἐμβαίνω κατὰ πρῶτον εἰς ἓν μεγάλον Καφενεῖον. Ἐνὸς ἀπόστολος τοῦ Ἐκλαμπροτάτου Γραμματέως μου μόλις με βλέπει, καὶ χύνεται εἰς τὰς ἀγκάλας μου, με κατασπάζεται, με εἰδοποιεῖ ὅτι με προσμένει Δίπλωμα εἰς τὴν Γραμματεῖαν τῶν Ἑσωτερικῶν καὶ με λέγει νὰ πῶμεν εἰς ὑγείαν τοῦ προστάτου μου. Ἦσαν καὶ ἄλλοι πολλοὶ παρόντες. Ἀπὸ τὴν χαράν μου προσφέρω εἰς τὸν ἓνα ζαχαρικά, κερνῶ εἰς τὸν ἄλλον μαδέραν καὶ ἀνθοσμῖαν, ἐξοδεύω τὰς δραχμάς μου ὅλας καὶ, βέβαιος διὰ τὸ Δίπλωμά μου, τρέχω εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Γραμματέως... λείπει ὁ Ἐκλαμπρότατος εἰς τὸ Γραφεῖόν του. Ἐπιστρέφω μετ' ὀλίγον... τρώγει ὁ Ἐκλαμπρότατος. Ἐπανέρχομαι πάλιν... κοιμᾶται ὁ Ἐκλαμπρότατος. Καὶ τετάρτην φορὰν ἔρχομαι... Ὡ τῆς εὐτυχίας μου! τὸν βλέπω... με κτυπᾷ εἰς τὴν πλάτην τρίς... τὸν ὁμιλῶ περὶ Διπλώματος... ἀφίνει τὴν ράχην μου καὶ με δείχνει τὴν ιδιὴν του... φεύγω κεραυνοκτυπημένος, μὴν ἡξεύρων ποῦ νὰ ὑπάγω καὶ τί νὰ γένω.

« Ἀπὸ πολὺν καιρὸν ἐγνώριζα ἓνα Πανοσιώτατον, ῥοδοπρόσωπον καθὼς ὁ Βάκχος, γεμάτον καὶ στρογγυλὸν καθὼς (ὥρα των καλή!) τοῦ Περρόυκα οἱ πίθοι, τοὺς ὁποίους ἔσπανε τὸ μεθυσμένον μας Σύνταγμα εἰς τὸ Ἄργος. Συνταγματικὸς καθὼς ἐγὼ, ἡγάπα τοὺς γάλλους, ἀλλὰ τοὺς γάλλους τῆς Ἰνδίας, καὶ καθ' ἡμέραν δύο τρεῖς ἀπ' αὐτοὺς τοὺς καλοθρεμμένους φίλους του παρευρίσκοντο εἰς τὸ γεῦμά του. Ἀνέφερε συχνὰ τὸ εὐαγγελικὸν τοῦτο ῥητὸν « οὐ τὰ εἰσερχόμενα, ἀλλὰ τὰ ἐξερχόμενα » καὶ εἰς αὐτὴν ἐπάνω τὴν

βάσιν, κατεβίβαζε καὶ κατεστοίβαζεν εἰς τὴν μεγάλην ἀποθήκην τῆς κοιτίδος τοῦ καὶ γάλλους καὶ γαλλίδας. Ἐζήτησα μικρὴν κώχην εἰς τὴν εὐλογημένην τοῦ τράπεζαν, ὑποσχόμενος νὰ τὸν κέμνω τὸν βωμολόχον καὶ νὰ τὸν τραγουδῶ μερικὰ τραγούδια ἐρωτικά, τὰ ὅποια ὠνόμαζεν αὐτὸς τοῦ Σατανᾶ, πλὴν ἄκουε μὲ μεγάλην τοῦ εὐχαρίστησιν. Μ' ἐδέχθη, καὶ εἰς αὐτὸν τὸν ἥσυχον λιμένα ἐξασφάλισα τὸ δυστυχισμένον μου πλοιάριον. Ὀλίγον ὅμως καιρὸν ἐβάσταξεν ἡ εὐτυχία μου. Εὐρέθημεν κατὰ συνεργίαν διαβόλου εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν οἰκίαν, εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν Κυρίαν, Πνευματικοὶ καὶ οἱ δύο... Ὁ φίλος, ὀργισθεὶς διότι, ἐπεμβῆκα εἰς τὰ ὅποια ὠνόμαζεν ἐκκλησιαστικά του δικαιώματα, μ' ἔδωκεν ἀμέσως τὸ διαβατήριόν μου.

« Περὶλυπος ὡς ὁ Ἀδὰμ ὅταν ἐξέπεσεν ἀπὸ τὸν παράδεισον καὶ εἰς τοὺς πέντε δρόμους τριγυρνῶν, ἀπαντῶ γινώριμόν μου παλαιόν. Ὁ φίλος, τέλειος τεχνίτης καὶ ἅγιον λείψανον τῆς ἐλληνικῆς ραδιουργίας, ἦτον ἀφιερωμένος ψυχὴν καὶ σῶμα εἰς μίαν φατρίαν... δεν τὴν λέγω... Σὲ ὠμίλει διὰ τὸ σύστημα του καθὼς ὁ θρησκὺς Δερβίσης διὰ τὸν Μωαμεθανισμόν, καὶ τὸ Πιστεύω του ἦτον ὁ Φατριάρχης του. Μ' ἐχαιρέτησε φιλικώτατα, μ' ἐρώτησε διὰ τὴν κατάστασίν μου, καὶ μαθὼν μόλις τὴν ἀμνηχανίαν μου, μ' ἐπρόσφερε τὴν κατοικίαν του. Ὁ ἄνθρωπος, ὅλος σχέδια καὶ φροντίδες, πότε ἤθελε νὰ μὲ δώσῃ γράμματα πρὸς τοὺς Καπετάνους τῆς Ρούμελης διὰ νὰ ἔμβωσιν εἰς τὰς Ἀθήνας κατὰ τὴν ἀναγόρευσιν τοῦ βασιλέως, πότε ἤθελε νὰ μὲ στείλῃ ὡς μυστικὸν ἀποστολὸν εἰς τὴν Μεσσηνίαν, καὶ ὕστερα πάλιν ἀλλάζων γνώμην μὲ παρεκίνει νὰ φωνάξω εἰς τὰ Καφφενεῖα ὑπὲρ τοῦ αὐθέντου του. Προσμένων τὴν εἰκοστὴν Μαΐου, ἐμέτρα τὰς ἡμέ-

φας εἰς τὰ δάκτυλά του, καὶ πολλαῖς φοραῖς ἀπὸ τὸν Ἀρχηγὸν τοῦ Κόμματος ἐγύριζε τὰ μεσάνυχτα εἰς τὴν οἰκίαν του κατακλινόμενος ὡσάν Χερουβεὶμ ἀπὸ τὴν χαρὰν καὶ λέγων με μέληροδονήματα ὑπερήφανα· « εἰς ὀλίγας ἡμέρας με βλέπεις καὶ δὲν με γνωρίζεις. » Μ' ὅλα ὅμως τὰ λαμπρά μας μέλλοντα, τὸ παρόν μας δὲν ἦτον τόσον ἀξιόλογον, καὶ ὁ φίλος, ὅστις προσκαλέσας με εἰς τὸ ἀρχοντικὸν του με εἶχεν ὑποσχεθῆ νὰ μοιράζῃ μαζί μου τὸ γεῦμά του, πολὺ δὲν ἔχανεν εἰς τὴν ὑπόσχυσίν του, ἐπειδὴ πολλαῖς φοραῖς οὔτε φωτίαν ἀνάπταμεν εἰς τὸ μαγειρεῖον, καὶ ὅταν σπανίως ἐκαθήμεθα εἰς τὴν τράπεζαν, με τὸ κερὶ κἀνεὶς ἐζήτει τὸ κρέας. Ἡ εἰκοστὴ ὅμως Μαΐου !.. Τί τὴν κάμνεις; .. αὐτὴ μᾶς ἐχόρταινε καὶ μᾶς ἐθάμβωνεν ἡ καταραμένη ἀπὸ μακριὰ με ποδιὰν γεμάτην δραχμὰς, διπλώματα καὶ Σταυρούς. Ποτὲ τὰ μεσάνυχτα τοῦ Ἀγίου Βασιλείου αἱ καλογραῖαι καὶ οἱ καλόγηροι ὅλου τοῦ κόσμου δὲν φυλάττουν με τόσην ἀνυπομονησίαν ν' ἀνοίξῃ ὁ οὐρανὸς καὶ νὰ φανῇ τὸ ἅγιον φῶς, με ὅσον καρδόκτυπον αὐτὸς καὶ ἐγὼ παρεμνεύαμεν ὅλην τὴν νύκτα τῆς εἰκοστῆς Μαΐου νὰ φέξῃ ὁ ἥλιος...

« Ἐξημέρωσε τέλος πάντων. Ἀφ' οὗ εἶδα ὅλας τὰς βασιλικὰς πομπὰς καὶ παρατάξεις, ἐπέστρεψα περὶ τὰς δώδεκα εἰς τὴν οἰκίαν. Πεινῶν καὶ περίεργος ἐνταυτῷ νὰ μάθω τὰ νέα τῆς ἡμέρας, δὲν ἔβλεπα τὴν ὥραν πότε νὰ ἔλθῃ ὁ φίλος νὰ συμφάγωμεν καὶ ν' ἀρτύσῃ τὸ γεῦμά μας με τὰς χαροποιὰς του εἰδήσεις. Πρώτην φορὰν εἶχαμεν καλὰ φαγητά. Ἐρχεται μετ' ὀλίγον ὁ καλὸς μου, ἀλλὰ με φυσιογνωμίαν ἀλλοιωμένην καὶ με ὄψιν θανάτου, καὶ χωρὶς νὰ προφέρῃ γρῦ πίπτει ὡσάν νεκρὸς εἰς τὸ στρώμά του... « Ἀδελφε! φίλε! » φωνάζω ἐγὼ, καὶ οὐκ ἦν φωνὴ καὶ οὐκ ἦν ἀκρόασις... Κά-

θημαι τότε μόνος εἰς τὴν τράπεζαν, τρώγω καλὰ, πίνω εἰς ὑγείαν τοῦ οἰκοδεσπότου καὶ τῆς φατρίας του, καὶ ἂν μὲ εἶδε πλέον ἂς τὸ γράψῃ.

« Ἀπελπισθεῖς ἀπὸ τὴν ἀναθεματισμένην Πολιτικὴν, γίνονται τότε ἀρχιυπηρέτης εἰς τὸν Πρέσβυν μιᾶς μεγάλης Δυνάμεως... ὄνομα καὶ μὴ χωρίο... Εἰς τὴν Ἐξοχότητά του ἐσυγνοέρχοντο πολλοὶ φατριασταὶ μας, τὸν ἐκοινοποιοῦν τὰ μυστικὰ τοῦ Κράτους καὶ ἤλπιζαν ἀπ' αὐτόν.

Καὶ κουβούκλιον μὲ σταφύλια,

Καὶ λαγούς μὲ πετραχήλια.

Ὁ ἀθέντης μου, ἀφ' οὗ ἔφευγαν, τοὺς ἐπεριγέλα διὰ τὴν μωρίαν των, τοὺς κατεφρόνει ὡς προδότας τῆς πατρίδος των, καὶ εἰς τὰς μετ' αὐτῶν σχέσεις του σκοπὸν ἄλλον δὲν εἶχε παρὰ, φαινόμενος εἰς τὴν Κυβέρνησίν του ἄξιος καὶ εἰδήμων ὄλων τῶν διατρεχόντων εἰς τὴν Ἑλλάδα, νὰ ἐπιτύχῃ κἀνένα προβιδιασμὸν ἢ παράσημον. Οἱ Κύριοί μας μ' ὅλον τοῦτο ἐπρόσμεναν ἀπ' ἐκεῖνον Ὑπουργεῖα, μεταβολὴν τῶν καθεστώτων, ἐρχομὸν στόλων καὶ στρατευμάτων εἰς τὴν Ἑλλάδα. Μὲ πόσῃ εὐχαρίστησιν τὸν ἄκουαν νὰ ὑβρίζει ἐμπρὸς των τὴν Κυβέρνησίν μας, καὶ νὰ τοὺς δίδῃ λόγον τιμῆς ὅτι θέλει ἀναγκάσει τὸν Ἀρμανσπέργην νὰ τοὺς παραχωρήσῃ τὰς λαμπροτέρας θέσεις. Ὑποσχέσεις Διπλωμάτου!.. Μίαν ἡμέραν ἔξαφνα φθάνει ταχυδρόμος εἰς τὴν Πρεσβείαν... Ὁ Ἐξοχώτατος κράζει εὐθὺς τοὺς Κυρίους τούτους εἰς τὴν οἰκίαν του, τοὺς ἐπιπλήττει ἀσθμαίνων καὶ τοὺς παρακινεῖ νὰ σέβωνται τὴν Κυβέρνησίν των. Ἀλλ' ἔφυγεν ἐκεῖνος ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα· ἔφυγα κ' ἐγὼ ἀπ' ἐκεῖνον.

« Ποῦ γὰρ ὑπάγω;.. Ἰδοὺ ὁ Κύριος Βλάχ, Ἀστυνόμος, τῆς Πρωτευούσης, ἐμπρὸς μου κατὰ τύχην· μὲ συ-

σταίνει ὁ φίλος εἰς τοῦ Ἀρχικαγγελαρίου, καὶ γίνονται
 θυρώρος καὶ Κλητὴρ τῆς Ἐξοχότητός του... ὦ!.. νὰ δὰ τῶρα
 καθ' αὐτὸ πυργοποιῖα!.. Ὁ ἕνας ἐζήτει Ὑπουργεῖον, ὁ ἄλλος
 Συμβούλου Δίπλωμα, αὐτὸς Διοίκησιν, ἐκεῖνος Σταυρόν. Ἀνέ-
 βαιναν, κατέβαιναν, ἤρχοντο, ἐξαναήρχοντο, οἱ Γραμματεῖς
 διὰ φύλλον πῆδημα, οἱ Πρέσβεις διὰ νὰ εἰποῦν τὴν γνώμην
 των εἰς τὰ διατρέχοντα, οἱ Σύμβουλοι τῆς Ἐπικρατείας διὰ
 νὰ συμβουλευσοῦν τὰ δέοντα. Ἐμβαζα τὸν ἕνα; ἐθύμονεν ὁ
 ἄλλος. Ἐφευγεν αὐτὸς μὲ ξυρισμένον πρόσωπον; ἤρχετο ἐκεῖ-
 νος χαμογελῶν ὥς νὰ εἶχεν εἰς τὸ κομπόδεμα τὸ Ὑπουρ-
 γεῖον... τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. Πολλαῖς φοραῖς ἔμβαينا εἰς
 ὁμιλίαν καὶ μὲ τοὺς πλέον τρανοὺς των. Τί ἐρωτήσεις τάχα
 καὶ μ' ἔκαμαν; « Ποῖος ἀπ' ὅλους συχνοέρχεται περισσότερον
 εἰς τὸν Ἀρχιγραμματέα;.. Ὅταν ἀναγγέλλης τ' ὄνομά μου πῶς
 σὲ φαίνεται τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀρχιγραμματέως; » Δὲν φθά-
 νουν αὐτὰ ἕνα μῆνα μ' ἐπιλάττειν ὁ θεοκατάρματος ὑπηρέτης
 ἐνὸς Ἐφημεριδογράφου, ζητῶν τὸ Δίπλωμα τοῦ αὐθέντου του
 ἀπὸ ἐμὲ ὥσάν νὰ τὸ εἶχα ὑποσχεθῇ ἐγὼ, καὶ μ' ἐφοβέριζεν
 ὅτι θὰ γυρίσῃ τὸ φύλλον. « Γύρισέ με καλῆτερα τὴν πλά-
 την σου » τὸν εἶπα ἐγὼ μίαν ἡμέραν, καὶ τοῦ ἔκλεισα τὴν
 θύραν εἰς τὸ πρόσωπον...

« Ἦμουν ἔτοιμος, αὐθέντη, διὰ νὰ νυστάζετε νὰ σᾶς φέρω
 τὸ ἀποψινὸν φύλλον τοῦ ἀποκοιμητικοῦ μας Ταχυδρόμου. Ἀλ-
 λά, βλέπω, σᾶς πέρνει ὁ ὕπνος καὶ χωρὶς τὴν βοήθειάν του...
 καληνύκτα σας, λοιπόν. »

Ἡ ΠΑΡΑΙΤΗΣΙΣ.

Δὲν γνωρίζω διατὶ καὶ πῶς ἡ Κυβέρνησις καὶ ἐγὼ εἵχα-
 μεν ἀποφασίσαι αὐτὴ μὲν νὰ δίδῃ ὀλίγα χρημάτια εἰς ἐμέ,
 ἐγὼ δὲ πολλὸν κόπον εἰς αὐτήν. Μὲ τὸν κάλαμον λοιπὸν
 εἰς τὴν χεῖρα καθήμενος εἰς τὸν κοιτωνίσκον μου, παρέφρα-
 ζα τὸν Τιμολέοντα τοῦ Πλουτάρχου, τὸν Συνταγματικὸν
 αὐτὸν τῆς Αρχαιότητος, καὶ ἤμην εἰς ἀμφιβολίαν πρὸς
 ποῖον ν' ἀφιερῶσω τὸ πονημᾶ μου, πρὸς τοὺς Συνταγματι-
 κοὺς τῆς ἐν Ναυπλίῳ Ἐθνοσυνελεύσεως ἢ τῆς ἐν Προνοίᾳ, ὅτε
 μ' ἔφεραν τὴν ἐφημερίδα τοῦ Σωτῆρος. Εἰς ἓν ἄρθρον τῆς
 ἱαμβικῶς συντεταγμένον εἰς λογιωτατίσκος τριακοσιοπεντη-
 κοντάδραχμος, (ἂν τὸν ἐμάντευσα,) μ' ἐσκωριασμένας, ἐλ-
 ληνικὰς λέξεις, ἐρανισμένας ἀπὸ τὸν Βαρῖνον καὶ τὸν Σουί-
 δαν, μεᾶπεδείκνυε τετραγωνικῶς ὅτι δὲν ἔπρεπε ν' ἀνταλ-
 λάττω ἐγὼ φιλολογικούς μου ἰδρωτάς μ' εὐτελὲς μέταλλον.
 Διὰ ν' ἀφήσῃ αὐτὸς καὶ τὸ κοινὸν καὶ ἐμὲ ἥσυχον, κατα-
 πεισθεὶς ἐγὼ ὅτι μὲ τὴν δάφνην τοῦ Ἐλικῶνος καὶ μὲ τὰ
 νερά τῆς Κασταλίας ζῶσιν οἱ ποιηταί, εἰς τρεῖς εὐθύς λό-
 γους ἔγραψα τὴν παραίτησίν μου καὶ τὴν ἔστειλα εἰς τὴν
 Γραμματεῖαν τῆς Παιδείας. Ἰπῆγα ἔπειτα πρὸς διασκέδα-
 σιν εἰς τὴν οἰκίαν ἐνὸς μεγάλου τῆς ἡμέρας. Τὸν ἀναφέρω
 ἐν παρέργῳ περὶ τῆς παραιτήσεώς μου. Ὁ Ἐκλαμπρότατος
 μ' ἐπιπλήττει διὰ τὴν πρᾶξίν μου. Τὸν ὁμιλῶ περὶ ἀνεξαρ-
 τησίας χαρακτῆρος, περὶ ἐλευθερίας συνειδήσεως, περὶ σκο-
 ποῦ μου νὰ ζήσω ἀγροτικὸν ἥσυχον βίον μακρὰν τῆς τύρ-
 ρης τῶν πόλεων. Μὲ βλέπει ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν μὲ
 ὄμμα οἴκτου, ὑπογελᾶ διὰ τὸν λογιωτατισμὸν μου
 καὶ φαίνεται ὅτι μόλις καταδέχεται τὴν συναναστροφὴν
 τοιούτου ἐξωτικοῦ ὄντος. Θέλων ὁμῶς νὰ ἐπιδείξῃ καὶ εἰς

ἐμὲ ἀκόμῃ τὰ μεγαλεῖά του, στρέφει τὴν ὀμιλίαν εἰς ἑαυτὸν, μὲ διηγεῖται τὰς ὑψηλὰς του ἐνασχολήσεις, μὲ παρενεῖρει τὰς πολλὰς πρὸς αὐτὸν κολακείας τῶν ἀνθρώπων, τὴν μεγάλην πρὸς αὐτὸν ὑπόληψιν τῆς Κυβερνήσεως, καὶ, ὡς ὁ Κροῖσος τὸν Σόλωνα, ἐτοιμάζεται ἤδη νὰ ἐρωτήσῃ καὶ αὐτὸς ἐμὲ « τίς ὁ ὄλβιος; » ὅτε τὸν ἔρχεται βασιλικὸν διάταγμα. ... Τὸ ἀποσφραγίζει εὐθὺς... ταράττεται... Ὁ χριῶ καὶ μένει στιγμὰς τινὰς ἄλλας. Μὲ τὴν κώχην τῶν ὀφθαλμῶν μου παρατηρῶ τὰς κινήσεις του ὅλας. Σηκόνεται, κινεῖται μὲ ἀγῶνα, προφέρει μονόλογον διακοπτόμενον ἀπὸ τὸ πάθος, ἔρχεται πρὸς ἐμὲ, στέκει καὶ μὲ ζητεῖ συγχώρησιν διότι δὲν μ' ἔβλεπε τόσῃν ὥρᾳ ἐμπρὸς του. « Ἐδῶ εἶμαι πάντοτε, τὸν λέγω· δὲν ἔφυγα... » « Ἐδῶ;... » ἀποκρίνεται, καὶ πάλιν ἐξακολουθεῖ νὰ περιπατῇ. Πίπτει τέλος πάντων εἰς μίαν καθῆκλαν, καὶ ἀναστενάζων ἐκ βάθους ψυχῆς μὲ ὀμιλεῖ περὶ ἀνεξαρτησίας χαρακτῆρος, περὶ ἐλευθερίας συνειδήσεως, περὶ σκοποῦ του νὰ ζήσῃ ἀγροτικὸν ἡσυχον βίον. Μὲ τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς μὲ ψάλλει τὸν ὕμνον τοῦ Ἀριστοτέλους εἰς Ἀρετὴν, καὶ εἶν' ἑτοιμὸς νὰ μ' ἐκφωνήσῃ ὅλα τοῦ Θεοκρίτου τὰ Εἰδύλλια. Πιστεύω τὸν κατάρατον κατὰ γράμμα, καὶ νομίζων ὅτι θέλω τὸν ἔχει σὺντροφον εἰς τὴν ἀγροτικὴν μου ζωὴν τὸν πρόβάλλω νὰ παραιτηθῇ... « Νὰ παραιτηθῶ!.. (φω νάζει μὲ ἄγρια βλέμματα) νὰ παραιτηθῶ!.. (μὲ ἀνωρθεμένας τρίχας) νὰ παραιτηθῶ!.. (μὲ σπασμώδη χεῖλη.) » Λαμβάνων τότε τὸ σκιάδιόν μου, τὸν λέγω· « ἀνεξαρτησίαν χαρακτῆρος, Κύριε Ὑπουργέ! ἐλευθερίαν συνειδήσεως, Κύριε Ὑπουργέ! ἀγροτικὸν ἡσυχον βίον, Κύριε Ὑπουργέ! » καὶ φεύγω καγχάζων.

Εἶχα σκοπὸν, ἀναγνῶσταί μου, νὰ σᾶς ἐξυμνήσω τὰ θέλγητρα ὅλα τοῦ ἀγροτικοῦ βίου. Ἀλλὰ στοχάζομαι ὅτι κἀνεὶς ἄλλος εἰς τὸν πανηγυρικὸν τοῦτον δὲν δύναται τόσον νὰ ἐπιτύχῃ, ὅσον Ἵπουργὸς κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐξώσεώς του. Ἵπομονὴν λοιπὸν λάβετε, Κύριοι, μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ βασιλέως μας.

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΠΡὸς τοὺς ἸΠΑΛΛΗΛΟΥΣ

ΠΕΡΙ Αὐλικότητος.

Πολλοὶ ἀπὸ σᾶς, ἀγαπητοί μου Ἰπάλληλοι τῆς Κυβερνήσεως, εἰσθε συνδρομηταὶ εἰς τὴν Πλάστιγγά μου. Νομίζω λοιπὸν πρέπον, Κύριοι, νὰ φανῶ κατὰ τι πρὸς σᾶς χρήσιμος καὶ ἐγώ. Ἰδοὺ ὁ Βασιλεὺς μας νυμφεύεται· ἰδοὺ Αὐλὴ καθ' ὅλην τὴν σημασίαν τῆς λέξεως σχηματίζεται, καὶ κἀνεὶς ἀκόμη ἀπὸ τοὺς τόσους Δημοσιογράφους μας δὲν ἔλαβε τὴν διάκρισιν νὰ γράψῃ διὰ σᾶς οὐδὲ τὴν παραμικρὰν διατριβὴν περὶ τῆς μεγάλης αὐλικῆς ἐπιστήμης. Ἐρχομαι νὰ ἐκπληρώσω ἐγὼ τὸ χρέος τῶν Ἐφημεριδογράφων, καὶ νὰ σᾶς φωτίσω εἰς τὸ νέον στάδιον, ὅπου ἐμβαίνετε.

Θέλετε ἴσως μὲ εἰπεῖ ὅτι τόσον πολλὰ πράγματα εἰς αὐτὴν τὴν ὕλην ὁ σατυρικός ἐγὼ δὲν ἔπεται νὰ γνωρίζω. Βέβαια ὄχι· ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ ἐρανισθῶ ἀπὸ συγγραφεῖς τὰ διδακτικώτερα περὶ τῆς ἐντελοῦς Αὐλικότητος παραδείγματα καὶ νὰ σᾶς τὰ ἐγχαράξω εἰς τὴν μνήμην;

Ὁ νέος Καλὶφης Μοτιλιλλάχ ἐπέστρεφεν ἀπὸ μακρυνὴν περιήγησιν εἰς τὴν Βαβυλῶνα διὰ ν' ἀναβῇ ἐπὶ τοῦ θρόνου,

διαδεχόμενος τὸν πρὸ μικροῦ ἀποθανόντα πατέρα του. Εἶχε
 διδάσκαλον καὶ συνοδοιπόρον τὴν φρόνιμον Ἀλιβούρ, ὅστις,
 βλέπων τὸν πρωτόπειρον βασιλέα εὐδιάθετον νὰ ὠφεληθῇ
 ἀπὸ τὰς γνώσεις του, τὸν κατέπεισε ν' ἀφειθῇ, διὰ νὰ γνωρίσῃ
 τοὺς ἀνθρώπους τῆς Αὐλῆς, εἰς μίαν του μέθοδον. Κατὰ συμ-
 βουλὴν του λοιπὸν ἐμβῆκεν ὁ Μοτιλιλλάχ χωρὶς πομπὴν καὶ
 ἄγνωστος εἰς τὴν Καθέδραν του. Ἡ φήμη ὅμως τοῦ ἐρχομοῦ
 του διεκoinώθη παρευθὺς, καὶ οἱ Μεγιστᾶνες ὅλοι συνέρρευσαν
 κατὰ πρῶτον εἰς τὸν Ἀλιβούρ διὰ νὰ μάθωσιν ἀπ' αὐτὸν τὰς
 κλίσεις καὶ τὴν διάθεσιν τοῦ νέου Καλὶφου των. Τὰ Χρονικὰ
 λέγουσι ὅτι κατ' ἀρχὰς ἦλθεν ὁ μέγας Ἰμάμης, ἄνθρωπος
 αὐστηρῶν ἠθῶν καὶ ἡξεύρων ἐκ στήθους ὅλον τὸ Κοράνιον·
 ὕστερον ὁ μέγας Βιζύρης, γέρον κακόχυμος καὶ περάσας τὴν
 ζωὴν του εἰς τὰς ὑποθέσεις μακρὰν τῶν ἡδονῶν· ἔπειτα ὁ πρῶ-
 τος Ἐμίρης, ἀνδρεῖος πολεμιστῆς καὶ διατρίψας πάντοτε εἰς
 τὰ στρατόπεδα· μετ' αὐτὸν δὲ ὁ ἀρχηγὸς τῶν Εὐνούχων. Ὁ
 πρῶτος ἐλυπήθη κατάκαρδα, μαθὼν ὡς μυστικὸν ἀπὸ τὸν
 πνευματώδη Ἀλιβούρ ὅτι ὁ βασιλεὺς ἦτον ἔκδοτος εἰς τὴν
 οἰνοποσίαν. Ὁ δεύτερος ἄφησεν ἀναστεναγμὸν βαθὺν, ἀκού-
 σας ὅτι ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης εἶχε μανίαν διὰ νὰ στολίζεται.
 Ὁ τρίτος ἔχυσε καὶ δάκρυα πληροφορηθεὶς ὅτι ὁ Μονάρχης
 του ἔχανε τὸν νοῦν διὰ τὴν μουσικὴν καὶ τὸν χορόν. Ὁ τέταρ-
 τος ἐκεραυνοβολήθη, βεβαιωθεὶς ὅτι ὁ Μεγαλειότατος ἡγάπα
 μὲ ὑπερβολὴν τοὺς πολέμους καὶ τὰς ἐκστρατείας. Ἡ ἡμέρα
 τῆς παρουσιάσεώς των ἔφθασε, καὶ ἀπὸ πλῆθος Αὐλικῶν
 ἐγέμισε τὸ Ἀνακτόριον. Ἐξαίφνης ἔρχεται ὁ εὐλαβέστατος
 Ἰμάμης κονδυλῶν ἀπὸ τὴν μέθην καὶ μυρίζων ὅλος ἀνθο-
 σμίαν, ὁ γηραλέος Βιζύρης χαδεύων τὴν ξανθοβαμμένην
 γενειάδα του καὶ ὡς νέος ἐλαφρὸς πατῶν εἰς τοὺς ὄνυ-
 χας, ὁ ἀρειμάνειος Ἐμίρης ψιθυρίζων ἓνα νέον σκοπὸν καὶ

εἰς τοὺς χαιρετισμούς του σύρων τοὺς πόδας ὡς ἐπιτήδειος χορευτῆς, καὶ ὁ Ἀρχιευνοῦχος φορῶν περικεφαλαίαν καὶ θώρακα. Ὁ βασιλεὺς εὐρίσκετο εἰς μεγάλην ἔκστασιν δι' αὐτὴν τὴν παντομίμαν καὶ ἤρχισε νὰ ὀργίζεται, ὅτε ὁ Ἀλιβούρ τὸν ἔδωκε τὴν λύσιν τοῦ αἰνίγματος.

Βλέπετε λοιπὸν, Κύριοι, ὅτι ὁ τεχνίτης Αὐλικὸς πρέπει, ἂν ὁ βασιλεὺς του ᾔηται χωλὸς νὰ χωλαίνει καὶ αὐτὸς ἂν ἐκεῖνος κυρτὸς νὰ κυρταίνει καὶ αὐτὸς, ἂν ἐκεῖνος μύωψ νὰ μυωπάζῃ καὶ αὐτὸς καὶ δὲν εἶναι τρόπος νὰ μὴν ἀνεγνώσατε ὅτι ἐπὶ μονοφθαλμίας Φιλίππου τοῦ Μακαιδόνορος οἱ περὶ αὐτὸν ἐκάλυπτον τὸν ἓνα τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ διότι ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος κατὰ κακὴν ἔξιν ἐκράτει τὴν κεφαλὴν του κλιτὴν πρὸς τὸν ἀρισταρὸν ὦμον, ἔκλινον ὅλοι καὶ τὴν ἰδικὴν τῶν ὁμοίως.

Ἐλπίζομεν ὅτι ὁ Ὄθων θέλει ἐπανέλθει μετ' ὀλίγον εἰς τὴν Ἑλλάδα χωρὶς κῆμιν ἀπὸ τῆς ἀδυναμίας καὶ κλίσεις, τὰς ἀποίας ψευδῶς ἀπέδιδεν ὁ Ἀλιβούρ εἰς τὸν Καλίφην του. Θέλομεν μόνον τὸν ἰδεῖ νὰ συντροφεύεται ἀπὸ μίαν νέαν βασίλισσαν. Σᾶς συμβουλεύω ἐπομένως, φίλοι μου, νὰ λάβετε καὶ σεῖς ὅλοι γυναῖκα, ἂν θέλετε νὰ εὐδοκιμήσετε εἰς τὰ πολιτικά σας.

Τὸν παλαιὸν καιρὸν ἡ Γερουσία τῶν Ῥωμαίων ἔδωκεν εἰς τὸν Ὀκτάβιον Αὐγουστον συζύγου δικαίωμα ἐφ' ὅλων τῶν Κυριῶν τῆς Ῥώμης. Νομίζω λοιπὸν ὅτι καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα σήμερον ἓνας Κύριος ἔκαμε πολλὰ καλὰ καὶ φρόνιμα ὅταν, ἐρωτηθεὶς ἀπὸ ἓνα Βασιλέα περὶ τῆς γυναικὸς του, ἀπεκρίθη· « εἶναι κάλλιστα... εἰς τὰς διαταγὰς σας, Μεγαλειότατε. »

Νὰ σᾶς διηγηθῶ ἀνέκδοτον ὠφελιμώτατον ἐνὸς Αὐλικοῦ· θέλει σᾶς χρησιμεύσει ὡς μέγα μάθημα, καὶ θέλετε συγχωρεῖ τὴν ψυχὴν μου ἀφ' οὗ ἀποθάνω. Ἐνας Καρδινάλιος

παντοδύναμος ἐκυβέρνησα τὴν Γαλλίαν κατὰ τὸν δέκατον ἑβδόμον αἰῶνα. Ὁ Δουξ Γραμμόντης, Φοίνιξ τῶν Αὐλικῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἔχων θάρρος μὲ τὴν Αὐτοῦ Ἐξοχότητα, ἐμβαίνει μίαν ἡμέραν εἰς τὸν θάλαμόν του χωρὶς νὰ προαγγεληθῇ. Εὐρίσκει τὸν πρῶτον Ἱπουργὸν τοῦ Βασιλείου πρὸς διασκέδασιν συσφίγγοντα τοὺς πόδας καὶ ἀναπηδῶντα πρὸς τὸν τοῖχον. Ὁ Δουξ συναισθάνεται παρευθὺς τί φορικτὸν ἐγκλημα εἶναι νὰ εὕρῃ τις ἓνα μέγαν Πολιτικὸν εἰς τοιαύτην παιδαριώδη θέσιν. Ἄλλος τις ὀλιγώτερον ἀγγίνους ἤθελεν ἀποσυρθῇ ἀμέσως μὲ ταπεινάς ἐξαιτήσεις συγγνώμης, αἱ ὁποῖαι ἤθελον δείξῃ τότε εἰς τὸν Καρδινάλην ὅλην τὴν ἀτοπίαν τῆς στάσεως, ὅπου εὐρέθη. Ἀλλὰ τί κάμνει ὁ πονηρὸς μας Αὐλικός; προχωρεῖ μὲ βίαν καὶ φωνάζει· «στοιχιματίζω ἑκατὸν σκουῖδα ὅτι πηδῶ ὑψηλότερα παρὰ ἡ Ἐξοχότης σας» καὶ ἰδοὺ ἀρχίζει νὰ πηδᾷ καὶ αὐτὸς μὲ τὸν Ἐξοχώτατον. Ὁ πνευματώδης Δουξ, ὡς λέγουν, ἠθέλησε νὰ χάσῃ καὶ τὸ στοίχημα, πηδῶν ὀλίγα δάκτυλα παρακάτω ἀπὸ τὸν Καρδινάλην. Διὰ τοῦτο, ἀγαπηθεὶς περισσότερον, ἔγινεν ὕστερον καὶ Μαρεσάλος τῆς Γαλλίας.

Καὶ σεῖς, Κύριοι Γραμμόνται τῆς Ἑλλάδος, ἐξετάσετε μὲ τὴν συνειθισμένην σας ἐπιτηδειότητα κἀνένα ὑπηρέτην τοῦ Ἀρχιγραμματέως ἂν ἡ Αὐτοῦ Ἐξοχότης παίξῃ τὰς ὁμάδας ἢ ἄλλο τι παρόμοιον. Ἄν ἔχῃ τοιαύτην συνήθειαν, ἀφήσατε τότε κατὰ μέρος μίαν στιγμὴν τὰς ὑψηλάς σας ἐνασχολήσεις, καὶ κάμετε τρόπον νὰ ἔμβετε εἰς τὸ παιγνίδι μὲ τὸν Ἐξοχώτατον. Ἀνοίξετέ τα ὅμως τέσσαρα· νὰ ρίπτετε πάντοτε τὴν πέτραν σας στραβὰ καὶ νὰ χάνετε, ἂν θέλετε νὰ κερδίσετε...

Ἡ ιερατικὴ κλάσις δὲν εἶναι καὶ αὐτὴ τόσον ἀνεπιτήδεις εἰς τὴν κολακείαν· δύναται νὰ σᾷς δώσῃ καλὰ τινα μαθήματα. Συγκροτοῦσα μὲ τὰ ἐξαπτέρυγα ζῶα τῶν Σεραφεῖμ τὴν Αὐλὴν τοῦ Θεοῦ, συνειθισμένη εἰς τοὺς ναοὺς πάντοτε νὰ θυμιάζῃ, πάντοτε νὰ παρακαλῇ καὶ πάντοτε νὰ ψάλλῃ ἄλληλουῖα, ἡ πονηρὰ ἡξεύρει καὶ εἰς τοὺς ἐπιγείους Θεοὺς νὰ ἐπιδαψιλεύεται τὴν σμύρναν, τὰς γονυκλισίας καὶ τοὺς ἀσιατικούς ὕμνους τοῦ Δαβίδ. Πλὴν ἐνίοτε ἀπὸ ὑπερβολικὴν εὐλάβειαν καὶ ἀφοσίωσιν ὑπερπηδᾷ τὰ ὅρια. Ἐνας Καπουκῖνος, λέγουν, ιεροκηρύττων ἔμπροσθεν τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας, τοῦ δεκάτου τετάρτου Λουδοβίκου, ἤρχισεν οὕτω τὴν διδασχὴν του· « Ἀδελφοί μου, θέλομεν ἀποθάνει ὅλοι... (Ἐπειτα στεκόμενος ἐξαίφνης καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν βασιλέα) Ναὶ, Μεγαλειότατε, θέλομεν ἀποθάνει σχεδὸν ὅλοι. » Ὁ ἱερεὺς ἐστοχάσθη ἀνάρμοστον νὰ εἰπῇ τις πρὸς βασιλέα ὅτι δὲν εἶναι ἀθάνατος καὶ δὲν θέλει ζῆσαι εἰς τὸν ἅπαντα αἰῶνα ὡς τὰ ὅρη τοῦ Σινᾶ. Ἀφίνομεν εἰς τοὺς Συνοδικούς μας νὰ ἐξετάσωσι τὸ ἀντικείμενον τοῦτο, καὶ νὰ κρίνωσι τὸ πρᾶγμα μὲ τὴν συνήθη των ὀξυδέρκειαν.

Ὁ αὐτὸς Μονάρχης, γηράσας, παρεπονεῖτο μίαν ἡμέραν εἰς τὴν τράπεζαν ὅτι δὲν εἶχε πλέον ὀδόντας. « Ἐ! Μεγαλειότατε, καὶ ποῖος ἔχει ὀδόντας; » ἀπεκρίθη ἓνας Αὐλικὸς, κρύπτων ὅσον τὸ δυνατόν τοὺς ἰδικούς του λευκοὺς καὶ δυνατούς. Ὦν ἤδη ἐξήκοντούτης, ὁ ἴδιος πάλιν περὶ Ἀξιωματικοῦ τινος γέροντος, ὅστις ἐζήτην νὰ γίνῃ ἀπόμαχος, ἠρώτησε τὸν Μαρεσάλον Βιλλεροᾶ· « Ποίαν ἡλικίαν ἔχει; — Τὴν ἡλικίαν, βασιλεῦ, (ἀπεκρίθη αὐτὸς) ὅλου τοῦ κόσμου· ἐξήκοντα ἔξ χρόνους. » Καὶ ὕστερον θαυμάζομεν διατὶ τόσον γλυκὺ πρᾶγμα εἶναι ἡ βασι-

λεία καὶ τόσα αἵματα χύνοντι πρὸς ὑποστήριξιν ἑνὸς θρόνου!

Μὴν ἐκλαμβάνετε πάλιν καὶ ἡμᾶς τοὺς λογιωτάτους δι' αὐτόχρημα Ἀγίους. Ἡξεύρομεν καὶ ἡμεῖς οἱ φιλόσοφοι ἐνόητε νὰ κάμωμεν ἐξαιρέσεις εἰς τοὺς γενικοὺς κανόνας μας. Ἐνθερμος ὁπαδὸς πρακτικῆς φιλοσοφίας, ὅμοιος μὲ λόγιόν μας ἀποτυχόντα παρ' ἀξίαν ἀπὸ θέσεις καὶ ζῶντα ἐξ ἀνάγκης χωρὶς ὑπουργημα, ὁ σοφὸς Διδερότος προσεκλήθη ποτὲ εἰς τὴν Ῥωσίαν ἀπὸ τὴν Μεγάλῃν Αἰκατερίναν, ἥτις εἶχεν ἀναβῆ πρὸ μικροῦ εἰς τὸν θρόνον ἐπὶ τοῦ πτώματος τοῦ ἀνδρός της. Ἐμπροσθέν της μίαν ἡμέραν ἤρχισεν αὐτὸς ν' ἀναθεματίζει ὅλην τὴν σατανικὴν φυλὴν τῶν κολάκων καὶ νὰ λέγῃ ὅτι ἐχρειάζετο δι' αὐτοὺς ἐπίτηδες κόλασις χωριστή. Ἡ Αὐτοκρατορίσσα διέκοψε τὴν ὁμιλίαν του καὶ τὸν ἠρώτησε τί ἐφρόνει ὁ κόσμος εἰς τὰ Παρίσια περὶ τοῦ θανάτου τοῦ τελευταίου Κζάρου. Ἐννοήσας παρευθὺς τὴν πονηρίαν της ὁ Διδερότος, ἐψιθύρισε λέξεις τινὰς περὶ ἀνάγκης πολιτικῆς... περὶ λόγων ἀνωτέρων... «Κύριε Διδερότε, τὸν εἶπε μὲ τρόπον ψυχρὸν ἡ Αἰκατερίνα, προσέξετε καλῶς ἂν ὄχι πρὸς τὸν ἄδην, τοῦλάχιστον πρὸς τὸ πουργατόριον διευθύνεσθε.»

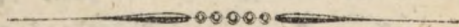
Γνωρίζω, Κύριοι, ὅτι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον οἱ Αὐλικοὶ μισοῦν τὸν θνητὸν, τὸν ὁποῖον διὰ τὰ συμφέροντά των θεοποιοῦν, καὶ ὅτι, ἅμα τὸν ἰδῶσιν ἐκθρονισθέντα τῆς δυνάμεως του, τὸν ἐγκαταλείπουν. Διὰ τοῦτο καὶ ὅταν ὁ δέκατος τέταρτος Λουδοβίκος, ὑπέργηρος ἤδη, ἔπεσε βαρέως ἄρρωστος, ἀνελόγως μὲ τὴν πρόοδον τῆς ἀσθενείας ἡλαττόνετο τὸ πλῆθος εἰς τὴν Αὐλὴν του καὶ ἠῤῥξανε καθ' ἡμέραν εἰς τὴν τοῦ Βασιλικοῦ Παλατίου, ὅπου διέτριβεν ὁ μέλλων νὰ

τὸν διαδεχθῇ Δοῦξ τῆς Αὐρηλίας, ὅστις, διὰ νὰ μανθάνῃ τότε ἀκριβῶς τὴν στάσιν τῆς υἱείας τοῦ βασιλέως, ἡρώτα μόνον ἂν τὴν αὐγὴν ἦσαν πολλοὶ Αὐλικοὶ εἰς τὸν βασιλικὸν ἀντιθάλαμον. Σεῖς ὁμῶς, φίλοι μου, ἂν (ὃ μὴ γένοιτο εἰς τὸν ἅπαντα αἰῶνα!) ἐκπέσῃ κἀνεῖς Ὑπουργός μας, προσέξετε καλὰ μὴ τὸν ἀφήσετε μόνον ὡς κάλαμον ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἐπειδὴ ὁ διάδοχός του θέλει σᾶς μυρισθῇ καὶ δὲν θέλει σᾶς πιστεύσῃ πλέον ὡς ὁ προκάτοχός του. Τοιαύτην παρατήρησιν ἀναγκαῖον ἐνόμισα νὰ σᾶς κάμω, ἐπειδὴ με ἀπορίαν μου εἶδα τὸν Κύριον Ἄβελ καὶ τὸν Κύριον Μαουρέρον, τριῶν ὀργυιῶν Ἀντιβασιλέα, περὶ τὸ μεσονύκτιον ἀναχωροῦντας διὰ τῆς μικρᾶς τοῦ αἰγιαλοῦ θύρας ἀπὸ Ναύπλιον χωρὶς τὴν συνοδείαν κἀνενός σας· ἐπειδὴ ὕστερον, ἀφ' οὗ ἓνα χρόνον ἐφάγετε τὰ καλὰ παγωτὰ τοῦ Κυρίου Μυροκορδάτου εἰς τὰς διπλωματικὰς συναναστροφάς του, δὲν τὸν εἶπτε οὔτε ἐν « Ἐχε υἱείαν! » ὅταν ἀνεχώρει διὰ τὸ Μόναχον· ἐπειδὴ ἀκόμη ὑστερότερα, ἀφ' οὗ δύο χρόνους ἐχορτάσατε με τὸ « Πολὺ καλὰ » τοῦ Κυρίου Κωλέττου καὶ κατεσκονίσατε με τὰ ὑποδήματά σας τὰ ὠραῖά του γαλλικὰ ἔπιπλα, πολλοὶ ἀπὸ σᾶς ἐγίνετε ἄφαντοι τὴν ἡμέραν τῆς φυγῆς του καὶ δὲν τὸν ἐσυντροφεύσατε τοῦλάχιστον μέχρι τοῦ ἐλαιῶνος τῶν Ἀθηνῶν· ἐπειδὴ τέλος πάντων, ὅταν ὁ Κύριος Πραϊδῆς... (τί νὰ τὰ λέγω;..) ἐπειδὴ ὅταν ἴσω; ὁ Κύριος Μανσῶλης... (τί νὰ προφητεύω τὸ μέλλον;..)

Οἱ Αὐλικοὶ (ἔλεγεν ὁ μαθητὴς τοῦ Σωκράτους Ἀντισθένης) ἔχουν τοῦτο με τὰς παλλακίδας ὅμοιον, ὅτι καθὼς ἐκεῖναι καὶ αὐτοὶ ἐπεύχονται εἰς ὅποιον προσκολλῶνται ὅλα τ' ἀγαθὰ ἐκτὸς τῆς φρονήσεως.

Οἱ κόλακες εἶναι καθὼς οἱ κλέπται· (ἔλεγεν ἄλλος πρὸς τὸν συγγραφεὰ βιβλίου τινὸς, ὅπου τὸν ἐγκωμιάζεν οὗτος μὲ ὑπερβολὴν καὶ ἀπεδείκνυε τὸν κίνδυνον τῆς ὑπὲρ τὸ δέον διακεχυμένης εἰς τὸν λαὸν πειδείας·) ἡ πρώτη φροντίς των εἶναι νὰ σβύνωσι τὰ φῶτα.

Ἄλλ' ἂς τοὺς ἀφήσωμεν ἐκεῖνους νὰ παραλαλοῦν. Ἐγὼ εἶμαι γνώμης, Κύριοι Ὑπαλληλίσκοι, ὅτι τὸ ἄλλας τῆς πολιτικῆς ζωῆς εἶναι ἡ κολακεία, καὶ δι' ἐφόδιον τοῦ μακροῦ σταδίου, τὸ ὁποῖον μέλλετε νὰ διατρέξετε, σᾶς συμβουλεύω νὰ βάλετε εἰς τοὺς σάκκους σας ἀρκετοὺς κόκκους θυμιάματος· κάμετέ το, καὶ θέλετε μίαν ἡμέραν εὐλογεῖ τ' ὄνομά μου. Οἱ δυνατοὶ τῆς γῆς ὁμοιάζουν τὰς εἰκόνας τῶν ναῶν· θέλουν λίθον καὶ αὐτοί. Ὁ Ἀρίστιππος εἶχεν εἰπεῖ ὅτι ἔχουν οἱ μεγάλοι τὰ ὠτά των εἰς τοὺς πόδας. Παρατηρήθη ἔπειτα ὅτι ἔχουν τοὺς ὀφθαλμούς των εἰς τὰ γόνατα, καὶ διὰ τοῦτο βλέπουν κακῶς πᾶν ὅ,τι ἀνυψόνεται ὑπεράνω.

(Εἰδοποιεῦνται οἱ συνδρομηταὶ ὅτι, ἂν καὶ δι' ἑλλειψιν ὕλης ἀξίας λόγου ἢ δι' ἄλλα τυπογραφικὰ ἐμποδία συμβαίῃ ἐνίστη μικρὰ βραδύτης εἰς τὴν ἔκδοσιν τῆς Πλάστιγγος, πάντοτε ὅμως θέλουσιν ἔχει οἱ μὲν καταγραφέντες δι' ἐν ἐξάμηνον τὰ ἐξ χρεωστούμενα Φυλλάδια, οἱ δὲ δι' ἐν ἔτος τὰ δώδεκα.)

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΛΑΣΤΙΚΗ.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ.

(ΙΟΥΛΙΟΣ — ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 1836.)

Π Ο Ι Η Σ Ι Σ.

(Τὸ εἰς Πειραιᾶ μετὰ τοῦ Ἀθανασίου Χριστοπούλου συμπόσιόν μου.)

I.

Τοῖ ἀλόγου των κρατοῦντες καὶ τοῦ ἔθνους τὰς ἡνίας
Οἱ Μηνύστροι μας ὑπάγουν εἰς Μαροῦσι μετὰ βίας,
Καὶ ἀπὸ Μαροῦσι πάλιν εἰς Ἀθήνας ἐπιστρέφουν,
Καὶ σκοποὺς μεγάλους τρέφουν,
Καὶ καθεὶς ἀπὸ τοὺς πέντε πετακτοὺς Ἐκλαμπροτάτους
Τρέχει τρέχει... καὶ τί κάμνει;.. μίαν τρύπαν σὸ νερόν·
Καὶ ὁ ἡσυχός μας γέρων, τὸ Συμβούλιον τοῦ Κράτους,
Ἀσχολεῖται εἰς συνθέσεις εὐπειθῶν ἀναφορῶν·
Καὶ δυὸ τρεῖς Ἐφημερίδες μὲ πολὺν ἐλληνισμόν
Κάμνουν μία πρὸς τὴν ἄλλην ὕβρεων χαιρετισμόν.

Σύγχυσις γλωσσῶν καὶ λόγων, χάος ἰδεῶν καὶ πόθων,
Ἀφ' οὗ ἔφυγεν ὁ Ὄθων.

Ὁ κονιορτός μας, ὅστις ὥσάν νέφος μελανόν
Ἀνυψοῦται εἰς τοὺς δρόμους τῶν ἀκτίστων Ἀθηνῶν,

Εἰκονίζει αὐτὸς μόνος

Καὶ τὸ σκότος καὶ τὴν ζάλην τοῦ πολλοῦ μας κυκεῶνος.

« Ἐπανάστασιν! (φωνάζει ὁ Σωτὴρ ὁ πατριώτης)
 Καὶ ὁ Ἀρμανσπέργης κάτω! κ' Ὑπουργὸς ἐγὼ ἐν πρώτοις! »
 Συνταγματικὴν ἢ Στάελ (1) προκηρύττει Μοναρχίαν,
 Καὶ ὁ Κύρ Ἀντωνιάδης ἄκρατον Δημοκρατίαν,
 Καὶ ὁ Σοφιανόπουλὸς μου
 Τὴν συντέλειαν τοῦ κόσμου,
 Κ' ἕνας κράκτης πετηνὸς,
 Κήρυξ μας ὁ Πρωῖνός,
 Ξεκουφαίνει μίαν πόλιν,
 Πλὴν τὴν δεκατίζει ὅλην.

Ἀπ' ἐδῶ Ἀρμανσπεργίσται ταῖς δραχμοῦλαις κυνηγοῦντες·

Ἀπ' ἐκεῖ Κύρ Δημοκράται τὴν πατρίδα των θρηνοῦντες

Χωρὶς ἕνα ὄβολόν,

Πλὴν γεμάτοι φρονημάτων κ' αἰσθημάτων ὑψηλῶν.

Ἐδῶ σφόδρα πατριῶται

Δώδεκα Κωλέττικοί·

Ἐκεῖ σφόδρα Φαναριῶται

Ἐξ Μαυροκορδατικοί·

Παρεκεῖ μακρὰν τοῦ δείπνου καὶ κυττάζοντες ὑπόδρα

Κυβερνητικοὶ πενήντα, παραπονεμένοι σφόδρα.

Ἴδετε ποτὲ μεγάλον, πεινασμένον μελισσῶνα

Μὲ ὀρμὴν νὰ πίπτῃ ὅλος εἰς στενόχωρον ἀνθῶνα;

Ἕνα μέρος του βυζάνει τὴν τρισεύοσμον οὐσίαν

Μετὰ βίας μετὰ κόπου,

Καὶ τὸ ἄλλο μετὰ βόμβου καὶ χωρὶς τροφὴν κάμμιαν

Τριγυρνᾷ εἰς τὸν ἀέρα διὰ τὸ στενὸν τοῦ τόπου.

Ἴδου τώρα αἱ Ἀθῆναι, Ἴδου σήμερον οἱ ὅσοι

(1) Ἡ Ἀναγεννηθεῖσα Ἑλλὰς καθὼς ἀλλαχοῦ τὴν ἀγόμεσάν, Ἡ Ἑλληνικὴ
 Πλάστιγξ.

Ἡ λιμώττοντες φωνάζουν, ἥ χορτάτοι σιωπῶσι...

Μὲ τῆς πλώσκας μας τὸν πλοῦτον,
Μὲ τὴν ἡσυχίην μας φρένα,
Ἀθανάσιε, εἰς τοῦτον
Ἄς σταθοῦμεν τὸν λιμένα.
Ἄς σκοτίζονται οἱ ἄλλοι·
Ποιηταὶ κ' οἱ δυὸ ἡμεῖς,
Ἄς χαροῦμεν τῆς στιγμῆς
Καὶ τῆς φύσεως τὰ κάλλη.

2.

Τί παλίρροια Κομμάτων! Τί παθῶν κυματισμός!

Τί αἰώνιος σεισμός!

Τῆς φιλονεικίας ὅλης ἡ σειρά εἶναι αὕτη·

Τὸ πηδάλιον ὁ Ὄθων ὡς ἀνήλιξ νὰ κρατῇ

Δὲν ἠμπόρει αὐτὸς μόνος·

Ἐπρεπε λοιπὸν κ' εἰς ἄλλους νὰ παραδοθῇ ὁ Θρόνος.

Ζήτησεν ὁ Ἄρης-Ἄβελ καὶ ὁ Δόκτωρ-Μαουρέρος

Τὸν ἐχθρόν των Ἀρμανσπέργην νὰ διώξωσιν ἐγκαίρως,

Κ' ἔδωκαν εἰς τὸν Τρικούπην καὶ εἰς τὸν Μαυροκορδάτον

Τὰ διαβατήριά των.

Ἀλλ' ὁ Ἀρμανσπέργης ὅλους ἔβαλεν εἰς τὸ καρύδι·

Ἀπεδίωξεν ἐκείνους καὶ δὲν ἔφερεν αὐτούς.

Εὐχαρίστησιν μεγάλην μὴν εὐρίσκων σὺ παιγνίδι

Καὶ τοὺς λόγους ὅλους βλέπων ὁ Κωλέττης περιττοὺς,

Συμμαχεῖ μὲ Λεζουῖρον, Ἐἰδὲκ καὶ Γρεῖνέρον,

Κ' ἔρχεται τὸ ρόπαλόν του εἰς μονομαχίαν φέρων.

Ἰδετε πληγὰς γεμάτον λέοντα ψυχοραγοῦντα,

Πλὴν ἀκόμη πολεμοῦντα;

Τὴν ὄργην δεικνύων ὅλην τοῦ ἐκπνέοντος θηρίου,
 ὧς Σαμψὼν τοὺς στύλους ὅλους τοῦ πολιτικοῦ κτιρίου
 Συναρπάζων ὁ Κωλέττης εἰς τὰς δύο του ἀγκάλας
 Τοὺς σαλεύει, ἀλλὰ πίπτει μοναχὸς αὐτὸς ὁ τάλας.
 Εἰς τοῦ λέοντος τὸ δέρμα νὰ καθήσουν οἱ Μανοῦσοι

Καὶ Κλονάραι προσπαθοῦσι·

Τοῦ Μαυροκορδάτου θέλουν τὴν ἐπάνοδον ταχέως,
 Ἡ χτυποῦν τὸν Ἀρμανσπέργην εἰς τὴν Ἀθηναῖν ἀλλέως·

Πόλεμος λοιπὸν ἐκ τρίτου·

Σύμμαχοι τοῦ Ἀρμανσπέργου οἱ χθὲς ἄσπονδοι ἐχθροὶ του·
 Οἱ Κωλεττισταὶ κινοῦνται κατὰ τῶν Δογματιστῶν

Μ' ἐνθουσιασμὸν ζεστόν.

Πλὴν ζητοῦντες Ἱπουργεῖα

Εἰς τὸ κάτω τῆς γραφῆς,

Μένουν σοῦ λουτροῦ τὰ κρύα

Μουσκευμένοι, κατηφεῖς.

Ἐκ τετάρτου τώρα φέρουν ἓναν κόσμον ἄνου κάτου
 Καὶ τὰ τέκνα τοῦ Κωλέττου καὶ τὰ τοῦ Μαυροκορδάτου
 Παρομοίως γονεῖς παίδων ἀδυνάτων κ' ἀνηλίκων
 Πολεμοῦντες μ' ἓνα ξένον εἰς τὸν ἄθλιόν των οἶκον,
 Βλέπουν μέρος εἰς τὴν μάχην τὰ μικρά των νὰ λαμβάνουν
 Καὶ τὴν ποδιάν τοῦ ξένου νὰ τραβοῦν καὶ νὰ δαγκάνουν...

Σ' ὅλων σας τὴν δόξαν πίνω

Πολεμάρχαι φοβεροὶ,

Καὶ πρὸς ποῖόν σας νὰ κλίνω

Ἡ ψυχὴ μου ἀπορεῖ.

Ἀθανάσιε, νὰ ζήσης,

Ἄρχισε νὰ τραγουδήσης

Ὅχι πλέον καθὼς πρῶτον

Τραγουδάκια τῶν ἐρώτων,

Ὅχι στίχους βακχικούς,
 Ἀλλὰ ὕμνους, ἄλλ' ἐπαίνους
 Διὰ ἑξ ἑπτὰ τοῦ Γένους
 Ἡρώας πολιτικούς.

3.

Θέαμα πραγμάτων ὄντως ἐξαισίων καὶ τρανῶν!
 Τὸ Συμβούλιον τοῦ Δήμου τῶν μεγάλων Ἀθηνῶν
 Ἐδῶ φρύγανα στοιβάζει
 Καὶ τῆς Ἀναγεννηθείσης τὴν πυρὰν προετοιμάζει.
 Εἰς τὴν δίκην τοῦ Σωτῆρος ἓνας κόσμος ἐκεῖ τρέχει,
 Καὶ σκοπὸν νὰ μάθῃ ἔχει
 Ἄν' ἔμπορῇ κἀνεῖς πληρόνων δραχμῶν δύο χιλιάδας
 Νὰ ὑβρίζῃ ὅσους θέλῃ ὀκτὼ δέκα ἐβδομάδας.
 Παρεκεῖ καταπλακόνουν
 Ὑπουργοὶ μας ἐξ ἐφόδου
 Τὸν συντάκτην τῆς Προόδου,
 Καὶ Εἰσαγγελεῖς σταυρόνουν
 Μετ' ἀλαλαγμοῦ καὶ κτύπου
 Τὸν συνθέτην τοῦ Μενίππου (I)

(I) Εἰς τὸ νεοφανές τοῦτο βιβλίον ἀπαντῶνται σποράδην εὐτυχεῖς τινες στίχοι μεταξύ ἄλλων μαρτυρούντων τὸ πρωτόπειρον τοῦ ποιητοῦ. Ὁ νέος αὐτοῦ συγγραφεὺς Θεόδωρος Ὀρφανίδης δίδει ἐλπίδας ὅτι, ἂν ἀφιερωθῇ ἐκ τῆς σήμερον εἰς τὸ κωμικὸν εἶδος, θέλει μίαν ἡμέραν ἐπιτύχει. Ἐπρεπεν ὅμως εἰς τῶν ἐθνικῶν συμφερόντων μόνον τὴν σφαῖραν νὰ περιορισθῇ. Μ' ὅλον τοῦτο δὲν φρονεῖ δικαίαν τὴν τόσῃν καὶ τόσων ἀνθρώπων καταφορὰν κατὰ προσώπου νέου καὶ ἀπείρου, παῖσαντος μὲν, ἀλλὰ μὴ ὄντος διὰ τοῦτο ἀξίου τοσαύτης καταδιώξεως καὶ ποινῆς. Ἡ νεότης καὶ ἀπειρία πρέπει νὰ ἔχωσι δικαίωμά τινά εἰς τὴν συγκατάθεσίν μας.

Ὁ Θ. Ὀρφανίδης ἠθέλησε νὰ μὲ προσφωνήσῃ τὰ ποιημάτιά του, καὶ ὁ Ἕλλη-
 νικὸς Ταχυδρόμος ἔλαβεν ἐκ τούτου ἀφορμὴν νὰ μὲ προσβάλῃ βανδαλικῶς,

Πλὴν τὰ λάθη τῶν λογίων δημοσίως ἂν παιδεύουν·
 Ἡ Δημόσιος Παιδεία καὶ τὰ φῶτα προοδεύουν;
 Κανενὸς καλοῦ Λυκείου, καμμιᾶς Ἀκαδημίας
 Σύστασιν δὲν ὀργανίζουσιν οἱ Μαικῆναι τῆς παιδείας·
 Τὸ ἐμπόριον τῆς Σύρας, τῶν Πατρῶν καὶ τοῦ Ναυπλίου
 Ἀποθνήσκει, καὶ οὐδὲ ἔχνος δὲν μᾶς μένει ἐνὸς πλοίου·
 Καὶ βαρὺς ἐν τούτοις φόρος ὁ τῶν Ἐπιτηδευμάτων
 Τὴν διάλυσιν σπουδάζει νὰ ταχύνῃ τῶν πραγμάτων.

Ἀπαντήσατε μυρμηκῶν εἰς τοὺς δρόμους φωλεάν;
 Ἴδετε τὴν φίλαυτόν των καὶ μικράν των γενεάν;
 Ὁ καθεὶς ἀπ' ἑνα κόκκον σίτου ἢ κριθῆς συναρίζει,
 Τοῦ χειμῶνός του μὲ βίαν τὴν τροφὴν προετοιμάζει,
 Καὶ τριγύρω οἱ μεγάλοι μύρμηκες μὲ τὰ πτερά των,
 Ὑπουργοὶ μὲ τὰς στολὰς των καὶ μὲ τὰ τρικέρατά των,
 Κυβερνοῦν τὴν κοινωνίαν τῶν ἀόκνων ἐντομίσκων.
 Ὁ χορὸς νὰ τῶν δικῶν μας Μυρμιδόνων Ὑπουργίσκων,
 Καὶ μικρῶν Ὑπαλληλίσκων.

ὑποθέτω ὅτι συνειργάσθην εἰς τὸν Μενίππον. Ἀλλ' ἐγὼ οὐδὲ εἶδα τοῦτον πρὶν
 τῆς δημοσιεύσεώς του. Συκοφαντούμενος λοιπὸν καὶ ὑβριζόμενος παρὰ τοῦ Τα-
 χυδρόμου, δὲν ἐδυνάμην νὰ τὸν ἐγκαλέσω ἐνώπιον τοῦ ἰδίου Δικαστηρίου,
 ἔπου εἷς τῶν συντακτῶν του ἐνάγει σήμερον τὸν συνθέτην τοῦ Μενίππου διὰ
 προσωπικὰς, ὡς λέγει, κατ' αὐτοῦ ὕβρεις;

Ἀλλ' ἂς ἐπαχέλωμεν εἰς τὸν κατατρεχόμενον Ὀρφανίδην. Δὲν θέλω βέβαια
 ἐνώσει τὴν φωνὴν μου μὲ τὴν τῶν καταδιωκτῶν του. Παρακινῶ μάλιστα τοῦ-
 τον νὰ δοθῇ προθύμως εἰς τὸ εὐγενές τῆς ποιήσεως στάδιον τὸ μόνον παρέχον
 δοξάν σταθεράν, νὰ μελετησῇ τοὺς παλαιούς λογιστάς καὶ ποιητάς, καὶ
 νὰ θρεψῇ τὴν νέαν Μοῦσάν του μὲ τὰς ἱεράς των ἀρχάς. Οἱ Ὑπουργοὶ δύνανται
 νὰ καταδιώξωσιν· ἐξουσιάζουσιν τὰς ὑπογραφάς των (αὐτὰς μόνον καὶ ὄχι πάν-
 τοτε) ἔχουν Εἰσαγγελεῖς εἰς τὴν ἐξουσίαν των. Ἀλλ' οἱ μὲν Ὑπουργοὶ παρέρ-
 χονται ὡς σκιαί, οἱ δὲ ἀληθῶς ποιηταὶ ἐπιπλέουσιν εἰς τὸν ὠκεανὸν τοῦ χρόνου.
 Ἄν ὁ Ὀρφανίδης ἀναφανῇ ποτε ποιητής, πατὴρ ἐλευθέρων καὶ ἠθικῶν πονη-
 μάτων, ὁ ἀποβαλὼν αὐτὸν ἐκ τοῦ Γραφείου τοῦ Δράσος Μανσώλας ἴσως μνη-
 μονευθῇ διὰ τοῦτο εἰς τὴν ἱστορίαν.

Ὁ καθείς τὸ ἴδιόν του

Ὁ καθείς μὲ τὸν σκοπὸν του

Ἀθλιότης

Καὶ μικρότης!

Καθαρὸς ἐγωϊσμός!

Γενικὸν κἀνὲν συμφέρον! κἀνεὶς μέγας στοχασμός!

Νὰ οἱ ἐνδοξοὶ ἀγῶνες, νὰ αἱ μόναι προσπαθήσεις

Τῶν σημερινῶν Ἑλλήνων!

Δεκαπέντε χρόνων πόνοι καὶ φρικταὶ κοιλοπονήσεις

Γέννησαν ἐν Κράτος τέρας, ἓνα καλοῦδὸν Πασκῖνον.

Χωρὶς στρατεύμα καὶ στόλον, χωρὶς χρήματα καὶ φῶτα,

Ἐκατὸν μυλλιονίων χρέος φέροντες εἰς νῶτα

Καὶ ψυχὰς μὴ κυβερνῶντες οὐδὲ ὅσας ἓνας Βῶδας,

Ἀπ' ἐπάνω ἕως κάτω, ἀπὸ κεφαλῆς εἰς πόδας

Εἵμεθα ἐπίσης ὅλοι οἱ μεγάλοι καὶ τρανοὶ

Ἔρις μόνον καὶ φωνή...

Ἀθανάσιε, νὰ ζήσης,

Θέλησε νὰ μὲ συστήσης

Εἰς τὸν Βάκχον, εἰς τὸν μόνον

Φίλον σου τριάντα χρόνων.

Τύφλαις νᾶχουν, καλὰ λές,

Ἡ' σοφίαις ἢ πολλαῖς,

Κ' ἢ πολιτικαῖς, κ' ἢ ἄλλαις

Τῶν φιλελευθέρων ζάλαις.

4.

Ἀθηνῶν Ἐφημερίδες, αἱ σοφώταταί σας γινῶμαι

Μὲ ἀρέσουν, καὶ μ' ἀρέσεις σὺ πρὸ πάντων, Ταχυδρόμε!

Ἀλλ' ἐν ᾧ σ' ἀκούω πίνων,

Γύρῃς τὸν Σκάπουλάν σου, τὸν Σουῖδαν καὶ Βαρῖνον

Παραγέμιζε μὲ τέχνην τὰ πλατῖα πλατῖά σου φύλλα
 Μὲ «νωδὸς καὶ σοροδαίμων καὶ κακόχυμος Σιβύλλα,
 Ὁρῶ δ'εἶ καὶ ῥυμουλκεῖται,
 Δυσποτμεῖ κ'οἷστροηλατεῖται.»

Καὶ τὸ τύπτω, τύπτεις, τύπτει, καὶ πατὶ, πατὰ, πατοῦκα,
 Κι' ὁ Βενθάμ τοῦ Γ. Α., καὶ ἡ Εὐνωρίς τοῦ Δοῦκα (Ι).

Εἰς ὑπόνομον πλησίον καὶ μὲ ἀναμμένην δᾶδα,
 Φιλελεύθερε Σωτήρ μου, φοβερίζεις τὴν Ἑλλάδα.

Ἀλλ' οἱ Ἕλληνες γελῶμεν καὶ δὲν βάλλομεν πυρὰν

Εἰς τὸν πατρικὸν μας οἶκον·

Ἀλλὰ τὴν ἀποστασίαν θεωροῦντες θλιβεράν

Τρέμομεν τὴν ἀναρχίαν, ὥς τὰ πρόβατα τὸν λύκον.

Εἰς τὸν μαγικὸν τοῦ λύχνον καθὼς ἕνας παριστάνει

Πότε θέατρα καὶ πόλεις, πότε μάχας στρατευμάτων

Καὶ χυσίματα αἱμάτων,

Καὶ φωνάζει· «τί ζητεῖτε; νὰ μὲ 'πῆτε μόνον φθάνει.»

Παρομοίως καὶ σὺ κράζεις

Ἐν ᾧ φύλλα συχναλλάζεις·

«Θέλετε τὴν νηνεμίαν;

«Εἴμ' ἐδῶ· ἰδοὺ τὰ πάντα μέλι γάλα, γάλα μέλι.

«Θέλετε τὴν τρικυμίαν;

«Εἴμ' ἐδῶ· ἰδὺ ὁ κόσμος ἄνω κάτω· μὴ σᾶς μέλη.»

(Ι) Ἀναφέρομεν τὴν Εὐνωρίδα τοῦ Κυρίου Νεοφύτου Δοῦκα ὡς ἔχουσιν ἑλληνικὴν παλαιὰν φρασεολογίαν. Κηρύττομεν ὅμως ὅτι σεβόμεθα τὸν ἀληθῶς ἄξιον σεβασμοῦ καὶ φιλογενέστατον τοῦτον γέροντα, ὅστις ὅλην κατηνάλωσε τὴν περιουσίαν του εἰς ἐκδόσεις ἑλληνικῶν συγγραφέων καὶ τὰς διένειμε δωρεὰν εἰς τοὺς Ἕλληνας. Ἡ ἐκ τούτου πενία του τιμᾷ καὶ καθιστᾷ εἰς τὰ ὅμματα ἡμῶν ἱερὸν τὸν ἄνδρα. Ὁ Νεόφυτος Δοῦκας παριστᾷ κατὰ τὸ ἠθικόν του μέρος ἀρχαῖον Ἕλληνα.

Εἰς τὸ Κοινοβούλιόν σου, δρέπανον τοῦ Ζαχαρίου,
 Μετ' ἀληθινῆς λατρείας κ' ἐνθουσιασμοῦ ἁγίου,
 Ἀθηνᾶ, ἐκ τῆς ἡμέρας, ἀφ' ἧς σκέπτομαι, πιστεύω.
 Πλὴν τὸ ἔαρ μου παρῆλθεν, ὅλους μου τοὺς νέους χρόνους

Εἰς τὰς λύπας, εἰς τοὺς πόνους

Ν' ἀναλώσω κινδυνεύω,

Καὶ ἀκόμη τὴν πατρίδα

Συνταγματικὴν δὲν εἶδα.

Σὲ κατέστρεψαν, γλυκύ μου ὄνειρον τόσων ἐτῶν,
 Σχέδια Μαυροκορδάτων, Τρικουπῶν καὶ Κωλεττῶν,
 Καὶ τῶν ἐσωτερικῶν μας διαιρέσεων ὁ ἄδης,
 Κ' ἡ κατάκτησις τῶν ξένων στρατευμάτων ἡ αὐθάδης.
 Πέρασα εἰς ὕπνον ὅλην τὴν αὐγὴν μου κ' εἰς χιμαίρας,
 Καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀναίγω πρὸς τὸ τέλος τῆς ἡμέρας...

Ἀθανάσιε, τί βλέπεις τὸ θαλάσσιον νερὸν

Ὅπου τρέχει καὶ πηγαίνει,

Καὶ δὲν βλέπεις εἰς τὴν γῆν μας καὶ κοντά μας τὸν καιρὸν

Ὅπου φεύγει καὶ δὲν μένει;..

Δὲν ἐγνώριζα ὁ τάλας (ὦ νεότης κ' ἀπειρία!)

Λέξεις μάταιαι πῶς εἶναι καὶ πατρίς κ' ἐλευθερία.

Τὰς ἐπρόφερα ὡς τώρα καὶ μὲ σέβας καὶ μ' ἐλπίδα.

Πλὴν ἀλλοίμογον! τοῦ κόσμου τὴν ἀπάτην πλέον εἶδα.

5.

Δὲν μὲ λέγεις ποῖος σκώληξ μυστικὸς μὲ κατατρῶγει;

Διατί αὐτοὶ τοῦ πένθους καὶ τῆς θλίψεως οἱ λόγοι;

Ὅμοιος μὲ διαβάτην, ὅστις μὲ σπουδὴν μεγάλην

Νύκτα καὶ ἡμέραν τρέχων ἀπὸ μίαν πόλιν σ' ἄλλην

Βλέπει ὄλ' ἀδιαφόρως,
 Ψυχρὰ ὅλα κ' ἐγὼ βλέπω κ' εἶμαι ξένος ὁδοιπόρος...

Ὄνειρα ἐλευθερίας, διελύθητε βραδέως

Καὶ μ' ἀφήσατε εἰς σκότος.

Ἰερώταται εἰκόνες, Ἀρετή! Πατρίς! ματαίως
 Δίδανον εἰς τὸν βωμόν σας ἐγὼ ἔκαυσα ὁ πρῶτος...

Ὡ ἀκράτητος χαρὰ,

Ὡ ψυχῆς παραφορὰ,

Ὅταν ἤκουσα στῶν Γάλλων τὰς Ἀθήνας κατὰ πρῶτον
 Τῆς ἐλληνικῆς μας δόξης καὶ τῶν ὅπλων μας τὸν κρότον!
 Νὰ ἴδῳ ἐφανταζόμην τὴν ἐλληνικὴν Φυλὴν
 Ἐλευθέραν ἐκ Μαλέου μέχρις ἄκρων τοῦ Εὐξείνου,
 Κ' ἐξ ἀνδρῶν τετρακοσίων Ἀντιπρόσωπον Βουλὴν
 Στὴν ἐπτάλοφον Καθέδραν τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου.

Κάτοικος ὁ Ἕλλην τῶρα βασιλείου στενωτάτου,
 Μὲ τὰς δύο χεῖρας φθάνει καὶ τὰ δύο σύνορά του.

Κ' ἡ Ἑλλὰς ἡ πεινασμένη

Ἀπ' τὸν Βρετανὸν προσμένει

Ἕνα φύχαλον νὰ πέσῃ

Ὅταν κ' ὅπως τὸν ἀρέσῃ

Κ' ἡ Ἐλευθερία στέκει σκυθρωπὴ, σιωπηλὴ,

Κ' οὐδὲ δόξα πλέον ἔθνους, οὐδὲ δῆμος ἡ Βουλὴ.

Εἰς τὴν πρώτην ἡλικίαν τὴν πολὺ ἀγαπητὴν
 Τὸν ὀρίζοντα τοῦ βίου ὅλοι βλέπομεν πλατύν.

Πλὴν καθ' ὅσον προχωροῦμεν

Τὸ στενόχωρον τοῦ κόσμου μετὰ λύπης θεωροῦμεν.

Ὅλος ἔκθαμβος μακρόθεν μὲ τὸ πρίσμα τῆς ἐλπίδος

Τὴν ἀνάστασιν ὁμοίως κ' ἐγὼ εἶδα τῆς πατρίδος.

Ἀλλ' αὐτὴν ἀπὸ πλησίον βλέπων τῶρα, βλέπω μόνον

Εὐτελεῖς καρποὺς μεγάλων θυσιῶν μας καὶ ἀγώνων...

Ὡς ἐκεῖνα τὰ πτηνὰ
 Τ' ἄγνωστα καὶ μακρυνά,
 Ὅπου τρέχουν τὰς ἐκτάσεις
 Τ' οὐρανοῦ καὶ τῆς θαλάσσης,
 Ἀθανάσιέ μου, ἦλθες μετὰ χρόνων περιόδους
 Εἰς τὴν γῆν μας νὰ ζητήσης στέγην φωλεᾶς εὐώδους.
 Ἀλλὰ φεύγεις μετ' ὀλίγον
 Λευκὰς πτέρυγας ἀνοίγων.

6.

Φύγε... ἡ Ἑλλάς ἡ νέα,
 Καὶ αὐτὴ ὡς ἡ ἀρχαία,
 Τοὺς υἱούς της φθονεῖ ζῶντας
 Καὶ τοὺς ἀγαπᾷ θανόντας.

Φύγε... ὁ κλεινὸς πατὴρ μας, ὁ φωστὴρ τῆς Ἰωνίας (1),
 Ὅπου μετὰ θάνατόν του ἐγκολποῦντο ἐπτὰ πόλεις,
 Μὲ τὴν λύραν εἰς τὰς χεῖρας, μὲ τὸν δίσκον τῆς πενίας,
 Ψωμοζήτη, ὅσω ἔζη, τῆς Ἑλλάδος ἦτον ὅλης.

Φύγε... πρὶν Ἑφημερίδες σ' ἐξυβρίσουν, σὲ πληγώσουν,
 Καὶ εἰς τοῦ κοινοῦ τὴν κρίσιν τὴν ζωὴν σου παραδώσουν.

Κολοβὴν, παρηλλαγμένην
 Καὶ μὲ ψεύδη μολυσμένην.

Φύγε... εἰδεμὴ ἀλείψου εἰς αἰώνιον ἀγῶνα
 Καὶ εἰς τὸν πολιτικὸν μας καὶ σὺ ἔμβα κυκεῶνα,
 Ἐχθρὸς μέχρι συντελείας
 Ἀσπονδος τῆς Τυραννίας,
 Καὶ τὴν ὑπαρξίν σου δίδων ὀωρεᾶν εἰς τοὺς συγχρόνους,
 Καὶ ἀκόμῃ μὴ ἐκφεύγων καὶ τὰ μῖση καὶ τοὺς φθόνους.

(1) Ὁ Ὀμηρος.

Φύγε... εἴθε κ' ἐγὼ, φίλε, τὸν πλατὺν ὠκεανὸν
 Νὰ διέλθω μετ' ὀλίγον, καὶ ὑπ' ἄλλον οὐρανὸν,

Ὅστις ἄλλας χώρας στέφει,

Νὰ περάσω μὲ τὰ νέφη

Ὅταν κατασκοτισμένα τοὺς αἰθέρας διατρέχουν.

Κ' εἰς τὰ στήθη των κρυμμένας τρικυμίας μαύρας ἔχουν!

Φύγε... φύγε... ἀλλὰ ποία ἐσωτερικὴ φωνὴ

Ὅταν ζῶμεν εἰς τὰ ξένα τὴν καρδίαν μας κινεῖ,

Καὶ πρὸς τὴν πατρίδα ὅλους καὶ μᾶς ἄγει καὶ μᾶς φέρει;

Δὲν ἐζήτησα μακρὰν τῆς ἔρημα πολλάκις μέρη;

Πλὴν μὲ φλόγα νοσταλγίας εἰς τὰ βάθη τῆς ψυχῆς

Δὲν ἐπέστρεψα δακρύων, ἄθλιος καὶ δυστυχής;

Μακρὰν ὄντες τῆς Ἑλλάδος, ὡς τὰ βρέφη τὴν μητέρα,

Μετὰ πόθου τὴν ζητοῦμεν.

Ἀλλ' ὡς πνεύσωμεν ὀλίγον τῆς Ἑλλάδος τὸν ἀέρα,

Παρευθὺς μεταναθοῦμεν...

Τοῦ σημάντρου ἐπεθύμουν

Ἡ θρησκευτικὴ νὰ ἤμουν

Καὶ περίλυπη φωνὴ

Ὅπου φεύγει καὶ θρηνεῖ,

Ἡ νὰ ἤμουν ἡ σελήνη

Ὅταν εἰς τὴν δύσιν σβύνη,

Ἡ τὸ χόρτον τοῦ ἐδάφους

Τὸ βλαστάνον εἰς τοὺς τάφους!...

ΛΟΓΟΓΡΑΦΙΚΑ.

ἈΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ.

Ἐξ Ἀθηνῶν, 25 Αὐγούστου.

Μὲ παραπονεῖσαι, φίλε, ὅτι δὲν σ' ἔγραψα εἰς δύο μηνῶν διάστημα, καὶ ἡ τόση μου σιωπὴ σὲ καταδικάζει, λέγεις, εἰς παντελεῖ ἄγνοιαν τῶν εἰς τὰς Ἀθήνας διατρεχόντων. Ἀλλὰ τί ἄξιον λόγου εἶχα ἢ ἔχω νὰ σὲ δηλοποιήσω; Τὰ αὐτὰ πάντοτε περὶ τῶν αὐτῶν μονοτονία, μικρότης καὶ ἀθλιότης. Ζητῶ λοιπὸν συγγνώμην ἂν, χασμώμενος, ἔρχομαι νὰ θέσω ὑπ' ὄψιν σου σήμερον τὰ μικρὰ τοῦ παρελθόντος Ἰουλίου καὶ τοῦ Αὐγούστου συμβάντα.

Ὁ Σωτὴρ ὑπῆρξε τὸ ἀντικείμενον τῆς χαρᾶς ἢ τῆς θλίψεως, τοῦ ὑπερασπισμοῦ ἢ τῆς καταδρομῆς τινῶν τῆς Πρωτευούσης μας. Οἱ μὲν μὲ ἄκραν εὐχαρίστησιν ἔβλεπον αὐτὴν τὴν Ἐφημερίδα νὰ καταφέρεται βιαίως κατὰ τῆς Ἐξουσίας, ἐλπίζοντες νὰ διαδεχθῶσι τοὺς μέλλοντας νὰ πέσωσιν· οἱ δὲ μὲ σφοδρὰν ἀγανάκτησιν ἐζήτουν τὴν ποινὴν τῆς τόσης αὐθαδείας τῆς.

Καὶ κατ' ἀρχὰς ὁ συντάκτης τοῦ Σωτῆρος, ἐμβαίνων περὶ λύχνων ἀφᾶς εἰς τὴν οἰκίαν του, ἐκτυπήθη ἀπὸ στρατιωτικὸν φουστανελοφόρον, τοῦ ὁποίου φεύγοντος ἢ ὀπισθεν ποδιᾷ ἔμεινεν εἰς τὰς χεῖρας ἑνὸς Χωροφύλακος, ὡς ἀλώπεκος ἢ οὐρά εἰς τὴν παλάμην ἀμπελουργοῦ. Ποῖος ἢ ποίου ὄργανον ἦτον ὁ στρατιώτης οὗτος; Ἄλλοι μὲν ἀπέδωκαν τὸ συμβεβηκὸς τοῦτο εἰς ἰδιωτικὴν ἐκδίκησιν· ἄλλαι δὲ, (ἀδίκως κατ' ἐμὲ,)

ἐπωνόμασεν τὸν Σωτῆρα Πεισίστρατον, ὡς ἐνεργήσαντα καθ' αὐτοῦ τὴν γρονθοκοπικὴν αὐτῇ σκηνὴν διὰ τὰ κερδίσει ὀλίγην δημοτικότητα.

Ἐπειτα ὁ Σωτὴρ ἤρχισε τὰ κηρύττει τὴν γενικὴν ἀναστάτωσιν τοῦ Κράτους καὶ τὰ παριστᾷ τὴν Ἑλλάδα ὡς θέατρον φόνων καὶ ληστειῶν. Τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον τῶν Ἀθηναίων, καλοθέσαν τὰ ὁμματοῦσά του εἰς τὴν μύτην καὶ ὡς νόμιμος Πραγματογνώμων ἐλθὼν αὐτόκλητον εἰς τὴν ὑπόθεσιν, ἀνήγειλεν ἐγγράφως ὅτι ἀληθῶς ὑπάρχουν ἀταξίαι καὶ στασιασμοί. Τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας, ὀργισθὲν κατ' αὐτοῦ διὰ τὴν ὁποίαν ἐτόλμησε τὰ κάμη παρέμβασιν εἰς τὰ καθήκοντα τῆς ἀρμοδιότητός του, ὡς Δημογεροντία καθολικὴ τῆς Ἑλλάδος ἐπεκύρωσεν ἐπισήμως τὴν ἡσυχίαν τοῦ Κράτους. Τοιουτοτρόπως οἱ πτωχοὶ ἡμεῖς ἰδιῶται δὲν εἶχομεν ὄρασιν διὰ τὰ βλέπωμεν, καὶ, ἂν τὸ ἐν Συμβούλιον ἠθέλησε τὰ μᾶς λυπήσῃ, τὸ ἄλλο ἔσπευσε τὰ μᾶς παρηγορήσῃ.

Μετὰ τοῦτο διεσαλπίσθη τοῦ Σωτῆρος ἡ δίκη, καὶ πρὶν τῆς ἐνάρξεώς της ἤκούετο κρυφὸς ψιθυρισμὸς μεγάλων κινήσεων καὶ ταραχῶν. Καὶ κατὰ συνέπειαν τούτου καὶ εἰς ἓνα καίποιον τρόπον εὐγενικώτατον, ὁ καλὸς μου φίλος Κωνσταντῖνος Δουκάς μετέβη ἐν ῥοπῇ ὀφθαλμοῦ εἰς τὴν Χαλκίδα, καὶ δύο τρεῖς ἄλλοι πολεμικοὶ συγχρόνως ἠλλαξάν τὸν ἀέρα των εἰς τὰς Κυκλάδας, καὶ οἱ τρανοὶ μας Ὑπουργοί, μὲ ὑπερηφάνειαν ὑποβλέποντες τὴν σπάθην τῆς στολῆς των, ἤρχισαν τὰ ξηροβήχῃσι διὰ τὰ κατορθώματά των ταῦτα. Καὶ μίαν ἡμέραν εἰς ἓνα στενώτατον τόπον, Πουργατόριον τῆς Δημοσιογραφίας καλούμενον, ἐπαρουσιάσθησαν οἱ Κ.Κ. Νικόλαος Σκοῦφος καὶ Ἀθανάσιος Πετστάλης διὰ τὰ ῥητορεύσωσιν. Ἀλλ' ὁ Κ. Εἰσαγγελεὺς, διὰ τὰ προφυλάξῃ τὸν δικηγορικὸν λάφυγγά των ἀπὸ τὸν βράγχον, τοὺς ἐσήκωσε τὸν κόπον τοῦτον. Ἐφυγαν λοιπὸν ἐκεί-

νοι φωναζόντες πατατὶ πατατά. Ἰστέρον τὸ Δικαστήριον κατεδίκασε τὸν μὲν Ἀντώνιον Ἰωαννίδην, (ὅστις οὐδὲ εἰς τὸν ὕπνον του εἶδε ποτὲ πῶς γράφουν,) εἰς ἐνὸς ἔτους φυλακὴν, τὸν δὲ Νικόλαον Σκουῖφον, (ὅστις ἤξεύρει μὲ ξένα χρήματα νὰ πληρόνη,) εἰς πρόστιμον δύο χιλιάδων δραχμῶν, δίδον εἰς αὐτὸν πλήρη ἐξουσίαν νὰ προσβάλλῃ ὅποιον εἰς τὸ ἐξῆς θέλῃ, μὲ συμφωνίαν ὅμως νὰ σύρῃ ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν συναλλαγματικὰς πρὸς τὸν Κύριον Κόμητα Θεοτόκην διὰ τὴν ἀναπλήρωσιν τῶν πεντακισχιλίων δραχμῶν τῆς ἐγγυήσεως τοῦ Σωτῆρος· καὶ τώρα φιλελεύθεροί τινες καὶ ἀστεῖοι Δικασταί, φιλικώτατα σφίγγοντες τὴν ἐφημεριδογραφικὴν δεξιάν του, τὸν λέγουν καθ' ἡμέραν χαμογελῶντες·

« Εἶν' ἐλεύθερος ὁ Τύπος. Πῶς δὲν γράφεις; Πῶς δὲν χαίρεις;

Εἶν' ἐλεύθερος ὁ Τύπος, φθάνει μόνον νὰ μᾶς φέρῃς

Πρόστιμον καθ' ἑβδομάδα

Δραχμῶν μίαν χιλιάδα. »

Εἰς δὲ τὰς παραμονὰς τῆς δικασίμου ἡμέρας τοῦ Σωτῆρος, εἰ ἄνθρωποι τί ἔκαμνον; Ἔστεκον μὲ κεχηνὸς στόμα, προσμένοντες νὰ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸ Δικαστήριον σύσσωμος ἡ Ἐλευθερία τῆς Ἑλλάδος. Ἡ Πρόοδος ὠνόμαζε τὸν Σωτῆρα Σωκράτην, καὶ ὁ βάτραχος Ταχυδρόμος, ὅστις ἐφούσκονε διὰ νὰ γίνῃ βοῦς, παρίστα τὴν διπλὴν του φύσιν διὰ τῆς φωνῆς καὶ διαλεκτικῆς του κραυγάζων κατὰ τοῦ Σωτῆρος.

Ἐν τοσούτῳ ἀηδιάσας ἐγὼ καὶ τοὺς Ταχυδρόμους καὶ τοὺς Σωτῆρας καὶ ὅλους τοὺς ὑποκριτὰς τῶν πατριωτικῶν δραμάτων μας, τοὺς ἄφησα ὑγιάν εἰς τὰς Ἀθήνας καὶ διέτριβα εἰς τὸν Πειραιᾶ συμφιλοσοφῶν μετὰ τοῦ Ἀθανασίου Χριστοπούλου. Ἀλλ' ἀναβὰς τότε μίαν ἡμέραν κατὰ τύχην εἰς τὰς Ἀθήνας, εἰσῆλθον εἰς συχναζόμενον τῆς πόλεως Καφφενεῖον, τὸ ὁποῖον ἐξέλαβον ὡς σχολὴν μᾶλλον τοῦ Πυθαγόρου βλέπων μέγα

ἑριθμὸν ἀνθρώπων ἐνασχολουμένων σιωπηλῶς περὶ μὲν μεγάλης
τραπέζης, ὅπου ἔκειτο σωρὸς Ἐφημερίδων ἐχθρῶν καὶ ἀντι-
πάλων. Ἐθεώρουν εἰς τὰ διάφορα πρόσωπα τῶν ἀναγνωστῶν
τὰ διάφορα πάθη, τὰ ὅποια διήγειρον εἰς αὐτοὺς τὰ νοερῶς
ἀναγινωσκόμενα διαφόρων χρωμάτων φύλλα, καὶ πχρετῆρουν
τὴν ἄφωνον σύγκρουσιν τοῦ πατριωτισμοῦ μετὸν φατρια-
σμόν, τῶν ἀρχῶν μετὰς προλήψεις καὶ τοῦ γενικοῦ συμφέρον-
τος μετὰ τὴν ἰδιοτέλειαν. Καθεὶς λοιπὸν ἔστεκεν εἰς ἄκραν σιγὴν
καὶ μελέτην, καὶ οὕτως ἡ Ἀναγεννηθεῖσα μετὰ τοῦ Σωτῆρος, ἡ
Ἀθηνᾶ μετὰ τοῦ Ταχυδρόμου, ἡ Εὐαγγελικὴ μετὰ τῆς Δια-
τριβῆς τοῦ Βάμβα, ἡ « βῆμα ταχὺ! » φωνάζουσα Πρόοδος, ὁ
οὐδέτερος Πρωϊνὸς Κήρυξ καὶ ἡ ἀθώα Ἠὼς, Ἀρμανσπεργικοὶ
καὶ Σωτηριανοὶ, πολιτικοὶ καὶ φιλολόγοι, ὕλισται καὶ θρη-
σκοὶ, ὅλοι ἔζων ἐν εἰρήνῃ, ὅτε ἤλθεν ὁ Σωτὴρ τῆς ἡμέρας. Κα-
θεὶς ζητεῖ νὰ τὸν λάβῃ· δίδεται εἰς ἓνα μόνον μετὰ συμφωνίαν
νὰ τὸν ἀναγνώσῃ εἰς ἐπήκοον πάντων. Ὁ εἰς εὐρίσκει τὸ τά-
δε τεμάχιον πατριωτικώτατον, ὁ ἄλλος ὀλεθριώτατον, ὁ τρί-
τος ἀληθέστατον, ὁ τέταρτος ψευδέστατον. — Τοῦτο εἶναι ὁ
ἐξαφανισμὸς τῆς Ἑλλάδος. — Ἡ σωτηρία της. — Διατί δὲν
ἔγραφε καὶ πρότερον τὰ αὐτά; — Διατί νὰ ἐξετάζωμεν ἡμεῖς
τὸν γράφοντα καὶ ὄχι τὰ γραφόμενα; — Ἐρεθίζονται, θερ-
μαίνονται ὅλοι· αὐτὸς ὑψώνει τὸν γρόνθον τοῦ ἐκεῖνος ἀρπά-
ζει μίχιν καθῆκλαν. Ὁ πόλεμος ἦτον βέβαιος, ὅτε, πλησιάζων
ἐγὼ πρὸς τὴν θύραν διὰ νὰ φύγω, βλέπω ἔξω εἰς τὴν πλατείαν
τοὺς Κυρίους Ἐφημεριδογράφους τῆς Ἑλλάδος συνομιλοῦντας
μετὰ φιλικώτατον τρόπον καὶ συσφίγγοντας ἀμοιβαίως τὰς
χεῖράς των. « Ταλαίπωροι! (τότε φωνάζω πρὸς τοὺς ἐν τῷ
Καφενεῖῳ διαφερομένους) οἱ συντάκται τῶν Ἐφημερίδων
ἐναγκαλίζονται ἀλλήλους καὶ συμφιλοῦνται σχεδὸν, καὶ σεῖς οἱ
ἀναγνώσταί των ἐτοιμάζεσθε νὰ διασχισθῇτε ὡς αἴλουροι! καὶ

φρονεῖτε λοιπὸν ὅτι αὐτοὶ αἰσθάνονται ὅσα γράφουν! Ἀμὴν, Ἀμὴν, λέγω ὑμῖν! Εἰρήνη πάσιν! » Ὁ γέλως διεδέχθη τὴν ὀργὴν τῶν παρόντων, οἵτινες ἐνόησαν ὅτι τὰ πάντα σήμερον εἶναι ὑπόκρισις.

Φίλε, οἱ νόμοι μορφόνουν τοὺς ἀνθρώπους, καὶ οἱ ἄνθρωποι πάλιν τελειοποιοῦν τοὺς νόμους. Αἱ δύο αὗται ἀρχαὶ συνδέονται μετ' ἀλλήλων, καὶ εἶναι αἱ δύο θεμελιώδεις βάσεις τῆς προόδου παντὸς ἔθνους.

Πολιτεία ἐλευθέρα, ἥτις νὰ πλάσῃ ἐξ ἡμῶν τῶν ἀνδραρίων ἄνδρας, ἰδοὺ τὸ πρῶτιστον ἔργον. Ὁργανισμὸς καλὸς ἐθνικῆς ἐκπαιδεύσεως, ὅστις νὰ μᾶς καταστήσῃ ἀνθρώπους ἱκανοὺς νὰ φέρωσιν εἰς ἐντέλειαν καὶ νὰ διατηρήσωσι τοὺς νόμους, ἰδοὺ τὸ δεύτερον ἔργον, ἀναγκαῖον ὁμοίως καὶ ἀδελφὸν τοῦ πρώτου.

Εἶναι καιρὸς πλέον νὰ παύσῃ τὸ προσωρινὸν καὶ ἀδέβαιον αὐτὸ τοῦ Πολιτεύματός μας, καὶ ἡ Ἑλλὰς νὰ λάβῃ τὴν ἠθικὴν τῆς ἀνάστασιν. Ὑπόθεσις καθ' ἣν ἡμέραν εἰς τὰς Ἐπαρχίας κηρυχθῇ ὁ νόμος τῆς ἐκλογῆς τῶν Ἀντιπροσώπων τοῦ ἔθνους καὶ τὸ ἔθνος ὅλον κινηθῇ πρὸς ἐκλογὴν τῶν ἐμπιστευμένων του, ὑπόθεσις ποία χαρὰ εἰς ὅλων τὰ πρόσωπα θέλει ἐπιλάμψει. Ποτὲ εἰς τὰ Ἰσθμια, ὅτε οἱ Ῥωμαῖοι ἐκήρυξαν τὴν Ἑλλάδα ἐλευθεράν ἀπὸ τὸν μακεδονικὸν ζυγόν, ποτὲ ἡ ἀγαλλίασις τῶν τότε Ἑλλήνων δὲν ὑπῆρξε τόσον ἄμικτος λύπης, ὅσον ἡ δημοσίᾳ ἡμῶν εὐφροσύνη, ὅταν ἐκ τοῦ θρόνου του ὁ Ὄθων ἀναγνώρισῃ τὸ ἐλληνικὸν Κράτος συνταγματικὸν καὶ τὴν Ἑλλάδα ἐλευθεράν. Τότε τῶν προτερημάτων καὶ τῶν φώτων τιμωμένων παρὰ τῆς Ἀρχῆς, τότε τῆς διαχειρίσεως τῶν πραγμάτων ὑποβαλλομένης εἰς τὴν κοινὴν κρίσιν, καὶ δημόσιοι ἄνδρες θέλουν ἀναφανῆ, καὶ τὰ δημόσια ἦθι θέλουν βελτιωθῇ, καὶ τὸ ἔθνος θέλει προβαίνει μὲ γιγαντιαῖα βήματα πρὸς τὴν τελειοποίησίν του.

Σύστημα Κοινοβουλευτικόν! Σύστημα Κυβερνήσεως ἀξίων λογικῶν ζώων! Σύστημα εὐθύνης τῶν δημοσίων Ἰπαλλήλων Σύστημα γόνιμον εἰς ἀρετὰς καὶ εἰς εὐγλωττίαν! Σύστημα, τὸ ὁποῖον, ἂν πρὶν τῆς πολιτικῆς μας ἀναγεννήσεως δὲν ἦτον ἐφευρεμένον, ἔπρεπε νὰ ἐπινοήσωμεν οἱ Ἕλληνες δι' ἡμᾶς αὐτοὺς, διότι δὲν ἔχομεν οὔτε τάξιν ἐξειδικιασμένην εὐγενῶν, οὔτε κλάσιν προνομιαίαν ἱερέων! Σύστημα πραγμάτων τέλος πάντων, τὸ μόνον δυνάμενον ν' ἀναπτέρωσῃ τὴν φαντασίαν μου καὶ νὰ δώσῃ ζωὴν εἰς τὴν παρ' ὧραν θνήσκουσαν Μοῦσάν μου!

Εἶναι καιρὸς πλέον καὶ ἡ Γραμματεία τῆς Παιδείας νὰ ὀργανίσῃ τὴν δημοτικὴν, σχολαστικὴν καὶ ἀνωτέραν ἐκπαίδευσιν. Ἐν ἔθνος ὁλόκληρον, τέσσαρας ἤδη ἐνιαυτοὺς ἀδιακόπως φωνάζον κατὰ τῆς ἀναλγησίας τῆς Γραμματείας ταύτης, πρέπει νὰ ἔχῃ λόγον τινὰ εἰς τὰ παράπονά του, καὶ οἱ Κύριοι συντάκται τοῦ Ταχυδρόμου, ἀντὶ μὲ τοὺς νηπιώδεις τῶν ἀρτεϊσμοὺς ἢ τὰς σκανδαλώδεις τῶν προσωπικότητος νὰ μᾶς κινῶσι περιοδικῶς εἰς γέλωτα ἢ εἰς ἀγανάκτησιν, ἀντὶ μὲ τὰς περιγραφὰς τῶν ἀρτεσιανῶν πηγαδίων των καὶ μὲ τοὺς καταλόγους τῶν ἀναριθμητῶν διδασκάλων των νὰ γίνωνται ἀξιοχλεύαστοι, ἄς ἀσχοληθῶσι κάλλιον εἰς σπουδαίας ὑπὲρ τῆς μαθήσεως τοῦ ἔθνους διατριβὰς, καὶ ἄς συναισθανθῶσιν ὅτι ὁ πολῦτιμος καιρὸς παρέρχεται ἀφίνων ἡμᾶς πάντοτε μὲ τὰ τρία καὶ ἡμισυ χωλὰ Γυμνάσιά μας καὶ μὲ τὰ εἰκοσιῆν μιζοβάρβαρα Σχολεῖά μας.

ἔχομεν οἱ Ἕλληνες δικαιώματα εἰς ἀπαίτησιν τελειοτέρου κλάδου ἐκπαιδεύσεως. Παρακατεθέσαμεν εἰς τὴν ἐπιτροπέουσαν τὸ ἔθνος Κυβέρνησιν τριακοσίων περίπου ἑκατομμυρίων ἐθνικὴν γῆν, καὶ καθ' ἕκαστον χρόνον τὴν δίδομεν δεκαπέν-

τε ἑκατομμυρίων φόρους. Οὐτε στράτευμα μέγαλον, οὔτε φό-
λους αὐτὴ ἔχει. Εἶναι λοιπὸν μέγα ἔργον νὰ δαπανᾷ κατ'
ἔτος ὀκτακοσίας χιλιάδας δραχμῶν διὰ νὰ προετοιμάσῃ τὴν
νέαν γενεὰν εἰς μέλλον εὐτυχέστερον ;

Ἀλλὰ πᾶσα ἐπικρισις, πᾶσα γενικὴ θεωρία περὶ Πολιτεύ-
ματός μας, περὶ ἐθνικῆς μας ἐκπαιδεύσεως, φαίνεται λῆρος καὶ
ματαιότης εἰς τινὰς ὑπογράφοντας τακτικώτατα τὰς ἀναφοράς
των καὶ τὰ ἔγγραφα τῆς μισθοδοσίας των, φοροῦντες ἅπασι
ἡ δὲ τοῦ μὴνός τὸ τρίκωχόν των, ξηροβήχοντας ὅταν πρόκει-
ται λόγος περὶ οὐσιωδῶν πραγμάτων καὶ κρύπτοντας ὑπὸ
τὴν σιωπὴν τὴν ὀλίγην των ἱκανότητα καὶ μάθησιν.

Ἐγγίζει σήμερον ἡ ἐπιστροφή τοῦ βασιλέως· ἰδοὺ τὸ μέ-
γα μέλλον, ὅπου συγκεντροῦται ἡ προσοχὴ ὅλων. Ἄλλοι ἐκ τῆς
στιγμῆς αὐτῆς ἐτοιμάζουσι τὰς πλεκτάνας των· ἄλλοι βα-
θείας ὑποσκάπτουσι ὑπονόμους. Σιωπὴ ἄκρα εἰς τὴν Πρωτεύ-
ουσιν νηνεμία, πρόδρομος τῆς τρικυμίας. Ὁ Σωτὴρ θέλει
καὶ αὐτὸς μετ' ὀλίγον ἐνώσει τὴν φωνὴν του εἰς τὸν γενικὸν
θόρυβον. Θέλουν πέσει μετ' ὀλίγον ἀπὸ τὸν θρόνον ὀλίγα ψύ-
χαλα, Σταυροὶ τινες, δύο τρία Ὑπουργεῖα, καὶ σιγὴ πάλιν
θέλει διαδεχθῇ τὴν μεγάλην ταραχὴν, ἀκίνησία τὴν με-
γάλην κίνησιν τῆς ἡμέρας... Ἡμεῖς δὲ οἱ σκεπτόμενοι ἄνθρω-
ποι θέλομεν μείνει πάλιν μὲ τὰς μελαγχολικὰς ἰδέας μας
περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ ἔθνους...

Ἡ ἈΗΔΙΑ.

Κἀνὲν Λεξικὸν δὲν ὥρισε καλῶς τὴν σημασίαν τῆς λέξεως
« ἀηδία », οὐδὲ τὸ μέγα τοῦ Κυρίου Ματακίδου τὸ ἀπὸ τὰ

1828 εἰς δύο τόμους ἐκδιδόμενον, οὐδὲ τὸ μικρὸν τοῦ Κυρίου Ψύλλα τὸ πρὸ μικροῦ τυπωθέν . . . Κατ' ἐμὲ ὁ ἀληθὴς ὀρισμὸς τῆς λέξεως « ἀηδία » εἶναι τὸ νὰ διατρίβῃ τις εἰς Ἀθήνας μακρὰν τῆς θαλάσσης ἐν μέσῳ κόνεως ὑπὸ οὐρανὸν ξηρὸν, νὰ βλέπῃ τὰ αὐτὰ πρόσωπα, ν' ἀκούῃ τὰ αὐτὰ πράγματα, ν' ἀναγινώσκῃ τὰς αὐτὰς Ἐφημερίδας, νὰ περιμένῃ τὴν Τράπεζαν καὶ τὸ δάνειον, καὶ νὰ βράζῃ μὲ τρεῖς τέσσαρας Ἰπουργοὺς διαφορουμένους, μὲ δεκαπέντε Συμβούλους τῆς Ἐπικρατείας ἀπληυημένους εἰς τὸν στενὸν λέβητα τῶν πολιτικῶν μας πραγμάτων.

Καὶ μὴ νομίζετε ὅτι τὸ αἶσθημα τοῦτο, τὸ ὅποιον μὲ κυριεύει καὶ μὲ τυραννεῖ ἀνηλεῶς, εἶναι ἴδιον εἰς ἐμὲ μόνον. Εἷς φιλόσοφος, (ὅστις εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ἐπέτα τόσον ὑψηλὰ ὅσον σήμερον ἡ Πρόεδρος,) ὁ Πασκάλης, λέγω, ὑπέκειτο καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ἀσθένειαν ταύτην, τὴν ὅποιαν ἀπέδιδεν εἰς τὴν ἀτέλειαν τοῦ ὀργανισμοῦ μας. « Ἡ ψυχὴ, ἔλεγεν, ἐρρίφθη ἐντὸς τοῦ σώματός μας διὰ νὰ κατοικήσῃ ὀλίγον χρόνον· γνωρίζει δὲ ὅτι δὲν εἶναι ἡ ζωὴ αὐτὴ, παρὰ μετάβασις εἰς ὁδοιπορίαν ἄλλην αἰωνίαν· ὅθεν λυπεῖται σκεπτομένη εἰς ἑαυτὴν κ.τ.λ. » καὶ ἄλλα τοιαῦτα, τὰ ὅποια δύνασθε ν' ἀναγνώσετε κατὰ πλάτος εἰς τὴν Εὐαγγελικὴν Σάλπιγγα.

Ἄν θέλετε δὲ ἀκόμη, πρὸς ἀπολαγίαν μου, σᾶς φέρω ἀνθρώπους εὐτυχιστάτους, οἵτινες μ' ὅλον τοῦτο ἀηδιάζον τὴν ζωὴν. Σᾶς φέρω τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρον, ὅστις ὕστερον ἀπὸ τὰς κατὰ Περσῶν νίκας τοῦ ἐβαρύνετο νὰ κάθηται ἥσυχος εἰς τὸν θρόνον τοῦ Κύρου καὶ δὲν εὗρισκε διασκέδασιν οὐδὲ εἰς τὰ ὄργια τῆς Βαβυλωνος, ἀλλ' ἀκούων ἀπὸ φιλοσόφους ὅτι ὁ οὐρανὸς περιέχει καὶ ἄλλας γαῖας πολὺ μεγαλητέρας τῆς ἰδικῆς μας, κατάκαρδα ἐλυπεῖτο διότι δὲν ἐδύνατο

νὰ ὑπάγῃ· καὶ ἐκεῖ νὰ καύσῃ τὸ Ἀνακτόριον κἀνεὸς ἄλλου Δαρείου. Ἀρκετὰ παραδόξου ἀηδίας παράδειγμα μᾶς ἄφησε καὶ ὁ Σύλλας, ὅστις περὶ τὸ γῆράς του μὴ ἔχων πλέον Μιθριδάτας νὰ δαμάσῃ, Μιχρίους νὰ ἐξολοθρεύσῃ, Βουλευτὰς τῆς Ῥώμης νὰ σφάξῃ, παρητήθη τῆς Δικτατορίας λέγων θρασύτατα ὅτι τοῦ Ῥωμαϊκοῦ λαοῦ ἡ εἰρηνικὴ κυβέρνησις καὶ αἱ εἰς τὴν διοίκησιν τῆς Πρωτεύουσας τοῦ κόσμου λεπτομέρειαι τοῦ ἐφαίνοντο μονότανοι, κατώτεραι τῆς μεγαλοφυΐας του, καὶ τὸν ἀηδιάζον.

Διὰ ν' ἀποφύγῃ τὴν ἀηδίαν αὐτὴν, οἱ Ἄγγλοι σήμερον ὑπλίζουσι μὲ σιδηροῦς ὄνυχας τοὺς πρωῒνοὺς τῶν κήρυκας, τοὺς ἀλεκτρυόνας, καὶ τοὺς βᾶλλουν εἰς αἵματώδη κατ' ἀλλήλων πύλον, ἢ πληράνουν γρονθοκόπους καὶ τοὺς βᾶλλουν διὰ σαμφωνικῶν πληκτισμῶν νὰ συντρίβωσιν ὁ εἰς τοῦ ἄλλου τὰ κρανία καὶ τὰς σιαγόνας, καθὼς (ὦρα των καλὴ!) οἱ Κύριοι Κωλέττης καὶ Μαυροκορδάτος, διὰ νὰ διασκεδάσωσιν ἴσως καὶ αὐτοὶ, ἔβαλλον τοὺς λογίους καὶ ὅλους τοὺς Προκρίτους τῆς Ἑλλάδος νὰ γρονθοκοπῶνται ἀπὸ τὰ 1821 μέχρι τῆς ὥρας ταύτης.

Καὶ εἰς τί νὰ προσηλωθῇ κἀνεὶς; Εἰς τὴν ζήτησιν τῆς Ἀληθείας; Εὗρετέ την ἂν δύνασθε. Ὁ Βραχμὰν δὲν συγκάθηται μὲ τὸν λάτρεν τοῦ πυρός. Ὁ Μωαμεθανὸς ὀνομάζει ἄπιστον τὸν Χριστιανόν. Ἡμεῖς καλοῦμεν φονεῖς Θεοῦ τοὺς Ἰουδαίους. Αὐτοὶ λέγουσι εἰδωλολάτραις ἡμᾶς. Ὁ Κύριος Γερμανὸς μεθ' ὅλης τῆς ἱεραρχίας μας Συνόδου βλέπει κεκρυμμένον τὸ πῦρ τὸ ἐξώτερον ὑπὸ τὰς διδασχὰς τῶν Λουθηροκαλβίνων. Ὁ Πάπας ἐν τοσούτῳ θεωρεῖ ὅλον τὸν ἐλληνικὸν Κλῆρον ὡς Σχισματικόν. Ὁ μὴ ἔχων οὐδὲ πλοῦτον, οὐδὲ τίτλους καὶ κατὰ δυστυχίαν τοῦ Δημοκράτης ὀργίζεται κατὰ τοῦ πλούτου, κατὰ

τῶν τίτλων καὶ τῶν Πριγγίπων. Ὁ αὐτόχθων Ἀριστοκράτης ἀποστρέφεται τὸ πνεῦμα τῆς ἰσότητος, τὸ ὁποῖον εἰσάγει ὁ ἐτερόχθων λόγιος ὁ μὴ ἔχων ποῦ τὴν κεφαλὴν κλῖναι. Ὁ ἐκ τοῦ Τάγματος τοῦ Γαρδικιώτου φιλοπόλεμος φουστανελοφόρος καταφρονεῖ τὸν φιλήσυχον ἔμπορον τῆς Ἑρμουπόλεως. Αὐτὸς δὲ δὲν εὐρίσκει ἐπὶ τῆς γῆς στερεώτερον ἄλλο παρὰ τὸ μέταλλον τοῦ χρυσίου, περὶ τοῦ ὁποῖου ὅμως δύο ἢ τρεῖς πρότεστοι διδάσκαλοι τοῦ ἔθνους μας ἔχουν διαφοροὺς γνώμας.

Εἰς τί ἄλλο νὰ παραδοθῇ κἀνεῖς; Εἰς τὴν Φιλοσοφίαν; Καὶ ποίαν ἀπὸ τὰς τόσας νὰ ἐκλέξῃ; τὴν τοῦ Πυθαγόρου, ἢ τὴν τοῦ Θάλητος; τὴν τοῦ Πλάτωνος, ἢ τὴν τοῦ Ἀριστοτέλους; Αὐτὸς ἔχει τὰς δύνاس του, ἐκεῖνος τὸ κενόν του, ὁ ἄλλος τὸν ἐλκυσμόν του. Νὰ λάβῃ τις τὴν στοϊκότητά τοῦ Ζήνωνος, ἢ τὰς ἀμφιβολίας τοῦ Καρνεάδου; Νὰ παραδεχθῇ τις τὰ ἅτομα τοῦ Ἐπικούρου, ἢ τὰς μονάδας τοῦ Λεῖδωνιτίου, ἢ τὸν Γαλαξίαν τοῦ φίλου Σοφιστοπούλου;

Νὰ γίνῃ κἀνεῖς λάτρης τῆς Ἐλευθερίας; Εἰς τὴν Ρώμην οἱ στρατηγοὶ τῆς Βροῦτος καὶ Κάτων ἐχειροκτονήθησαν. Εἰς τὴν Γαλλίαν ὁ φιλόσοφος τῆς Κονδορσέτος ἔπαιε τὸ δηλητήριον λέγων· « ἐδυνάμην νὰ γίνω τύραννος, ἢ θύμα τῆς τυραννίας. Προετίμησα τὸν θάνατον, καὶ ἀφῆκα τὴν ὁδὸν τῆς ἀνομίας ». Ὁ εὐγλωττός τῆς ῥήτωρ Μανουέλος, κατακυβασθεὶς βιαίως ἐκ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς, ἀπέθανεν ἀπὸ αἰσχος· καὶ ὁ γενναῖος τραπεζίτης τῆς Λαφίττης ἐχρεωκόπησεν. Εἰς τὴν Ἑλλάδα σήμερον ὁ πρῶτος βωμός τῆς, ἡ ὕδρα, κατερημώθη... καὶ ὅστερον ποῖον ἔπαινον λαμβάνουν οἱ ψάλται καὶ ἀοιδοὶ τῆς; Εἰς φλύαρος Ἐφημεριδογράφος τοὺς ἐξυβρίζει, οἱ Ὑπουργηματικοὶ τοὺς θεωροῦν ὡς ἐξωτικὰ ὄντα, οἱ διδάσκαλοι δὲν τοὺς ἐκτιμῶσι διότι δὲν γράφουν εἰς ἱαμβικὰ ἔπη, διότι δὲν συνθέ-

τουν κάμμίαν Ῥητορικὴν ἢ Γραμματικὴν, ἀλλὰ μόνον Αὐρικὰ, Κούρκας, Ὀδοιπόρους, Πανοράματα καὶ Πλάστιγγας.

Προχθὲς πρὸς τὸ ἐσπέρας ἐπεριδιάβαζα μόνος εἰς τὸν σκιερὸν καὶ ἀρκετὰ ὥραϊον κήπον τοῦ Ἰωάννου Βλάχου. Ἦλθε νὰ μ' εὕρῃ ἐκεῖ μετ' ὀλίγον εἰς λόγιος τῆς Πρωτευούσης, φίλος τῶν Μουσῶν, κατόπιν δὲ τούτου καὶ ἄλλοι ἐπίσης πεπαιδευμένοι ἐλκνύμενοι ἀπὸ τὴν τερπνότητα τῆς φύσεως καὶ τοῦ τόπου. Ἦρχησεν ὁμιλία περὶ τῆς ζωῆς τῶν λογίων ἐν γένει.

« Εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα, (εἶπεν εἰς ἐκ τῶν παρευρισκομένων,) οἱ λόγοι ἐθεοποιοῦντο. Οἱ ἐπτὰ σοφοί της ἦσαν ἄλλοι μὲν βασιεῖς, ἄλλοι δὲ νομοθέται, ἄλλοι δὲ διδάσκαλοι καὶ ποιηταί τιμώμενοι ὡς ἡ χρησιμοδότις Πυθία. Ὁ Περίανδρος καὶ ὁ Πιττακὸς ἐβασίλευον εἰς τὴν Κόρινθον καὶ εἰς τὴν Μιτηλύνην. Ὁ Σόλων, ὁ Βίας καὶ ὁ Χίλων ἦσαν πατέρες νομοθεσίας. Ὁ Κλεόβουλος διὰ τῶν ποιήσεών του ἐπλούτει, καὶ ὁ Θαλῆς διὰ τῆς φιλοσοφίας του ἔζη ἑνδοξὸς καὶ ἀνενδής. Οἱ λόγοι τότε εἶχον μέγαν ὀρίζοντα ζωῆς. Τριήρης τοῦ Διονυσίου μετέφερεν ἀπὸ τὰς Ἀθήνας εἰς τὰς Συρακούσας τὸν Πλάτωνα. Εἰς τὰ Ὀλύμπια ὁ Ἡρόδοτος ἀνεγίνωσκε τὴν ἱστορίαν του χειροκροτούμενος, καὶ ὁ Πίνδαρος, δαφνοστεφὴς καὶ θεόπνευστος, ἔκρουε τὴν λύραν του ᾄδων

« Ἀναξιφόρμιγγες ὕμνοι,
τίνα Θεὸν, τίνα δ' ἄνδρα
κελαδήσωμεν;... »

Οἱ διδάσκαλοι τότε δὲν παρέδιδον εἰς Σχολὰς Κυβερνήσεων οὐδ' ἐπὶ μισθῷ, ἀλλ' εἰς σκιεροὺς περιπάτους καὶ δωρεάν, καὶ ὁ Ἀριστοτέλης καὶ ὁ Ξενοκράτης καὶ ὁ Δημοσθένης ἀνεμύγνοντο μετὰ τῶν πολυαρίθμων μαθητῶν τοῦ Πλάτωνος εἰς τὴν Ἀκαδημίαν. »

Κατὰ τοὺς νεωτέρους καιροὺς εἰς τὴν Γαλλίαν, (ἐπρό-

ἔφισεν ἄλλος,) ἐν μέσῳ κοινωνίας ὅχι τόσο ἀπληρῶς ὡς ἡ τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος, ἐπὶ δεκάτου τετάρτου Λουδοβίκου, ἤρχισαν κατὰ πρῶτον οἱ πεπαιδευμένοι ν' ἀπολαμβάωσιν ὀλίγην τινα ὑπόληψιν. Οἱ Μολιέροι, Ρακίνοι καὶ Βοαλῶ, οἱ Βοσσουέτοι, Πασκάλαι καὶ Φενελῶνες ἐλάμπρυναν τὸν χαρακτῆρα τοῦ λογίου εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν ὁ ἐλαχιστος Ἰπαλληλίσκος προετιμᾶτο τοῦ Καρτεσίου. Ἀλλὰ τὸ ἐπάγγελμα τῶν λογίων κατεπρονεῖτο ἀκόμη. Κανείς εὐγενής, οὐδὲ ὁ βασιλεὺς αὐτὸς Λουδοβίκος, ἐγνώριζε νὰ ὀρθογράψῃ, ἐκτὸς μόνον τῆς Σεβινῆς καὶ τοῦ Ρωσφεουκώλτου· καὶ ὁ Καβοά, Αὐλικὸς φίλος τῶν λογίων, μόλις ἐτόλμα νὰ παρουσιασθῇ ἀνευθριάστως εἰς τὴν Αὐλὴν μετὰ τοῦ ἀθανάτου Ρακίνου. Κατὰ τὴν ἀκόλουθον ἑκατονταετηρίδα ἐτέθησαν αἱ βάσεις τῆς ἀνυψώσεώς των, καὶ εἰς συναναστροφὰς γυναικῶν εὐγενῶν καὶ πλουσίων εἶδαν τὸν Μοντέσκιον νὰ συμβουλευέται τὴν Δουκέσσαν Αἰγγιλῶνος περὶ τῶν Περσικῶν Ἐπιστολῶν του, τὸν Δαλαμβέρτον νὰ συμφιλοσοφῇ μετὰ τῆς Κυρίας Ἐπιναίης, καὶ τὸν δημοκράτην Ρουσσὼ νὰ ῥητορεύῃ κατὰ τῆς προνομιαίας τάξεως τῶν εὐγενῶν ἔμπροσθεν τῆς Κυρίας τοῦ Ἀρχιστρατήγου Λουξεμβούργου. Ὁ Βολταῖρος, μὲ τὸ σκῆπτρον τῶν Μουσῶν εἰς τὴν χεῖρα, συνεκάθητο μετὰ τοῦ βασιλέως Φρεδερίκου, καὶ ὁ Διδερότος συνέζῃ φίλος μετὰ τῆς Αὐτοκρατορίσσης Αἰκατερίνης.

« Κάμμία κλάσις, (εἶπα ἐγὼ,) δὲν ἐβλάφθη τόσο εἰς τὴν Γαλλίαν κατὰ τὴν ἐπανάστασίν της, ὅσον οἱ λόγοί της, εἰς τοὺς ὁποίους ἀδίκως τὴν ἀπέδωκαν. Ἀναμφιβόλως αὐτοὶ διὰ τῶν συγγραμμάτων των ἐζήτησαν βελτιώσεις εἰς τὰς τύχας τῶν ἐθνῶν. Ἀλλὰ μακρὰν τοῦ νὰ προκηρύξωσιν αἷματοχυσίας καὶ σφαγὰς, ἠθέλησαν μάλιστα νὰ τὰς ἐμποδίσωσιν. Ὅθεν πρῶτα θύματα τῆς ἀναρχίας ἔπεσαν ὁ Βαλῆς, ὁ Λα-

ἑορταζόμενος, ὁ Κονδορσέτος, ὁ Σαμφορτος καὶ ὁ Σενιέρος. Εἰς πάντα καιρὸν οἱ ἄνδρες, οἱ μοχθήσαντες πλειότερον εἰς τὸ φωτισμὸν καὶ τὴν εὐδαιμονίαν τῆς ἀνθρωπότητος, ὑπέφεραν ἀπὸ τοὺς συμπολίτας τῶν μεγαλητέρας καταδρομᾶς καὶ ἀδικίας. Ὅλοι σχεδὸν δικαίως δύνανται νὰ εἰπῶσιν ὡς ὁ Βάκων· «ἀφίνω τ' ὄνομά μου καὶ τὴν μνήμην μου εἰς τὰ ξένα ἔθνη καὶ εἰς τοὺς μέλλοντας αἰῶνας.» Ἡ ἀμάθεια ἔλαβεν ὡς κληρονομικὸν ἀξίωμα πανταχοῦ, καὶ πρὸ πάντων σήμερον εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅτι δὲν εἶναι οἱ λόγιοι ἄξιοι νὰ διαχειρίσωσι τὰ κοινὰ πράγματα, καὶ ὅτι ἄνθρωποι γνωστοὶ διὰ πονημάτων, τὰ ὅποια προϋποθέτουν πολυχρόνιον σπουδὴν καὶ βαθεῖαν γνῶσιν τῶν ὄντων καὶ τῆς ἀνθρωπίνης καρδίας, δὲν ἔχουν τὴν θεόπνευστον χάριν μηχανορράφων τινῶν ἐν κακοῖς γηρασάντων. Ἐκτὸς τούτου ὁ διαπληκτισμὸς εἰς τὴν Ἑλλάδα εἶναι σήμερον περὶ τόσων οὐτιδάνων πραγμάτων, τὰ πάντα εἶναι τόσον ἄθλια, ὥστε ἐφ' ὅλης τῆς Ἑλλάδος μίαν λέξιν βλέπω μὲ μεγάλα στοιχεῖα γεγραμμένην «**ΛΗΔΙΑ**».

ΠΕΡΙ ΣΑΤΥΡΑΣ

Ἐπειδὴ ἐγκυκλοπαιδικοὶ τινες νέες ἐζήτησάν ἐσχάτως νὰ δυσφημήσωσι τὴν σατυρικὴν ἐν γένει Ποίησιν καὶ νὰ παραστήσωσι τοὺς περὶ ταύτην καταγινομένους ὡς ἐνεργοῦντας τὴν ἀνομίαν, θέλομεν ὁμιλήσει ὀλίγα τινὰ περὶ τοῦ μέρους αὐτοῦ τῆς Φιλολογίας, περὶ τῶν διαπρεψάντων εἰς τὰ μεγάλα ἔθνη Σατυριστῶν καὶ περὶ τῶν κανόνων τῆς Σατύρας. Ἐπιχειροῦμεν ἔργον διδακτικόν, καὶ ἴσως ἐνοχλήσωμεν τοὺς ἀναγνώστας μας ὅψονται οἱ αἵτιοι...

Ἡ ἀποσεύουσα τὸν ὀθωμανικὸν ζυγὸν Ἑλλὰς δὲν εἶχεν ἰδέαν τῆς Σατύρας, καὶ οἱ πολεμισταὶ τῆς, κατὰ τὸ 1821 ἔτος, μαχόμενοι κατὰ τῶν Τούρκων, τοὺς ὁποίους καὶ Περσάνους ἐκάλουν, δὲν ἐγνώριζον σατύρας καὶ διατριβάς,

« Σατούρναις καὶ λογοτριβαῖς καὶ ἄλλαις φιλαρίαις. »

Πρώτη σάτυρα μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τριπόλεως ἐτοιχοκολλήθη κατὰ τινων Ὀπλαρχηγῶν, οἵτινες εἶχον τὴν ἀμαρτίαν ν' ἀγαπῶσι παραπολὺ τὸ ἀργύριον καὶ τὸν χρυσὸν ὡς οἱ ὀμηρικοὶ ἥρωες· αὕτη δὲ παρὰ τοῦ κοινοῦ ὀνομάσθη Σατούρνα.

Μ' ὅλον τοῦτο ἡ ἀρχὴ τῆς Σατύρας ἀναβαίνει μέχρι τοῦ ὀγδόου αἰῶνος πρὶν Χριστοῦ. Ἡ Πάρος ἐγέννησε τὸν πατέρα τῆς, τὸν περίφημον Ἀρχίλοχον. Ἡ Πυθία προεμήνυσε τὴν γέννησίν του, καὶ οἱ Ἕλληνες θαυμάσαντες τὴν ἔντανον τῶν ἐπῶν του ἀρμονίαν, τὰς πλήρεις εἰκόνων καὶ ἰδεῶν ποιήσεις του, ὡς πρὸς τὸ λυρικὸν εἶδος τὸν κατέταξαν εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ὀμήρου. Ποτὲ ὅμως εὐφυΐα μεγαλητέρα δὲν ἐμολύνθη ἀπὸ χαρακτῆρα ρυπαρότερον. Εἰς ἐχθροῦς του, φίλους του, ἐρωμένους του, εἰς ὅλους ἐπέχυσε τὴν χολὴν του, καὶ, τὸ περιεργότερον, ἐξιστορήσας αὐτὸς τὸν βίον του, δὲν ἐρυθρίασε νὰ ζωγραφίσῃ καὶ τὰς ποιητικὰς παρεκτροπὰς του. Διηγοῦνται ὡς δεῖγμα μεγίστης σατυρικῆς του δεινότητος καὶ κακοηθείας ἐνταῦτῳ τὴν τραγικὴν τελευτὴν τῆς Νεοβούλης, κατὰ τῆς ὁποίας, ἀπελπισθεὶς νὰ τὴν νυμφευθῇ, ἔγραψεν ἰάμβους τόσον δυσφήμου εὐγλωττίας, ὥστε ἠνάγκασεν αὐτὴν καὶ τοὺς γονεῖς τῆς νὰ προτιμήσωσι θάνατον ἀπὸ ζῶν ἄτιμον.

Μετ' αὐτὸν ἐφάνη ἐξοχώτερος ὁ Ἀριστοφάνης, ὅστις καὶ κωμωδίαν, τὰς Νεφέλας, ἔγραψε κατὰ τοῦ Σωκράτους, καὶ πολλάκις ἐσατύρισεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς καὶ τὸν ἴδιον Περικλῆν.

« Πόρνην δὲ Σμακίθην ἰόντες Μεγάραδε
νεκνίαι κλέπτουσι μυθουσιπτάδοι »

καὶ οἱ Μεγαρεῖς δδύναις πεφουσιγγωμένοι
 ἀντεξέκλειψαν Ἀσπασίας πόρνα δύο·
 κἀντεῦθεν ἀρχὴ τοῦ πολέμου κατερράγη
 Ἑλλήσι πᾶσιν ἐκ τριῶν λαικαστριῶν.
 Ἐντεῦθεν ὀργῇ Περικλῆς ὁ ὑλύμπιος
 ἤστραπτεν, ἰθρόντα, ξυνεκύκα τὴν Ἑλλάδα,
 ἐτίθει νόμους ὥσπερ σχολιά γεγρ αμμένους,
 ὡς χρὴ Μεγαρέας μῆτε γῆ, μῆτ' ἐν ἀγορᾷ,
 μῆτ' ἐν θαλάττῃ, μῆτ' ἐν ἡπείρῳ μένειν.

Ἡ Σάτυρα εἰς τὴν Ῥώμην συνήνωσε τὴν χάριν μετὰ τὴν δύ-
 ναμιν ὑπὸ τὸν κάλαμον τοῦ Ὀρατίου. Ἐξευγένισεν οὗτος τὸν
 κλάδον αὐτὸν τῆς Ποιήσεως, περιέπαιξε τὰ ὄντως ἄξια χλευα-
 σμοῦ ὡς τίμιος ἄνθρωπος καὶ ἡστειεύθη ὡς φρόνιμος.

Συντομώτερος, ἀλλ' ὅχι γλαφυρότερος ὁ Πέρσης εἰς τὰς
 ἀγνάς του συνθέσεις, ἐνοπλίζεται μετὰ ὅλην τὴν αὐστηρότητα
 τῆς ἀρετῆς, καὶ, θαρράλως ἐμβαίνων εἰς τ' Ἀνακτόρια, στη-
 λιτεύει τὴν διαφθορὰν τῶν Αὐλῶν, τοὺς κλειδούχους μα-
 στρωποὺς, τὰς προδιδούσας τὴν Αὐτοκρατορίσσαν θαλαμη-
 πόλους, αἱ ὁποῖαι κρυφίως μετὰ τοῦ Καίσαρος ὑφαίνουν τὸν
 ἔρωτα, καὶ τὴν χαμέρπειαν τῶν αὐλικῶν πιθήκων, οἵτινες
 δὲν ἔχουν κἀνὲν ἴδιον φρόνημα.

Ὁ θερμὸς Ἰουβενάλης παριστᾷ μετὰ χρώματα ζωηρότερα
 τὴν διεφθαρμένην Ῥώμην. Κατ' αὐτὸν ὁ Κριτὴς καπηλεύει
 τοὺς νόμους· ἡ Σύγκλητος ἐμπορεύεται τὸν Ῥωμαϊκὸν λαόν· οἱ
 ἀπελεύθεροι ἀνταλλάττουν μετὰ χρυσὸν περγαμνηνοὺς χάρτας
 εὐγενείας· αἱ γυναῖκες, καὶ πρώτη μεταξὺ αὐτῶν ἡ Αὐτο-
 κρατορίσσα, κατεψιμμουθιωμέναι καὶ ὑπὸ δάνειον χρυσὴν κά-
 μιν σκεπάζουσαι τὸ ρυτιδούμενον μέτωπόν των, μολύνουν
 τὸν γυναικωπύτην καὶ τὸν νυμφικὸν θάλαμον. Ἀλλὰ πολλά-
 κισ μετὰ χεῖρα ἱερόσυλον ἀνασύρει ἀπὸ τὸν ἰδιωτικὸν βίον τὰ
 κάλυμμα. Ἀλλὰ παλλάκις ἐξοκέλλει, ἐκλέγων ὡς ἀντικείμενα

σατυρισμοῦ πράγματα, τὰ ὅποια ἔπρεπε νὰ τὸν ἐμπνέωσι σέβας. Πανταχοῦ, παραδείγματος χάριν, ὅπου ὑπάρχει ἀρετὴ καὶ ἠθικὴ, τὸ γῆρας εἶναι σεβαστόν. Ὁ Ἰουβενάλης ὁμῶς ἠδύνεται νὰ περιγράφῃ ἐμπαικτικῶς τοῦ γέροντος τὸ ἐσθρασμένον ὄμμα, τὸ τρέμον σιαγόνιον, τὸ κυρτὸν σῶμα καὶ τὰς ματαίας τοῦ προσπαθήσεις νὰ μασήσῃ τὸν ἄρτον, ὅστις διατηρεῖ τὴν ἐπώδυνον ὑπαρξίν του. Ἡ θλιβερά γραφίς του ἐξεικονίζει τὴν ποδάγραν, ἣτις τὸν κρατεῖ κλινήρη, τὴν πέτραν, ἣτις τὸν καθιστᾷ ἔξω φρενῶν διὰ τῶν ἀλγηδόνων, καὶ ἀποδίδει τὴν ὀλίγην ζωογονοῦσαν αὐτὸν θερμότητα εἰς τὸν πυρετὸν, ὅστις τὸν κατατρώγει. Τέλος πάντων χωρὶς σέβας πρὸς τὴν πολὺν ἡλικίαν, γελῶν διὰ τὴν δευτέραν αὐτῆς νηπιότητα, παριστᾷ τὸν ὑπέργηρον οἰκογενείας πατέρα ὡς μὴ ἐνθυμούμενον πλέον τίποτε καὶ παραγνωρίζοντα ὅλα τὰ περίξ ἀντικείμενα.

«Τοὺς θλιμμένους συγγενεῖς τοῦ δὲν γνωρίζει αὐτὸς πλέον, Οὐδὲ τὸν συντράπεζόν του, φίλον τοῦ στενὸν καὶ ἀρχαῖον, Οὐδ' αὐτὴν τὴν λυπημένην σύζυγόν του, τὴν ὁποίαν ὀνομάζει Κύριέ μου, καὶ τὸν δοῦλόν του Κυρίαν.»

Εἰς τὴν Ἰταλίαν ὁ Ἀριόστος, εἰς τὴν Ἀγγλίαν ὁ Πῶπ, εἰς τὴν Γαλλίαν ὁ Βοαλὼ, Γιλβέρτος καὶ Βερανζέρος, ἐξέτειναν τὸ στάδιον τῆς Σατύρας καὶ τὸ κατέστησαν ὠφέλιμον εἰς τὴν κοινωνίαν.

Εἰς τὴν νέαν Ἑλλάδα, πρὶν τῆς ἐπαναστάσεως, πρῶτος ὁ Κύριος Ἰάκωβος Ρίζος εἰσήγαγε τὴν Σάτυραν, ἐκδώσας τὰ Κωμικοῦ, ἢ τὸν ἐμπαιγμὸν τινῶν λέξεων καινοφανῶν καὶ στρυφνῶν τῶν Κοραϊστῶν, καὶ τὴν Κοῦρκαν, ἢ ποίημα σατυρικὸν κατὰ τοῦ Φαναριωτισμοῦ. Εἰς αὐτὴν περιγράφων εὐφυῶς καὶ ποιητικῶς τὸν θρακικὸν Βόσπορον καὶ τὴν ἀγαπη-

τὴν τῶν Φαναριωτῶν κατοικίαν, τὰ Θεραπειᾶ, λέγει·

« Ἐκεῖ ὡς καὶ οἱ κάτοικοι οἱ φίλοι Φαναριώταις
Τὰ Θεραπειᾶ τοὺς τ' ἀγαποῦν σὰν Σπάρτης πατριώταις,
Καὶ μεταξύ τοὺς ἄσπονδοι καὶ μὲ διαφωνίαν,
Σ' τῶν Θεραπειῶν τὸν ἔπαινον φυλάττουν συμφωνίαν. »

Καὶ κατόπιν ἐξεικονίζων εὐστόχως τὸν Φαναριώτην
ἐξακολουθεῖ·

« Εὐρίσκειτ' ἓνας ἄρχοντας Λουκᾶς ὠνομασμένος,
Ἀπ' οὐρανοκατέβητο εἰς τὸ Φανάρι γένος·
Πλούσιος, ἔχει ἀρμαθιαῖς γεραῖς ὁμολογίαις
Εἰς ἔγκριταις, ἀκίνδυναις, μεγάλαις Ἐπαρχίαις. . .
Αὐτὸς ἀφ' οὗ συνάθροισε τοὺς θησαυροὺς τοῦ Κροίσου
Σ' τῶν Φαναριώτων τὸ Περοῦ σ' τὸν Δούναβιν ὀπίσου,
Ὅπισ' ἀπὸ τὸν Δούναβιν, ἐκεῖ ποῦ τὸ χρυσάφι
Χλωμαῖζει τῶν ἡδονικῶν τὴν ὄψιν σὰν τὸ θεῖον φῶς,
Ἐγύρισε παμπλούσιος εἰς τὸ Φανάρι πλέον,
Κ' εἰς τὴν τρυφὴν σὰν Λούκουλλος τῶν παλαιῶν Ῥωμαίων. . .
Πουρνὸ ἄλλα φορέματα, τὸ βράδυ φοροῦσ' ἄλλα·
Εἶχε καλπάκια ἄπειρα, γυαλιστερά, μεγάλα,
Καὶ σ' τοῦ Τομάζου πάντοτε πηγαίνωντας τὸν κῆπον
Τὸν δοῦλον εἶχ' ὀπίσω του μ' ἓνα δεμάτι πίπων. »

Ἰδέτε πῶς παριστᾷ τὴν ἔπαρσιν καὶ ἀλαζωνείαν του, βάλλων εἰς τὸ στόμα του τοὺς ἀκολουθοῦς στίχους·

« Ποτὲ τόσο δὲν ἔτυχε τὸ αἶμά μου ν' ἀνάψῃ,
Μήτ' ὅταν στὴν ἐπιγραφὴν ὁ Φώτης μ' εἶχε γράψῃ
Τὸ σοβαρὸ πανευτυχῶς ἀντὶς τὸ εὐδαιμόνως,
Μήτ' ὅταν ἐμνημόνευσεν ὁ πρῶην Ἐλασσῶνος
Ἐμένα τὸν Ποστέλνικον κατόπ' ἀπ' τὸν Γιωργάκη,
Ἐμένα τέτοιον ἄρχοντα κατόπ' ἀπ' ἄρχοντάκι. . . »

Ἄς ἰδῶμεν τώρα ἐν γένει ποίους ὁ εἰς τὸ κοινὸν καλὸν ἀπο-
 βλέπων Σατυριστὴς δύναται εἰς τὸν ἑλεγχόν του νὰ καθυπο-
 βάλλῃ χωρὶς νὰ ὑπερβῇ τὰ ὅρια τῆς ἠθικῆς καὶ δικαιοσύνης.
 Πρῶτον τοὺς συγγραφεῖς, ἐπειδὴ πᾶς ὁ ἐκδίδων σύγγραμμά
 του παραχωρεῖ τὸ δικαίωμα τῆς ἐπικρίσεως εἰς τοὺς ἀναγνώ-
 στας του. Δεύτερον τοὺς διαχειροῦντας τὰ δημόσια, ἐπειδὴ
 πᾶς ὁ ὑπηρετῶν δημοσίως δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς βιβλίον, τὸ
 ὁποῖον ἀγοράζοντες λαμβάνομεν τὴν ἐξουσίαν νὰ τὸ ἀνακρί-
 νωμεν· ἡ ἀνάκρισις δὲ τῶν πράξεων τοῦ δημοσίου ἀνδρὸς δύ-
 νатаι νὰ ἐκταθῇ καὶ μέχρις αὐτῆς τῆς ἰδιωτικῆς του ζωῆς,
 ὅταν αὐτὴ, αἰσχυρὰ καὶ σκανδαλώδης, δίδῃ κακὸν παράδειγμα
 εἰς τὴν Πολιτείαν καὶ τὴν μολύνῃ.

Τοὺς κανόνας αὐτοὺς ἐλάβομεν ἡμεῖς ὑπ' ὄψιν καὶ σταθε-
 ρῶς ἠκολουθήσαμεν, ἐπιχειρήσαντες τὸ ἐθνωφελές, ἀλλὰ βα-
 ρὺ καὶ δυσχερὲς ἔργον τῆς Σατύρας. Ἐχλευάσαμεν ἐνίοτε συγ-
 γραφεῖς τινὰς ἀπειροκάλους Ἐφημερίδων, ποιήσεων ἢ πεζοῦ
 λόγου. Δὲν ἐφείσθημεν κανένα ἐκ τῶν διασχιζόντων τὴν Ἑλ-
 λάδα Φατριαρχῶν, περιορισθέντες ὅμως εἰς τὸ νὰ ἐξελεγχῶμεν
 μόνον τὴν περὶ τὰ δημόσια διαγωγὴν των. Ὅταν περὶ τὰ τέλη
 τῆς κυβερνήσεώς του ὁ Ἰωάννης Καποδίστριας, καταπατῶν
 καὶ ὅρκους καὶ νόμους, ἐξώριζε, προέγραφεν, ἐμίσθονε κατασκό-
 πους καὶ ἠγόραζε τὰς ἐκλογὰς τῶν Πληρεξουσίων, ἐνομίσαμεν
 τότε χρέος μας νὰ τὸν στηλιτεύσωμεν, καὶ διὰ τοῦτο εἰς τὴν
 πρὸς τοὺς Ἐκτάκτους Ἐπιτρόπους καὶ Διοικητὰς του Ἐγκύ-
 κλιον τὸν παρεστήσαμεν λέγοντα·

« Βοηθεῖτέ με, πιστοὶ μου, μὲ στρεβλώσεις, μὲ δεσμεύσεις,
 Μὲ πυρκιᾶς, μὲ φόβους, μ' ἐξορίας, μὲ δημεύσεις...
 Βῆλτε τὰ δυνατά σας, καὶ τῶν χωρικῶν ἀνθρώπων
 Ἀγοράσετε τὰς ψήφους μὲ ψευτικῆς, μὲ κάθε τρόπον.

Ἄν σὰς λείπη κάπου κάπου ἡ μονέδα ἡ χρυσῇ,
 Πέρνητέ τους εἰς τὰ σπήττα καὶ κερνάτέ τους κρασί. . .
 Στείλετέ μ' Ἀντιπροσώπους γεωργοὺς καὶ ζευγηλάτας
 Καὶ ἀνθρώπους μὲ τὰς πτέρνας ἀπὸ χώματα γεμάτας. . .
 Στοὺς Πληρεξουσίους πέτε πῶς τὸν ὕστερόν μου γρόππον
 Εἰώδευσα εἰς τὰς ἐκτάκτους πληρωμὰς τῶν κατασκόπων. »

Ἀλλ' ὅταν ὕστερον οἱ τυραννομάχοι συνταγματικοὶ μᾶς
 ἦρωες, διαδεχθέντες αὐτὸν, δὲν ἔφερον εἰμὴ χάος καὶ κατα-
 στροφὴν εἰς τὴν Πολιτείαν, καὶ οὐδὲ νόμους ἐλευθέρους, οὐδὲ
 Βουλὴν ἐθεμελίωσαν, τότε ἡμεῖς πάλιν δικαιοματικῶς ἐφω-
 νάζαμεν·

« ὦ αἴσχος! ὦ ἀναΐδεια! Οἱ πρόμαχοι τῶν νόμων,
 Ἀφ' οὗ τὸ ἔθνος ἔσυραν εἰς ἀπωλείας δρόμον,
 Θύσiasαν στὰ πάθη των καὶ νόμους καὶ πατρίδα. . .
 Ἐστία ὅλων τῶν κακῶν καὶ κέντρον διχονοίας,
 Εἰς δύο ἡ Κυβέρνησις ἐσχίσθηκε φατρίας,
 Κ' ἡ κάθε μία ἔνοπλος στὰς πόλεις, στὰ χωρία,
 Κτυπᾷ, κτυπᾶται, σφάζεται καὶ δὲν νικᾷ κάμμία. . .
 Ἀλλοίμονον! ὅλ' ἡ Ἑλλὰς εἰς χεῖλη κρημοῦ κεῖται,
 Κι' ὁ Καποδίστριας νεκρὸς τὸ ἔθνος ἐκδικεῖται. . .
 Νὰ ἦν ἔθνοκατάρατος ὅστις ποτὲ θελήσῃ
 Ἐνώσεις πατριωτικὰς μαζύ σας νὰ συστήσῃ,
 ὦ ψεῦσαι κατ' ἐπάγγελμα, ὦ γέροι λαοπλάνοι!
 Αὐτῆς σας τῆς διαγωγῆς τὸ μάθημα μᾶς φθάνει. . . »

Ἐν γένει ἐπροσπαθήσαμεν νὰ γράψωμεν ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ
 καλοῦ, ὑπὲρ τῆς γενικῆς ὠφελείας καὶ, ὡς ἰσχυρὸν ἐλυπήσαμεν
 κἀνέναν, ἐλυπήθημεν ἡμεῖς πρῶτοι, ἀναγκασθέντες νὰ τὸν
 προσβάλωμεν. Ποτὲ ὅμως, τὸ λέγομεν θαρράλῶς, εἰς ἰδιωτι-
 κὰς κακίας, εἰς ἰδιωτικὰ αἴσχη δὲν ἐβάψαμεν τὸν κάλαμόν

μας. Καὶ ὕστερον, μετὰ δέκα ἐτῶν ἀγῶνας καὶ μόχθους μάς;
 ζητοῦσί τινες σήμερον νὰ μάς συκοφαντήσωσιν (1)! Ἀλλ' οἱ
 ποιήσεις μας, εἰς τὰς χεῖρας τῆς Ἑλλάδος ὅλης εὐρισκόμεναι,
 μαρτυροῦσιν ὑπὲρ ἡμῶν. Δυνάμεθα κατὰ τῶν τοιούτων κα-
 τηγόρων μας νὰ εἰπῶμεν μετὰ τοῦ Σενιέρου·

« Contre moi réunis, qu'ils me lancent d'en bas
 Des traits empoisonnés qui ne m'atteindront pas.
 Plus puissant que la loi qui gémit en silence,
 Un trait lancé d'en haut punit leur insolence;
 Et de leur nom flétri l'ineffaçable affront
 Est comme un fer brûlant imprimé sur leur front. »

« Ἀλλ' οἱ στίχοι μου στεφάνους, οὐδ' ἐπαίνους των ζητεῖουν·
 Τὴν φαρμακεράν των γλῶσσαν οἱ ἐχθροί μου ἄς χαροῦν·
 Κατ' ἐμοῦ συνενωμένοι, κάτωθεν ἄς μὲ τοξεύουν
 Μικρὰ βέλη, ὅπου μῆτε νὰ μὲ φθάσουν ἡμποροῦν.
 Ἰσχυρότερον τοῦ νόμου, ὅστις δύναμιν δὲν ἔχει,
 Ἄνωθεν ἐν τόξευμά μου μὲ τὸ αἶμά των τοὺς βρέχει.
 Εἰς τὸ ἔρπον μέτωπόν των ἡ αἰσχὺνη χαραγμένη,
 Ὡς σιδήρου πυρῶμένου ἐγκαῦμα καὶ στίγμα μένει. »

(1) Βαρυθυθέντες τὰς τοιαύτας ἐριδας καὶ λογομαχίας, καὶ μὴ θέλοντες εἰς
 τὸ ἐξῆς νὰ εὐρισκώμεθα εἰς ἐπαφὴν μετὰ τῶν Ἑφημεριδογράφων, εἰδοποιῶ-
 μεν τοὺς συνδρομητὰς μας ὅτι, ἀφ' οὗ δημοσιεύσωμεν καὶ τὸ ἕκτον φυλλάδιον
 τῆς Ἑλληνικῆς Πλάστιγγος, θέλομεν παύσει τὴν ἐκδοσὶν τῆς· θαρροῦντες δὲ
 εἰς τὴν συγκατάθεσιν, μὲ τὴν ὁποίαν τὸ κοινὸν ὑπεδέχθη πάντοτε τὰ πονήμα-
 τὰ μας, δίδομεν εἰς φῶς μίαν τραγωδίαν μας.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΛΑΣΤΙΓΕ.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ ἙΚΤΟΝ.

(ΤΕΛΗ ΤΟΥ 1836 ἔτους.)

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ἘΣΙΓΗΣΑ ὡς τὸ πτηνὸν ὁπότε τοῦ χειμῶνος
Κενόνηται ἡ λάγνηνος ἐπὶ τοῦ Μαραθῶνος
Καὶ πλημμυρεῖ ὁ Ἰλισσὸς καὶ μανικῶδης νότος
Μᾶς φέρει μὲ τὰ σύννεφα καὶ ὑετοὺς καὶ σκότος·
Καὶ περιτρέχω σκυθρωπὸς καθὼς περὶ τὰ ὄρη
Συστρέφονται τῶν οὐρανῶν οἱ μαῦροι ὁδοιπόροι.

Τὴν φωλεάν της κτίσασα ἐπάνω τῶν ὑδάτων,
Ἡ ὕδρα, χήρα σήμερον ἡρώων ἀθανάτων,
Ὡς ἄλκυὼν τὸν νέον της Μισοῦλην πικρὰ κλαίει.
Θρηνώδης, ὅλος δάκρυα καὶ ὁ Εὐρώτας ῥέει·
Ματαίως τὸν Κατσάκον της ἡ Σπάρτη περιμένει·
Ἐκείνου τὴν νεότητα κατέφαγε γῆ ξένη·
Καὶ Βάρδος Ὀσσιὰν ἐγὼ, ἐπὶ ἐρήμων βράχων
Ζητῶ τὴν νύκτα τὰς σκιὰς νὰ ψάψω τῶν προμάχων.

Τοῦ ἐθνικοῦ ἀγῶνός μας αἱ τόσαι ἀναμνήσεις,
Λυγάζουσαι ποιήσεως καὶ ἱστορίας βρύσεις,
Ἀπὸ τὴν χώραν βαθμηδὸν ἐκλείπουν τῆς Ἑλλάδος
Ὡς εἰς τὴν πᾶλιν οἱ ἀγνοὶ ἀστέρες τῆς Πλειάδος.

Μὲ ποῖαν δάφνην εὖοσμον τὴν Μοῦσάν μου νὰ θρέψω;
Πὸς τὰ ψυχρά μου βλέμματα, ποῦ σήμερον νὰ στρέψω;

Εἰς τὸ παρόν ; .. Καὶ τί τερπνὸν ζητοῦν τὰ ὄμματά μου
Εἰς ἔρημίαν ἄδενδρον καὶ πλήρη ξηρᾶς ἄμμου ;

Καθὼς μὲ λύχνον μαγικὸν τὴν νύκτα εἰς τὸν τοῖχον
Παρίστανται ὄντα μικρὰ χωρὶς φωνὴν καὶ ἦχον,
Τιαροφόροι βασιλεῖς ἐπὶ χρυσῆς ἀμάξης,
Πολιτικῶν, πολεμικῶν πομπαὶ καὶ παρατάξεις,
Καὶ πόλεις καὶ οἰκοδομαὶ καὶ πλῆθος θεαμάτων,
Καὶ ὅλα εἶν' ἀνύπαρκτα καὶ πλάνη τῶν ὀμμάτων,
Ὅμοίως θεωρῶ μικρὰ, εἰκονισμένα μόνον,
Καὶ Κράτος καὶ στρατεύματα καὶ Ὑπουργοὺς καὶ θρόνον.

Θερμοὶ ἐδῶ Βασιλικοὶ χωρὶς ἀρχὴν καὶ ἀμμίαν,
Ἀλλὰ πιστοὶ πρὸς τὴν Ἀρχὴν καὶ τὴν γεομηνίαν,
Εἰς τὸ χρυσίον ἔμπροσθεν μὲ καχηνὸς τὸ στόμα,
Μὲ ὄφιν ὡς τοῦ ποθητοῦ μετάλλου τῶν τὸ χρῶμα,
Τὰ πάντα βλέπουν κίτρινα μὲ ὀφθαλμοὺς τῶν ὁσοῦσι
Τὴν κιτρινάδα ἔτυχεν ἱκτέρου νὰ νοσῶσι.

Προσφέρουν ἐκεῖ Κάσσιοι καὶ Βροῦτοί μας λατρείαν
Καὶ πίστιν χωρὶς ὅρια πρὸς τὴν Ἐλευθερίαν,
Ἀπελπισμένοι ἔρασταί, ἀσθμαίνοντες κατόπιν
Εἰς σῶφρονά καὶ φεύγουσαν μακράν τῶν Πηνελόπην.

Τὸ γυναικεῖον φύλλον μας περιχαρὲς παρέκει,
Προσμένον τὴν βασίλισσάν εἰς τὸν λιμένα στέκει,
Καὶ φανταζόμενον χοροὺς ζητεῖ ἀνυπομόνως
Τὴν ποικιλόπτερον οὐρὰν ν' ἀπλώσῃ τοῦ ταῦνος.

Αὐτὸς, εὐχέτης πέρυσι τοῦ Ἀρχιγραμματέως,
Νὰ τὸν φορέσουν ἤθελε καὶ στέμμα βασιλέως.
Πλὴν στερηθεὶς τοὺς χαλινούς ἐξαίφνης τῆς Συνόδου,
Ἐλευθερόφρων ἔγινε καὶ τέκνον τῆς Προόδου.

Ἐκεῖνος Ἀρμανοπεργικὸς, ἀλλὰ προσμένει καὶ
Καὶ πίστιν εἰς τοὺς φίλους του καὶ ὄρκον δὲν φυλάττει.

ὥς τὸ ἡλιοτρόπιον γυρνᾷ εὐθὺς καὶ μένει
 Πρὸς τῆς Ἀρχῆς τὸν ἥλιον ἐν ὧσιν τὸν θερμαίνει
 Ψυχραينوμένου δὲ αὐτοῦ, ἢ ὄντος εἰς τὴν δύσιν,
 Ἐν ἀκαρεῖ στρεφόμενος λαμβάνει ἄλλην κλίσιν.

Ἐν τούτοις τὸ τερατουργὸν τοῦ Κράτους Ὑπουργεῖον,
 Ἐπιθυμοῦν ὑπάρξεως νὰ δώσῃ ἐν σημείον,
 Τὸν Γερμανὸν, καλόγηρον ἀλλὰ πολίτην ὄντα,
 Ὑπὸ οὐρανὸν ἐλευθέρων καὶ ὑπὸ νόμους ζῶντα,
 Ἀρπάζει ὡς εἰς τοὺς καιροὺς τῶν Τούρκων τῶν βαρβάρων.
 Καὶ εἰς τὴν ἐξορίαν του τὸν σύρει ἄρον ἄρον.

Ἀργὸς, Κωλέττη, κάθесαι, καὶ σὺ Μαυροκορδάτε!
 Λυκοφιλίας δέσετε δεσμὸν, ὦ Διπλωμάται,
 Καὶ πάλιν δώσαντες ὁ εἰς τὴν χεῖρα εἰς τὸν ἄλλον
 Τὸν ἄγριον ἀρχήσετε χορὸν τῶν Κανιβάλων.
 Τὴν ἄσπρην πάλιν κεφαλὴν τοῦ γέροντος τῶν Βλάχων
 Εἰς λαιμοτόμον βάλετε, ἢ κλείσετε εἰς βράχον.
 Νὰ λάμπῃ μὴν ἀφήσετε κάμμιαν Φουστανέλλαν.
 ὥς ἀετοὺς εἰς τὸ κλουβὶ τὸν Γρίβαν, τὸν Ζαβέλαν
 Καὶ τὸν Γριζιώτην κλείσετε καὶ τὸν Μαμούρην πάλιν,
 Καὶ πρὶν τοὺς τουφεκίσετε ὡς τὸν Μαυρομιχάλην
 Τοὺς Στρατηγούς μας στείλετε εἰς τοὺς Εἰσαγγελεῖς σας
 Μὲ μαῦρον ὑποκάμισον, μαυρότερον τῆς πίσσας.
 Τὴν κυανὴν σημαίαν μας καθὼς ὁ Γαλαξίας,
 Τὸ ἱερόν μας σύμβολον τῆς Παλιγγενεσίας,
 Βιάσετε τὸν Ἕλληνα μὲ πένθος νὰ τὴν βάψῃ
 Καὶ εἰς Τουρκίας σπῆλαια τὴν λύπην του νὰ θάψῃ...

Θεε! τί περιοδικὴ μᾶς κυριεύει λύσσα!
 Σωτήρ, Ἐλπίς καὶ Ἀθηνᾶ καὶ Ἀναγεννηθεῖσα!
 Ἐφημερίδες εἵκοσιν!.. Αἱ νέαι μας Ἀθῆναι
 Ἀκολασίας θεάτρον καὶ γῆ ἐρίδων εἶναι.

Ω! πόσας κρύπτεις, ἱερὰ χλαμὺς Ἐλευθερίας,
 Ἵποκριτῶν σου ὀπαδῶν κακίας καὶ μωρίας!
 Ἀδύνατον ἐνόμιζεν ὁ ῥήτωρ τῶν Λατίνων
 Δυὼ Μάντεις ν' ἀνταμόνοντο εἰς τὸν καιρὸν ἐκεῖνον
 Χωρὶς ν' ἀρχήτῃ νὰ γελαῖ ὁ εἰς διὰ τὸν ἄλλον.
 Καὶ σεῖς, ὦ φιλελευθεροί, μὲ γέλωτα μεγάλον
 Δὲν ἀπαντᾶσθε, βλέποντες μὲ τί παχείας λέξεις,
 Μὲ ποῖα ψεύδη, τοῦ κοινοῦ πλανᾶτε τὰς ὁρέξεις;

Ἰψόνων πατριωτισμοῦ σημαίαν εἰς τὴν πρύμνην,
 Εἰς γαληναίαν θάλασσαν καὶ ἤρεμον ὡς λίμνην
 Ἐμβαίνων καθεὶς λόγιος, ὑπόσχεται νὰ φέρῃ
 Τὸ χρυσοῦν δέρας εἰς ἡμᾶς ἀπὸ τὰ ξένα μέρη.
 Πλὴν ὅλοι των Ἰάσονες, ἐκπλέουν μὲ ἰδέαν
 Ν' ἀρπάσωσι δι' ἑαυτοὺς κάμμιαν νύμφην νέαν.

Ἀπὸ τὰ πράγματα πολλοὺς αἰῶνας μακρυσμένους,
 Αὐτὸς παρουσιάζεται ἀπὸ ἀγγέλων γένος
 Καὶ βλέπει τὸν πολιτικὸν ὀρίζοντα, ὦ γέλως!
 Ὡς μὲ τὸ τηλεσκόπιον τοὺς πόλους ὁ Ἐρσχέλος.

Εἰς τοῦ Λαγκάστρου τὰς Σχολὰς σοφὸς τις νεανίας
 Γεμίσας τὴν φαρέτραν του ὀξείας καὶ βαρείας,
 Νὰ τὰς τοξεύσῃ ἔρχεται καθ' ὅλων ἀσυστόλως,
 Ἐφημερίδος συγγραφεὺς δεκαεῖς χρόνων ὅλος.

Τῆς Ἀναρχίας ἐνδυθεὶς ἐκεῖνος τὴν ἐσθῆτα,
 Ν' ἀρχήσωμεν πάλιν ζητεῖ ἀπὸ τὸ ἄλφα βῆτα,
 Τὰ πάντα ν' ἀνατρέψωμεν καὶ οἴκους καὶ ἀμπέλους,
 Διὰ νὰ λάβῃ τίποτε ὁ φίλος ἐπὶ τέλους.
 Τοῦ Πεισιστράτου τὴν γνωστὴν μιμεῖται πονηρίαν,
 Καὶ τὴν δολοφονίαν του ὡς τὴν δολοφονίαν
 Τοῦ Νικολάου ἀπασῶν τῶν Ῥωσσιῶν κηρύττει.
 Μὲ τέσσαρας δὲ φύλακας περιπατεῖ, καὶ φρίττει

Διότι ὁλος ὁ λαός, πιστὴ ἔθνοφρουρά του,
 Δὲν δέχεται ὑπὲρ αὐτοῦ τὰ βέλη τοῦ θανάτου.
 Παρουσιάζεται σωτὴρ καὶ φίλος τοῦ Κωλέττου.
 Πλὴν τοῦ Κωλέττου οἱ σκοποὶ καὶ τρεῖς ἐπιστολαὶ του
 Τρεῖς μῆνας ἐπροδίδοντο ἀπὸ αὐτὸν τὸν φίλον
 Ὅποτε ὑπὲρ Κόμητος ἐγύρισε τὸ φύλλον.

« Μᾶς φεύγει ὁ Παυαρισμός, καὶ ἡ Ξενοκρατία
 « Ἐσήκωσε τὰ σίδηρα καὶ ἄνοιξεν ἱστία.
 « Ὁμοίως ὅταν ὄρνεον ἀπηυδημένον πίπτῃ
 « Εἰς δένδρον, ὅπου φωλεὰ πτηνὰ ὠραῖα κρύπτει,
 « Τὸ ὑποβλέπουν ἔντρομα ἐκεῖνα κατὰ πρῶτον
 « Καὶ φεύγουν τὸν ἀπαίσιον τῆς πτέρυγός του κρότον.
 « Πλὴν σώματος καὶ γήρατος ἐφάνη ἀδυνάτου;
 « Συμπκίζουν μὲ τὸ ῥάμφος του καὶ μὲ τὸν ὄνυχά του. »
 Αὐτὰ φωνάζουν ἑκατὸν Ἑφημεριδογράφοι.
 Ἀλλὰ εἰς τ' ὄνυχάκι του ὁ Παυαρὸς τὸ γράφει.
 Μᾶς ἔρχεται μᾶστιξ σκληρὰ μὲ τ' ὄνομα Ρουτχάρδου
 Νὰ σπάσῃ τὴν ἐλεύθερην κιθάραν κάθε Βάρδου.
 Εἰν' ἐρασταὶ οἱ Παυαροὶ τῆς κλασικῆς μας χώρας·
 Ὁ ἓνας δὲν ἐπρόφθασε νὰ φάγῃ τὰς ὀπώρας,
 Ἀπὸ τὸ πρῶτον φαγητὸν ἀρχίζουν ἄλλοι πέντε,
 Καὶ ὁ Σωτὴρ τοὺς προσκαλεῖ: « ὀρίσετε, αὐθένται! »
 Ἡ Παυαρία εἴλοτας μᾶς ἔχει καὶ ἀποίκους;
 Χθὲς ἔστειλε τὸν Ἑῖδὲκ μὲ τρισχιλίους λύκους,
 Καὶ Κυβερνήτας σήμερον ἡ μητρυιὰ μᾶς στέλλει
 Χρηστίδας, Κυριακίδας τῆς (1), πρὸς ἰδιὰ τῆς τέλης.

(1) Ἀναφέρων τοὺς κυρίους Χρηστίδην καὶ Κυριακίδην, σκοπὸν δὲν ἔχω
 νὰ τοὺς προσβάλω· θέλω μόνον νὰ περυστήσω ἐξ ἀναλογίας ποῖον κατὰ
 τὸ μᾶλλον καὶ ἦττον βαθμὸν ἐπέχουσιν εἰς Παυαρίαν οἱ ἐκείθεν ἐλληνο-
 φιλῶς ἀποστελλόμενοι διὰ νὰ κυβερνήσῃ τὴν Ἑλλάδα.

Ἄν μᾶς ὀρίζης, δεῖξέ μας, ὦ Παύαρε, τὸν χάρτην,
 Μὲ τὸν ὅποιον ἔλαβες ὡς δούλην σου τὴν Σπάρτην,
 Καὶ ὡς θεραπαινίδα σου κατέχεις τὰς Ἀθήνας.
 Ἐνθυμηθῆτε, ἥρωες, τὰς ἐποχὰς ἐκείνας,
 Ὅποτε εἰς τ' Ἀχίλλειον, εἰς βράχον φλογισμένον,
 Ἐκάθητο τὸ φάντασμα τῆς Μάνης ὠργισμένον,
 Τὸ ξίφος εἰς τὴν δεξιὰν βαστάζον, κ' εἰς τὴν ἄλλην

Τῆς θείας Μεταλήψεως τὴν ἀργυρὰν φιάλην.
 Ὅποτε εἰς τὸ Γύθειον φρυάττων ἀποστάτης,
 Σᾶς ἔρριπτεν εἰς τοὺς κρημνοὺς ὁ ἄγριος Μανιάτης,
 Κ' εἰς τοὺς κλεισμένους οἴκους σὰς με φλογερὸν τουφέκι.
 Ἀπὸ τὸ δῶμα ἔπιπτεν ὡσάν τ' ἀστροπελέκι...

Ἀνωφελεῖς φωναί!.. Πατρίς, Ἐλευθερία, χαῖρε!
 Ἐδύσατε τῆς πρώτης μας λαμπρότητός ἡμέραι!

Κᾶμμία δόξα ἐθνική! Κάνεις γενναῖος ζῆλος!
 Οὐδὲ αὐτῶν τῶν ἀγαστῶν Γραμμάτων κάνεις φίλος!
 Εἰς μάττην καθημερινῶς ἐργάζεται ὁ Τύπος
 Καὶ τῶν πισστηρίων του ἀκούεται ὁ κτύπος.
 Ἐκ τῆς κοιλοπονήσεως εἰς τὰ Τυπογραφεῖα
 Γεννῶνται τραγελαφικὰ, ἐκτρώματα βιβλία.
 Ἐκτὸς τοῦ μόνου ἐμβριθοῦς πονήματος τοῦ Σίβι,
 Ἐν γένει ὅλα τ' ἄλλα μας σκυβάλων εἶναι στοίβη,
 Μὲ τῆς ὁποίας τὴν πυρὰν εὐχόμεθα ν' ἀρχήσουν
 Οἱ συγγραφεῖς κ' ἐκδότῃ των τὸ ἔθνος νὰ φωτίσουν.
 Τῆς Θεانوῦς τραγούδια, Γραμματικῶν τυπώσεις,
 Καὶ μεταφράσεις τοῦ Βενθὰμ καὶ Χαλιμᾶς ἐκδόσεις,
 Ὁ Ταχυδρόμος, ὁ Σωτὴρ, ἡ Ἀθηναῖ, ὁ Κλέπτης,
 Καθεὶς των τοῦ συντάκτου των πιστότατος καὶ ἀρέπτης,
 Ἰδοὺ τ' ἀριστουργήματα, μετὰ τὰ ὑποῖα τώρα
 Δαμπρύνεται τοῦ Κέκροπος ἡ θρυλλουμένη χώρα.

Κλειστάς κρατεῖ τὰς πτέρυγας καὶ πέρυσι κ' ἐφέτος
 Ὁ αἶτος τοῦ Ἀμβωνός, ὁ Ἕλλην Βοσσουέτος (1).
 Δακτύλους θέλει μουσικούς ἢ λύρα τοῦ Ὀρφέως.
 Ὁ κύκνος ἐσιώπησεν, ὁ Ράγκαβῆς ὁ νέος.
 Ὁ Ρίζος, τῆς ποιήσεως φωστήρ ὡχρὸς καὶ δύων,
 Ἀκτίνας μόλις ἀμυδρὰς καὶ φέγγος χύνει κρῦον.
 Ὁ γέρων Ἀθανάσιος ἀπὸ ἀρκτῶν χώραν
 ὣς σέλας ἐδῶ βόρειον ἐφάνη μίαν ὥραν.
 Καὶ σὺ, ὦ διωκόμενε ἀπὸ φωνὰς ἀδίκους,
 Μὴ τῆς Φιλολογίας μας ὀπλίζης τοὺς πιθήκους
 Τὰς ἀθανάτους ἀδελφάς, τὰς Μούσας μας ἀφίνων.
 Ἡ θεία μόνον ἔμπνευσις ἐδύνατο ἐκείνων
 Τῆς Μνημοσύνης τὸν λαμπρὸν ναὸν νὰ σὲ ἀνοίξῃ
 Καὶ νικητὴν τῶν φθονερῶν κραυγῶν νὰ σ' ἀναδείξῃ.
 Μὲ τὴν τοῦ Προφητάνακτος ἀρχαίαν ἀρμονίαν
 Ἐξακολουθεῖ νὰ ὑμνῇς τὸν μέγαν σου Μεσίαν (2).
 Παρίστανέ τον κλείοντα τῆς πλάνης τὰς ἀβύσσους,
 Καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἀδελφοὺς κηρύττοντα καὶ ἴσους·
 Καὶ εἰς τοὺς πόδας του τῆς γῆς τὰ εἰδῶλα ἱστώρει,
 Καὶ διψαλέους τοὺς λαοὺς ἀπὸ τ' ἀρκτῶα ὄρη
 Προστρέχοντας εἰς τὰς πηγὰς τῆς θείας διδαχῆς του,
 Καὶ προσκυνοῦντας εἰς αὐτὸν τὴν δόξαν τοῦ Ὑψίστου·
 Καὶ τὸν Σταυρὸν του δείκνυε λαμπρότερον ἡλίου
 Ἐπάνω ἀνατέλλοντα καὶ τοῦ Καπιτωλίου,
 Καὶ εἰς τὰ διαδήματα τῶν βασιλέων ὅλων
 Τὴν λάμψιν ἀμαυρόνοντα τῶν ἄλλων τῶν συμβόλων...
 Ἀλλὰ ἐγὼ μονότῃνον τὸν βίον πῶς νὰ ζήσω;
 Πῶς τῶν πικρῶν μου λογισμῶν τὸ βάρος ν' ἀποσείσω;

(1) Ὁ εὐγλωττος Κωνσταντῖνος Οἰκονόμος.

(2) Ἰπόθεσις ἱεροῦ Δράματος συγγραφομένου ὑπὸ Παναγιώτου Σούτσου.

Νὰ ὄνειρεύωμαι λαὸν, Βουλὴν καὶ Παραστάτας
 καὶ ὅλας τὰς γλυκείας μου πολιτικὰς ἀπάτας,
 Καὶ ὡς τὸ ἀποθνήσκον φῶς τοῦ δύνοντος ἡλίου
 Νὰ ρίπτω βλέμμα κατηφές εἰς τὰς ὁδοὺς τοῦ βίου,
 Ἢ, ἀτιθάσσευτον ζῶν βιώσας ἔτη τόσα,
 Ὡς ἄρκτος εἰς τῆς πόλεως τὰς ἀγυῖας σχιρτῶσα
 Μ' ἀλύσεις νὰ περιπατῶ εἰς τὸν λαιμὸν βαρείας,
 Ἀπαρνητὴς ἐμοῦ αὐτοῦ καὶ τῆς Ἐλευθερίας;

Ψυχρὸς πρὸς ὅλα διατί κατήντησα ὡς τάφος;
 Καθὼς τὸν Ἀγαμέμνονα ὁ παλαιὸς ζωγράφος
 Μὲ σκέπην εἰς τὸ πρόσωπον εἰκονισμένον εἶχε,
 Τὸ μέτωπόν μου διατί ἐκάλυψαν αἱ Τύχαι,
 Καὶ διατί μ' ἐσκίασε μελαγχολίας νέφος;
 Ὑπὸ ἰτέαν κλαυθμηρὰν ἐγκατελείφθην βρέφος;
 Ἢ Μοῖραι μ' ἀπεκοίμισαν εἰς τ' ἄρκκ τῶν μνημάτων
 Μὲ τὰ θρηνώδη καὶ πικρὰ μοιρολογήματά των;..

Ἐν ᾧ εἰς τὸ κατώφλιον τοῦ κόσμου εὕρισκόμεν,
 Παρθένος κυανόφθαλμος καὶ μὲ ξανθὴν τὴν κόρην,
 Φοροῦσα εἰς τὰ στήθη τῆς τοῦ Μααραθῶνος ρόδα,
 Πλὴν ἀλυσίδα σύρουσα εἰς τὸν λευκὸν τῆς πόδα,
 Μ' ἐφάνη... Τὴν ἀγάπησα ὡς τῆς αὐγῆς ἀκτῖνα,
 Ὡς αὖραν τῆς ἀνοιξέως, ὡς τὰ εὐώδη κρῖνα.

Τίς ἦτον;.. — Ἡ σεμνὴ πατρίς, μαγευτικὴ μου Μοῦσα,
 Τὸν Πίνδον καὶ τὸ Μαίναλον εἰς ὅπλα προσκαλοῦσα.
 Τὴν ἤκουσα... (Τίς ἔμεινε κωφὸς εἰς τὴν φωνήν της;)
 Καὶ ἤγγισαν οἱ πόδες μου τὴν φλογισμένην γῆν της.
 Ὁ οὐρανὸς της... ὦ Θεοί! τί φῶς ἀκτινοβολόν!

Αἱ φλόγες τὸν ἐλάμπρυνον τῶν καιομένων σιέων.
 Εἰς ἐνθουσιασμῷ πυρὰν ἐγὼ ἐθέρμαινόμενην
 Ὅποτε εἰς τῆς Ἀμπλάνης τοὺς πάγους ἐκοιμώμην...

Ἠλὴν ἀνοιξα τὰ βλέφαρα καὶ, ὦ τῆς πλάνης! εἶδα
 Τὰ πάντα μας μικρότατα καὶ δούλην τὴν πατρίδα...
 Ὁ Ῥώσσοις Καποδίστριας μὲ τὸν ζυγὸν τοῦ πρώτου
 Κατόπιν τοῦ τὸ Σύνταγμα μὲ ἀναρχίας κρότον,
 Καὶ ὕστερον μὲ τρέμοντα εἰς χεῖράς των ἡνία,
 Τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως φονεῖς τῆς ἐν Προνοίᾳ,
 Μαυροκορδάτοι Αὐλικοὶ, Τρικουῦπαι Διπλωμάται,
 Κ' ἐξαίφνης ἀπὸ Παυαροὺς αἱ πόλεις μας γεμάται,
 Καὶ μὲ δεσμώτου πένθιμον, βαθεῖαν γενειάδα
 Οἱ σώσαντες Ὀπλαρχηγοὶ τοσάκις τὴν Ἑλλάδα!...

Ἀλλ' ἕως πότε ταπεινὴ Ἐφημερίδων ὕλη
 Ἀπασχολεῖ τῆς Μούσης μου τὰ μαραμμένα χεῖλη;
 Ἀντωνιάδαι, χαίρετε, καὶ Σκοῦφοι καὶ Λεβιδάι (1)
 Καὶ τῆς Δημοσιότητος οἱ ἄλλοι Ἀριστεῖδαι!

—Δὲν ἔχει τι ἐπ' αἴτιον καὶ ὕμνου καὶ λατρείας
 Ἡ ἐμπνευσμένη αὐτὴ γῆ τῆς μεγαλοφυΐας;
 Καὶ τὸ Προσκυνητήριον αὐτὸ τῶν τόσων ξένων
 Ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς γῆς μὲ σέβας ἐρχομένων
 Εἰς μνήμην δὲν ἀνακαλεῖ τὸν Βάρδον ὁδοιπόρον,
 Τῆς νέας Παλαιστίνης μας τὸν Ἄγγλον σταυροφόρον;
 Καθὼς τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου τοῦ τὸν δίσκον
 Ὁ Πέρσης προσευχόμενος μὲ ὄμμα βλέπει θρησκον,
 Πρὸς σὲ ὁ νοῦς μου στρέφεται, ὦ Βαῖρὼν, ὦ νέε
 Τῆς ἀθανάτου πάλης μας ἀθάνατε Τυρταῖε!

(1) Εἰς αὐτὴν τὴν περίοδον δὲν ἐνυπάρχει κανεὶς σκοπὸς πολέμιος κατὰ τῶν
 Κυρίων Ἑμ. Ἀντωνιάδου καὶ Κ. Λεβιδου. Ὁ πρῶτος, ἂν καὶ πελλάκις εἰς τὴν
 Ἐφημερίδα τοῦ ἠδίκησεν ἐμὲ καὶ ἄλλους, ἐζήτησεν ὅμως πάντοτε καὶ ζητεῖ
 ἀντιπροσώπιαν ἐθνικὴν. Ὁ δεῦτερος δὲν παλινώδησεν εἰκοσάκις καὶ δὲν κα-
 ταφρονεῖ τὴν κρίσιν τοῦ κοινοῦ ὡς ὁ Κύριος Ν. Σκοῦφος.

Τὴν τετρίμμενὴν παραιτῶν κονίαν τῶν αἰώνων,
 Τους διαβήτας ἔρριψες τῶν κλασικῶν κανόνων,
 Ὡς βρέφος τὰ παιγνίδια τῆς χθесινῆς ἡμέρας,
 Καὶ ἄνοιξες ποιήσεως ἀγνώστους ἀτμοσφαίρας.
 Μεγάλου φήμην ἔλαβες, καὶ μέγας εἶναι μόνος
 Ὁ ἐννοῶν τὸ βάδισμα, τὴν τάσιν τοῦ αἰῶνος,
 Κ' ἐν ᾧ οἱ ἄλλοι σύρονται ἀπὸ αὐτοῦ τὸ ρεῦμα
 Τὸν σύρει οὗτος ὡς ταχὺ πελαγιαῖον πνεῦμα.

Τὰ ἰδιά σου ζωγραφῶν τρικυμιώδη πάθη
 Καὶ εἰς ἀβύσσων θλιβερῶν πλανώμενος τὰ βάθη,
 Τὰ δάκρυά μας ἀποσπᾶς μὲ τοὺς πικροὺς κλαυθμούς σου,
 Ἰξίων συστρεφόμενος ἐπάνω τοῦ τροχοῦ σου·
 Ἡ Μοῦσά σου δὲ πένθιμος καὶ μεγαλείου τόσου
 Ὑψόνεται ὡς Πυραμῖς ἐπὶ τοῦ μνήματός σου.

Ἀπὸ τὰ σπλάγχνα ἔμελλε λοιπὸν τῆς Βρεττανίας
 Αὐτὸς ὁ ἦχος ν' ἀκουσθῇ τῆς τόσης θρηνωδίας
 Ὁ τὴν Εὐρώπην ἅπασαν εἰς συντριβὴν κινήσας!
 Ἀπὸ τὰς ὄχθας τῆς χρυσῆς, τῆς ζηλωτῆς Ταμίσας
 Καὶ ἥτις εἰς τὴν δόξαν της, εἰς τὸν πολὺν της πλοῦτον
 Καὶ τὴν ἐλευθερίαν της ἐπαίρεται τοσοῦτον,
 Νὰ ἐκχυθῇ ἐπέπρωτο φωνὴ δακρυρροοῦσα
 Τὴν ὅλην ἀθλιότητα τοῦ κόσμου μαρτυροῦσα!

ὦ Βαϊρὼν, τῆς νήσου σου καὶ ἡ μεγαλειότης
 Καὶ τῶν ἀρχαίων της ἡθῶν ἡ τόση αὐστηρότης
 Καὶ ἡ νομοθεσία της ἡ τόσον θρυλλουμένη
 Ὡς τύπος τελειότητος εἰς τῶν θνητῶν τὰ γένη,
 Αὐτὸ τὸ οἰκοδόμημα δεκαοκτῶ αἰώνων
 Ἀνεκαλύφθη ἀπὸ σέ σκηνογραφία μόνον.
 Διέσχισες τὸ κάλυμμα κ' ἐφάνη, πικρὰ θεά!
 Εἰς ὅλην της τὴν γύμνωσιν ἡ μήτηρ σου ἡ γράϊα.

Δὶ αὐτὸ τοῦτο κατὰ σοῦ ἐκείνη ὀργισθεῖσα
 Καὶ πᾶσαν ἔκτοτε πρὸς σὲ στοργὴν ἀποδυθεῖσα,
 Πλανήτην καὶ πανέρημον ἀκόμῃ σ' ἐτυράννει
 Τὰς ἀμαράντους δάφνας σου ζητοῦσα νὰ μαράνη.
 Καθὼς δὲ τὴν ῥομφαίαν του ἐφ' ὅλης τῆς γῆς σείων
 Ὁ Βρέννος τῶν Κορσικανῶν, ἐπὶ τῶν Παρισίων
 Τὸν χάλκινόν του ἴδρυσε καὶ μέγαν ἀνδριάντα
 Εἰς στήλην παριστάνουσαν τεράστια συμβάντα,
 Ὅμοίως τῆς ποιήσεως καὶ σὺ ὁ Ναπολέων
 Τὸ ἄγαλμά σου ἔστησες ἐπάνω τῶν τροπαίων,
 Κ' ἐπὶ τοῦ θριαμβεύοντος ἐλληνικοῦ ἐδάφους
 Τὸν τάφον σου συνένωσες μὲ ἡμιθέων τάφους...

Κἀνὲν ποιητικώτερον τῆς μεγαλοφυΐας
 Εἰς μάχην ἀδιάλλακτον μετὰ τῆς δυστυχίας!
 ὦ Δάντη, Τάσσε, Βαϊρὼν καὶ σὺ ὦ Ναπολέων,
 Μελαγχολίας αἴσθημα μ' ἐμπνέετε ὥραϊον
 Καὶ δακρυβρέχω διὰ σᾶς τὸν ἔμμουσόν μου χάρτην.
 Ὁ βράχος ἂν ἀφαιρεθῇ ἀπὸ τὸν Βοναπάρτην,
 Ὁ βράχος, ὅπου ἔζησεν ὡς Προμηθεὺς δεσμώτης,
 Τί μένει τότε; Γίγαντος ψυχρὰ μεγαλειότης...

« Ὁ ἐλαφρὸς σου Πήγασος μακρὰν μας ποῦ πλανᾶται;
 (Συγχρόνως τρεῖς τῶν Ἀθηνῶν μὲ κράζουν Διπλωμάται.)
 « Ἀντὶ ὡς ἀερόστατον μετέωρος νὰ τρέχῃς,
 « Καὶ εἰς τὴν Διπλωματικὴν ὀλίγον δὲν προσέχεις; »

Ὁ Ἄγγλος Ποσειδὼν ἐδῶ τοὺς κόλπους του ἀνοίγων
 Καὶ εἰς αὐτοὺς κατάκλειστον τὴν γῆν κρατῶν καὶ πνίγων,
 Μὲ χεῖρα συνταγματικὴν καὶ τῶν Ἑλλήνων φίλην
 Ὡς σάλπιγγά του ἔλαβε βραγχόφωνον κογχύλην
 Καὶ προσκαλεῖ τὰς πόλεις μας εἰς τὴν ἐλευθερίαν,
 Μὲ ὄμμα βλέπων ὑποπτον τὴν Ῥώσσην Παναρίαν.

Ἐκεῖθεν ὁ γαλατικὸς Ἀλεκτροῦν (1) φωνάζει· ὅτι·

« Ἡμέρας συνταγματικῆς ἰδοὺ αὐγὴ χαράζει· »

« Ἰδοὺ ὁ Ἰωάννης σας· ἀνοίξετε τὰς θύρας· »

« Ὁ Εὐαγγελιστὴς ἰδοὺ μὲ Χάρτην εἰς τὰς χεῖρας. »

Ὡς Ἄτλας ὑπερβόρειος εἰς θρόνον ἐκ κρυστάλλων

Ὁ Ῥῶσσοις τὸ πελώριον ἀνάστημά του βάλλων,

Μὲ τὸ μακρὺ του ῥόπαλον τοὺς δύο πόλους φθάνει·

Πλὴν καὶ αὐτὸς τὰς φλογεράς εὐχάς μας προλαμβάνει,

Καὶ μὲ τοὺς τρεῖς δακτύλους του σταυρούμενος ἀρχίζει·

Τὸ ἱερόν μας Σύνταγμα σιγᾷ νὰ ψιθυρίζῃ.

Μᾶς ἐπανῆλθον ἄρά γε οἱ ἰσθμικοὶ ἀγῶνες,

Καθ' οὓς οἱ κοσμοκράτορες τῆς Ῥώμης λεγεῶνες

Ἐκ τῆς Ἑλλάδος φεύγοντες, ἐνδόξους κ' ἐλευθέρας

Διὰ κηρύκων εἰς αὐτὴν ἀνήγγελλον ἡμέρας ;

Ὡς ὑποσχέσεις δολεραὶ ψυχρᾶς Διπλωματείας

Μὴ ἀπατῶσαι οὐδ' αὐτὸν τὸν ὄχλον τῆς πλατείας !

Εἰς μέγας τῆς Ἀπόστολος πρὸς τοὺς Συμβούλους τρέχει,

Εἰς κόλπους του τὸ Σύνταγμα τῆς Νορβεγίας ἔχει,

Καὶ τὸν Ῥουτχάρδον παριστῶν Οὐάξεγκτῶνα νέον

Τὰ μέλλοντά μας ἀγαθὰ μᾶς διηγεῖται κλαίων.

Ἀλλὰ δὲν πίπτουν εἰς αὐτὰ τὰ δίκτυα τῆς πλάνης

Ζαΐμης, Τσώρτσης, Βότζαρης, Βουδούρης, Δελιγιάννης,

Μαγγίνας, Βενιζέλος μας, Ρενιέρης, Μοναρχίδης,

Καὶ κράζουν πρὸς τὸ ἔθνος μας· « Ἀκρόασιν μὴ οἶδῃς »

Εἰς εἰσηγήσεις πονηρὰς Φατριαστῶν καὶ ξένων. »

Ἐκπαίδευσιν δὲ ἀληθῇ καὶ Κληρὸν φωτισμένον

(1) Ὁ πετεινός, ἔμβλημα ἐπαγρυπνίας κορυφόνον ἔκπαισι τὰς γαλατικὰς σημαίας, διεδέχθη τοὺς κρίνους εἰς τὴν Γαλλίαν μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1830.

Καὶ Σύνταγμα ἑλληνικὸν καὶ παῦσιν φόρων νέων
 Καὶ τὴν φυγὴν τῶν Παυαρῶν ὡς ἔργον ἀναγκαῖον
 Καὶ ἄλλα πατριωτισμοῦ ζητήματα γενναῖα
 Ζητοῦσι δι' ἀναφορᾶς ἀπὸ τὸν βασιλέα,
 Πιστοὶ καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας, πιστοὶ καὶ εἰς τὸν θρόνον,
 Καὶ ὅχι φίλοι χαμερπεῖς τῶν εὐτυχούντων μόνον.

Ἡμέρα εὐτυχῆς, καθ' ἣν, εὐγνώμων μὲν ἐπίσης,
 Πλὴν φοβουμένη τὰς χρυσᾶς τῶν Δυνατῶν ἀλύσεις,
 Ἐπιτηδείως ἡ Ἑλλὰς κ' εὐγενικῶς τὴν πλάτην
 Γυρίζει καὶ εἰς Μόσκόβον καὶ Ἀγγλον καὶ Γαλάτην!
 « Τὸ σκάφος τῆς, (λέγουν πολλοί,) ὦ τῆς καλῆς τῆς μοίρας!
 « Εἰς τρεῖς ἐπαναπαύεται τὴν σήμερον ἀγκύρας. »
 Πλὴν δι' αὐτὸ, φρονῶ ἐγὼ, δὲν ἤμπαρεῖ νὰ πλεύσῃ
 Καὶ δεδεμένον, δύναμιν δὲν ἔχει νὰ σαλεύσῃ.
 Χρυσοῦ διψῶμεν; Ἡ Ἑλλὰς παρέχει μεταλλεῖα.
 Καὶ ἄλλας χεῖρας θέλομεν; Τὰς φέρεις, Εὐνομία,
 Τὰς φέρεις σὺ, γλυκύφθογγος ἐλευθερίας Μοῦσα,
 Διάλεκτον ἑλληνικὴν πρὸς Ἕλληνας λαλοῦσα.
 Ζητοῦμεν χώρας ἑκτασιν, ἰσχὺν καὶ μεγαλεῖα;
 Ἰδοὺ ἡ Κρήτη ἔμπροσθεν, ἰδοὺ ἡ Θεσσαλία.
 Πλὴν ἄλλα λέγει ὁ Σωτὴρ, ὁ χθὲς ἀκόμα Γάλλος,
 Ὁ Ῥώσσος τὴν στιγμήν αὐτὴν καὶ μετ' ὀλίγον ἄλλος.
 Καὶ ὁ γεννάδας συγκαλεῖ διὰ σκοποὺς τῶν ξένων
 Βουλὴν ἀμφικτυονικὴν λογίων ἐνωμένων.
 Σωτὴρ τῆς γῆς, διὰ κοινὴν τοῦ κόσμου σωτηρίαν
 Νυκτερινὴν συνέστησεν ὁ φίλος Ἐταιρείαν,
 Καὶ ταύτης μέλη γίνονται τῆς Νομικῆς ὁ Ἄρης,
 Ὁ τῆς Ἑλλάδος Ἀνριὼν, ὁ ἄτρομος Κλονάρης,
 Μανουῖς, ὁ Κοβελικός, ἡ φλόξ ὁ Φαρμακίδης
 Καὶ ὁ ἀπὸ τὴν Αἴγιαν γεοφανεὶς Πραΐδης,

Ὁ Δρόσος, ὅστις ἄχυρα, καθὼς θαρρόυν, δὲν τρώγει,

Καὶ τόσοι λογιώτατοι καὶ τόσοι θεολόγοι.

Ἐκεῖ τὰ ὑπουργήματα, ἐκεῖ τὰ ὑπουργεῖα

Πῶς μοίρασεν ἡ φίλη μας κωλεττικὴ Φατρία,

Ἡ ἀναγνώστα, μάθε το καὶ δάκρυα μὴ χύνης.

Ὁ Σκοῦφός μας βαπτίζεται ὁ τῆς Δικαιοσύνης,

Ὁ Κλεομένης χρίεται ὁ τῆς Οἰκονομίας,

Ὁ Δοῦκας τῶν Πολεμικῶν, ὁ Ῥήγας τῆς Παιδείας

Καὶ εἰς τὰ Ἐσωτερικὰ ὁ Δρόσος μας Μανσώλας,

Ὡς ἄξιός νὰ διοικῇ τὰς Γραμματείας ὅλας.

Εἰς τόπον δὲ τοῦ γέροντος καὶ ἥρωος τῆς Μάνης

Ὁ Θεοτόκης Σύμβουλος καὶ ὁ Καρακατσάνης,

Καὶ ὁ Χρηστίδης Ἐκτακτος Ἐπίτροπος ἀπάσης

Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, ξηρᾶς τε καὶ θαλάσσης.

Τῆς δὲ μαυροκορδατικῆς Φατρίας νὰ ἰδῇτε

Τὰς ἐκλογὰς τῶν ὑπουργῶν καὶ τοὺς σκοποὺς ζητεῖτε;

Κλωνάρης Ἐσωτερικὸς, Μανοῦσος τῆς Ὀρησκείας,

Τρικούπης Ἐξωτερικὸς, καὶ τῆς Οἰκονομίας

Ὁ προκηρύξας ἐθνικὰς καὶ τὰς αὐλὰς μας ἕως (1)

Μαυροκορδάτος, ὁ βαθὺς Ῥικάρδος μας καὶ Σαῖος...

Ἀλλὰ ποῦ παρεκτρέπομαι; Ἀνεπαισθήτως πάλιν.

Εἰς δημοσιογραφικὴν περιεπλέχθην πάλιν.

Ἀντωνιάδαι, χαίρετε, καὶ Σκοῦφοι καὶ Λεβίδαι

Καὶ τῆς Δημοσιότητος οἱ ἄλλοι Ἀριστεῖδαι!

— Καμμίαν ζῶσαν ἀρετὴν ἡ γῆ αὐτὴ δὲν τρέφει;

Κροτάφους Ἕλληνας τινὸς ὁ Φοῖβός μου δὲν στέφει;

Πρὸς σὲ τὰς τελευταίας μου ἐκπέμπω μελωδίας,

Ἀπόστολε τῆς Ἀρετῆς καὶ τῆς Ἐλευθερίας,

(1) Εἰς ὅσας δηλαδὴ φύεται χορτόν.

Σοφὲ μὲ ἦθος παλαιὸν, σοφὲ μὲ φρένα πλήρη,
 Ἱεροφάντα τῶν Μουσῶν καὶ φίλε μου Καίρη!
 Δὲν σὲ ζητοῦν οἱ στίχοι μου εἰς πόλεις εὐστεγάζτους
 Θηρεύοντα δόξας ψευδεῖς καὶ τέρψεις ἐπιπλάστους,
 Οὐδὲ εἰς ἔπιπλα λαμπρὰ πολυδαπάνων οἰκῶν
 Συμπαίζοντα καὶ χαίροντα μετ' αὐλικῶν πιθήκων.
 Διδάσκων καὶ φιλοσοφῶν εἰς Ἄνδρον τὴν ὠραίαν
 Καὶ βλέπων τοῦ ἡλίου σου τὴν δύσιν γαληναίαν,
 Ἐν μέσῳ ζῆς ἀπλοϊκῶν τῆς φύσεως εἰκόνων
 Καὶ προακούεις εὐμενῇ τὴν κρίσιν τῶν αἰώνων.

Εἰς δουλικὰς εἶδες τὸ φῶς καὶ ἀκλειεῖς ἡμέρας.
 Ὡς ἡ σελήνη φέρουσα κατόπιν τῆς ἀστέρας
 Δὲν ἦτον πλέον ἢ Ἑλλάς ἢ τῶν ἐθνῶν ἐκείνη
 Ἀκτινοβόλος πρόδρομος ... βαρβάρους ἐπροσκύνει.
 Τὰ πάντα ἦσαν ἄθλια, καὶ ὁ καιρὸς δὲν ἦτον,
 Καθ' ὃν ὁ Ξέρξης, ὁδηγὸς στρατῶν ἀναριθμῆτων,
 Καὶ εἰς τὸ Ἀρτεμίσιον καὶ εἰς τὴν Σαλαμῖνα
 Κατεῖδε τὰ ναυάγια τῆς δόξης του ἐκεῖνα.
 Δὲν ἦτον πλέον ὁ καιρὸς, καθ' ὃν ὁ Πραξιτέλης
 Εἰς ἥρωας μετέβαλλε τοὺς λίθους τῆς Πεντέλης,
 Καὶ ὁ Ἡρόδοτος υἱοὺς ἐγέννα Θουκυδίδας
 Καὶ ὁ Αἰσχύλος Σοφοκλεῖς κ' εὐγλώττους Εὐριπίδας.

Τὰς ἐμπνευσμένας ἀδελφάς, τὰς κόρας τὰς ἐννέα
 Ζητήσας εἰς τὰ Τέμπη των, εἰς τ' ἄλση των τ' ἀρχαῖα,
 Καὶ κατὰ γῆς τοὺς πέπλους των εὐρὼν ἀπερῶριμμένους
 Καὶ τοὺς μυρτοστολίστους των βωμοὺς ἐρημωμένους,
 Εἰς τὴν λογίαν ἔδραμες πλὴν δούλην Ἰταλίαν,
 Τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος τὴν χήραν τὴν ἀθλίαν.
 Ἐνεπιστεύθης, ὦ σοφὲ, τὸν πόδα σου ἐν πρώτοις
 Εἰς χώραν, ὅπου κλείεται τῆς Ῥώμης ἡ λαμπρότης

Ὡς βασιλίσσης παλαιᾶς ἡ τέφρα ἐντὸς κάλπης,
 Εἰς χώραν, ὅπου χεῖρ Θεοῦ τὰς κολοσσαίας Ἄλπεις
 Ὡς τεῖχός της ἀνωφελὲς κατὰ τυράννων θέττει
 Καὶ ὁ τῆς Βιέννης Ἀετὸς πλανᾶται τόσα ἔτη.

Ἀλλὰ εἰς τὰ ἡφαίστεια πλευρὰ τῆς Γαλατίας
 Ἐπταετῆς ἐκόχλαζε κρατὴρ ἐλευθερίας.
 Σεισμὸς τῆς γῆς ἐξέρριπτεν, εἰς φλογεράς ἐκχύσεις,
 Τὸν Βοναπάρτην, Γίγαντα μὲ ξίφη καὶ ἀλύσεις·
 Μωάμεθ ἐπὶ κεφαλῆς γενναίων στρατευμάτων,
 Ἐκράτει τὸ Κοράνιον τῶν γαλλικῶν δογμάτων·
 Τὸ τροπαιοῦχον ἄρμα του ὡς ἐκ τῆς Εἰμαρμένης
 Συρόμενον ἐφέρετο ἐπὶ τῆς οἰκουμένης,
 Καὶ τρέμοντες οἱ βασιλεῖς ἀπὸ τὰ Φρούριά των,
 Κοχλίας, ὑπεκρύπτοντο εἰς τ' ὀστρακοδερμά των.

Ἐκεῖ σ' ἐδίδαξαν, μακρὰν καὶ ψαλτριῶν καὶ μίμων,
 Οἱ Κονδορσέτοι καὶ Τρασεῖς τὰ δίκαια τῶν δῆμων.
 Εἰς τὴν παγκόσμιον αὐτὴν Βουλὴν τῶν φιλοσόφων,
 Καθ' ἣν τῆς βαρβαρότητος σκεδάζοντες τὸν ζόφον
 Τὸ παλαιὸν διέσχιζον ἐκεῖνοι κάλυμμά της,
 Ὁ Κοραῆς συνέδρευεν Ἑλλήνων Παραστάτης.
 Εἰς τοῦ ἀρχαίου μας ἀνδρὸς (1) προσηλωθεὶς τὸ νεῦμα,
 Ἐνεφυσήθης ἅγιον ἐλευθερίας πνεῦμα·
 Καὶ θὶ αὐτὸ σὲ εἶδομεν εἰς τῶν Κυδωνιέων
 Τὸ Λύκειον ν' ἀναπτεροῖς τὸ φρόνημα τῶν νέων,

(1) Βαθέως ἡ εὐγνωμοσύνη ἐνεχάραξεν εἰς τὴν μνήμην μου τὰς ἐνδείξεις
 τῆς εὐνοϊκῆς πρὸς ἐμὲ διαθέσεως τοῦ αἰοδύμου Κοραῆ, καὶ πάντοτε ἡ διὰ
 ζωῆς φωνῆς ἡ ἐγγράφως ἀπέδωκα τὸν λιτὸν φόρον τῶν ἐπαίνων μου πρὸς
 τὸν ἀφιερῶσαντα τὴν ζωὴν του ὅλην εἰς τὴν ἀναγέννησιν τῆς Ἑλλάδος. Ἐμει-
 λην ὅμως ἡ Ἀθηνᾶ καὶ κατὰ τοῦτο γὰρ μὲ συκοφαντήσῃ, λέγουσα ὅτι ἐξύβρισα
 τὸν ἄνδρα.

Καὶ ὕστερον εἰς τὰς Βουλὰς καὶ εἰς τὰς Συνελεύσεις
 Ὑπὲρ τῶν νόμων καὶ θεσμῶν πολλάκις νὰ παλεύσῃς·
 Καὶ δι' αὐτὸ, ἐρχόμενον μετὰ πομπῆς καὶ κρότου
 Τὸν Ῥῶσσον Καποδίστριαν ἐπὶ λαμπροῦ Δικρότου
 Προὔπεδέχθης, ὦ χαρὰ καὶ θάμβος τῶν Ἑλλήνων!
 Μὲ τοῦ εὐγλώττου λόγου σου τὸν κεραυνὸν ἐκεῖνον. . .

Ἀλλ' ὦ σοφὲ μ' ἀτάραχον καὶ φρένα καὶ καρδίαν!
 Μετάδοσε καὶ εἰς ἐμέ ὀλίγην νημερίαν,
 Καὶ βάλλων εἰς τὸ στήθος μου τὴν ἱεράν σου χεῖρα
 Κατάσβεσε τῆς λύπης μου τὸν φλογερὸν κρατῆρα·
 Ἐπίχυσε τὰ νάματα εἰς τοῦτο τῆς θρησκείας·
 Εἰν' ἀνεξάντλητος αὐτὴ πηγὴ παρηγορίας.

Πολλάκις ὅταν ἤσυχος τῆς Ἀθηνᾶς ἡ πόλις
 Εἰς τῶν γλαυκῶν τὰς οἰμωγὰς ἀποκοιμᾶται μόλις
 Καὶ σέλας νυκτεροφεγγὲς ἢ ἄγρυπνος Σελήνη
 Ἐπὶ τῶν ἐρειπίων μας ἐκ τοῦ αἰθέρος χύνῃ,
 Τὴν σύντροφον τῆς λύπης μου λαμβάνων εἰς τὰς χεῖρας
 Αὐτὰ ἐκφράζω μὲ παλμούς τῆς εὐσεβοῦς μου λύρας.

« Ψευδεῖς εἰκόνες τῆς ζωῆς, σκοποὶ, ἐλπίδες, πόθοι!
 « Τοῦ βίου ὄντα πρόσκαιρα, ὦ ἀπολαύσεις νόθοι!
 « Φιλία, ἔρωρ, χίμαιρα γλυκύταται τοῦ κόσμου!
 « Καὶ σὺ, ὦ φύσις, ἄλλοτε τερπνὴ παρήγορός μου!

« Καὶ σὺ, ὦ δόξα ἐθνικὴ, πατρίς, ἐλευθερία!
 « Σᾶς ἀποχαιρετᾷ νεκρά, πολυπαθὴς καρδιά.
 « Κατέφυγεν εἰς τοῦ Θεοῦ τὸν κόλπον ἡ ἐλπίς τῆς
 « Καὶ μόνη τῆς εἶν' ἄγκυρα εἰς τὸ ἐξῆς ἡ Πίστις.

« Εἰς σᾶς τὸ βλέμμα μου πλανῶ, αἰθέρια τεμένη,
 « Καὶ ἡ θερμὴ μου προσευχὴ ἀγνώως ἐξερχομένη
 « Ἐξ ὅλης τῆς καρδίας μου, ἐκ τῆς ψυχῆς μου πάσης,
 « Ὡς γῆς ὑψοῦται καθαράς αἱ ἀναθυμιάσεις.

« Καὶ ἂν εἰς τὸν ὠκεανὸν τοῦ βίου πλανωμένη
 « Κἄμμιά Μοῦσα φίλη μου καὶ συγγενὴς κυμαίνη,
 « Ἡ προσευχὴ μου τὴν ζητεῖ, μακρόθεν τῆς Θρησκείας
 « Τὸ φῶς εἰς ταύτην δείχνουσα ὡς Φάρον σωτηρίας.

« Καὶ ἂν εὐρίσκεται κἄνεις, τῆς τύχης οἰκτρὸν θυμά,
 « Ἐπιθυμῶν καθὼς ἐγὼ τὸ γαληναῖον μνημα,
 « Αὐτὴ τὸν λέγει· ἔλπιζε· ἰδὲ ἀνεωγμένους
 « Τοὺς οὐρανοὺς, καταφυγὴν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

« Ναὶ, εἰς τ' ὥχρόν μου μέτωπον αὐτὴ μετὴν σελήνην
 « Τὴν νύκτα χύνει ἄνωθεν καὶ λάμψιν καὶ γαλήνην.
 « Αὐτὴ, ναὶ, καταβαίνουσα μετὴς αὐγῆς τὴν δρόσον
 « Εἰς τὴν ψυχὴν μου βάλαμον γλυκὺ σταλάζει τόσον.

« ὦ! εἴθε καὶ εἰς τὸ ἐξῆς, ὁπότε τῆς θαλάσσης
 « Νυκτοπορῶν διέρχομαι τὰς ἀχανεῖς ἐκτάσεις,
 « Ὡς ἄστρον μου παρήγορον ἡ Πίστις ν' ἀνατέλλῃ
 « Καὶ φέγγος εἰς τοῦ σκάφους μου τὸ πλεύσιμον νὰ στέλλῃ!

— Ἄν ἄφησα τῆς στέγης μου τὸ ἄσυλον πολλάκις,
 Ἄν πάλιν ὄνειρεύωμαι ἀγνώστους ἄλλας γαίας,
 Ἄν πάλιν τὸν χιτῶνά μου βραχέντα μυριάκις
 Ἐκθέτω εἰς ναυάγια ὁδοιπορίας νέας,

Δὲν φεύγω κατοικίαν γῆς τὴν θεάν μου μισούσης.

Ἀφίνω σύντροφον μ' ἐμὲ θηλάσαντα τὸ γάλα

Μιᾶς μητρὸς καὶ Μούσης.

Ἀφίνω ἐνθυμήματα τερπνὰ τοῦ βίου ἄλλα

Καὶ φίλους μου ἐκτείνοντας τὰς χεῖρας πανταχόθεν,

Πρὸς τοὺς ὁποίους ὁμιλοῦν τὰ ἔπη μου μακρόθεν.

Τί ἀναγκάζει τὰ πτηνὰ νὰ παραιτοῦν τὰ δάση,

Ὅπου τὰς πρώτας ὕμνησαν ἀκτίνας τοῦ ἡλίου;

Ὁ Πλάστης ἄφησε ποτὲ κἀνέν των νὰ πεινάσῃ,

Καὶ δὲν τ' ἀρκεῖ ὁ ἄσταχυς τοῦ πατρικοῦ πεδίου;

Εὐχαριστοῦμαι ὡς αὐτὰ κ' ἐγὼ εἰς κόκκον σίτου,

Καὶ ὅμως πάλιν ὡς αὐτὰ καὶ φεύγω κ' ἐπιστρέφω,

Καὶ ποιητοῦ πλανήτου

Νὰ ζήσω ἄστατον ζωὴν τὸν μόνον πόθον τρέφω·

Καθὼς δὲ φέρονται αὐτὰ πρὸς τῆς Αὐγῆς τὰ μέρη,

Πρὸς τὴν Ἀνατολὴν κ' ἐμὲ ἡ φαντασία φέρει.

Δὲν εἶδα νὰ σαλεύωσιν αἱ κέδροι τοῦ Λιβάνου

Ἀρχαίαν ἐπιχύνουσαι σκιὰν μελαγχολίας.

Δὲν ἔπια τὸ ἅγιον νερὸν τοῦ Ἰορδάνου,

Ὅπου τὸ θεῖον βάπτισμα ἐδέθηχεν ὁ Μεσίας.

Τῆς Μέμφιδος τὴν ἑκατὸν αἰώνων Πυραμίδα.

Δὲν εἶδα εἰς τοὺς οὐρανοὺς μ' ἐκπεπληγμένον ὄμμα.

Ὡ φίλοι μου, δὲν εἶδα

Τὴν παλαιὰν Περσέπολιν, τὴν κόνιν τῆς ἀκόμα,

Καὶ τῆς ψυχῆς μου νὰ ἤχῃ δὲν ἤκουσα τὴν λύραν

Εἰς τὴν κειμένην κατὰ γῆς καὶ κλαίουσαν Παλμύραν.

καλὸς πετεινὸς τὸν ἐλάλησεν, ἐν ἐνὶ λόγῳ Δημοσιογραφία περιστρεφομένη ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὸν ἄξονα τῆς ἰδιοτελείας μὲ τὸν ὀχληρὸν ἦχον ἀλέθοντος μύλου, ἰδοὺ ποία ὕλη ἔτρεφε τὴν ὀμιλίαν καὶ τὴν προσοχὴν τῆς Πρωτευούσης μας.

Ἐξαίφνης, οἱ μὲ τὸ τηλεσκόπιον βλέποντες τὴν μητέρα πατρίδα τῆς Ἑλλάδος καὶ περιμένοντες ἐκ τοῦ Μονάρχου τὴν μεταβολὴν τῆς τύχης τῆς παυαρικῆς αὐτῆς ἀποικίας μίαν ἡμέραν μᾶς ἀνήγγειλον ὅτι Ρουτχάρδος τις θέλει αὐθεντεύσει μετ' ὀλίγον εἰς τὴν ἐλληνικὴν Δακίαν. Ἡ νεοφανεῖσα μεγάλη Ἐπετηρὶς τοῦ Κυρίου Κλάδου περιέχει πολλοὺς Πρίγγιπας, Κόμητας, Βαρώνους, Ἄρχοντας κ.τ.λ. Ἐζητήσαμεν μὲ τὸν λύχνον εἰς αὐτὴν τὸν Κύριον Ρουτχάρδον, ἀλλὰ ποῦ πότε δὲν τὸν ἀπῆντήσαμεν. Ἐπροστρέξαμεν εἰς Ἐπετηρίδα γερμανικὴν, καὶ μόλις μὲ τὸ μικροσκόπιον ἀνεκαλύψαμεν τὸ βασίλειον τῆς Παυαρίας. Ἐκεῖ, πλησίον εἰς κλάδον τινὰ τοῦ Ῥήνου εὗρομεν ἓνα Διοίκητην, Ρουτχάρδον καλούμενον. Κατ' ἀρχὰς τ' ὄνομα μᾶς ἐφάνη σκληρόν. Ἐπειτα ἠρχήσαμεν νὰ τὸ τεχνολογῶμεν, καὶ τέλος τὸ συνειθίσαμεν καθὼς καὶ ἄλλα τόσα παντάπασιν ἄγνωστα, τὰ ὁποῖα ἔλαβον εἰς τὴν Ἑλλάδα βωμοὺς, λατρείαν καὶ ἱερεῖς.

« Τίς ὑπῆρξεν ἄλλοτε ὁ Ρουτχάρδος αὐτός; (ἠρωτήσαμεν καὶ τινὰς συμπατριώτας του.) — Βουλευτὴς τῆς Παυαρίας. — Εἷς ἐξ ἐκείνων, ὅσοι, ἐπειδὴ ὠμίλησαν ὑπὲρ Ἐλευθεροτυπίας, ἐφυλακίσθησαν ἀπὸ τὸν βασιλεῶν, ἢ γονυπετεῖς ἐπέτυχον μόλις τὴν ἄφεσιν τῆς μεγάλης τῶν ἁμαρτίας; — Ὅχι· προλαβὼν αὐτὸς φρονίμως τὸ πρᾶγμα, ἔλαβε τότε μίαν καλὴν Διοίκησιν καθὼς καὶ ὁ καλὸς Ἄθελ ἔλαβε σήμερον ἄλλην ἀφ' οὗ διέπρεψεν ὡς προανακριτὴς φιλελεύθερος ὅλων τῶν περιοδικῶν

Συναξαρίων τῆς Παυαρίας. — Διὰ ποίας δὲ μεσιτείας ἔρχεται Κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος; » Ἐδῶ μᾶς διηγήθησαν τὸ ἀκόλουθον ἀνέκδοτον. Ὁ Κύριος Ὁρλόφος, (ἐπειδὴ πεπρωμένον εἶναι οἱ Ὁρλόφοι νὰ πράττωσι τὰ τῆς Ἑλλάδος,) διπλωματικὸς ἀπόστολος τῆς Πετροπόλεως εἰς Μόναχον, ἐνήργησε τὴν ἀνάκλησιν τοῦ Ἀρμανσπέργου ζητήσας νὰ διορισθῇ ἄλλος τις ἀντ' αὐτοῦ. Καὶ κατ' ἀρχὰς ἡ παυαρικὴ Αὐλὴ ἔρριψε τὸ βλέμμα πρὸς τὸν Μίγγ· ἐκεῖνος δὲν μᾶς κατεδέχθη. Ἡ αὐτὴ Αὐλὴ κατέφυγεν ἔπειτα πρὸς τὸν Λερχεφέλδην· καὶ ἐκεῖνος ὁμοίως μᾶς ἀπεσκυβάλισεν, ἀλλ' εὐσπλαγχνίᾳ κινούμενος μᾶς ἐξετρώπωσε τὸν Ρουτχάρδον ἀπὸ μίαν τῶν δέκα Διοικήσεων τῆς Παυαρίας.

Ἰδοῦ, φίλε, τὸ ἱστορικὸν τοῦ Ρουτχάρδου. Ποῖα δὲ ἀποτελέσματα ὁ ἀδόμενος διορισμὸς του ἐπέφερεν εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔρχομαι τώρα νὰ σ' ἐκθέσω.

Τὸ ἔθνος ἀπολαύει πολλὰς εἰδικὰς θεσμοθεσίας συνταγματικῆς Κυβερνήσεως, ἀλλὰ στερεῖται τοῦ κέντρου ἐκείνου, τοῦ μόνου ἐγγυωμένου τὴν διατήρησίν των, τῆς ἐθνικῆς, λέγω, Ἀντιπροσωπίας εἰς τὴν ὑπερτάτην διαχείρησιν τῶν πραγμάτων. Διὰ τοῦτο πάσχει καχεξίαν καὶ κατατρώγεται ἀπὸ ἐνδόμυχον πόθον, ὅστις καὶ εἰς τὰ Δημοτικὰ Συμβούλια πολλάκις ἀναφαίνεται καὶ τοὺς καλὰ μους κινεῖ καθ' ἡμέραν τῶν λογίων. Εἰς τοιαύτην ἠθικὴν κατάστασιν τῆς Ἑλλάδος, ἡ προαγγελλομένη ἔλευσις τοῦ Ρουτχάρδου, ξένου ἐπιβαλλομένου ἀπὸ Παυαρίας ἀσύντακτον δι' ἐνεργείας Ρωσσίας ἐπίσης ἀσυντάκτου, φέρει ταραχὴν καὶ σάλον γενικὸν εἰς τὰ πνεύματα. Οἱ εὖ φρονοῦντες φοβοῦνται μήπως ὅχι μόνον δὲν λάβωμεν τὴν τόσοσποθητὴν Ἀντιπροσωπίαν, ἀλλὰ καὶ στερηθῶμεν

ὅσας ἐκερδίσαμεν θεσμοθεσίας, τὴν Ἐλευθεροτυπίαν, τοὺς Ὁρκωτοὺς Κριτὰς, τὸ Δημοτικὸν Σύστημα καὶ τὰ Ἐπαρχιακὰ Συμβούλια, τὰς τεσσαράκοντα ταύτας μικρὰς Βουλὰς μας.

Κατ' αὐτὴν τὴν κρίσιμον περίστασιν, τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας ἀνεδείχθη ἄξιον τῆς θέσεώς του. Παρεδέχθη ἄνευ οὐδεμιᾶς τροπολογίας σχέδιον πατριωτικῆς ἀναφορᾶς πρὸς τὸν βασιλέα, συντεθὲν παρὰ τοῦ Γραμματέως. Περὶ τοῦ ἐγγράφου τούτου, ἔτι ἀδημοσιεύτου, πολλὰ ἐτοιμάζονται νὰ γραφῶσιν εἰς τὰς Ἐφημερίδας ἀπὸ φατριαστὰς, οἵτινες δὲν τὴν ἀνέγνω. Τὴν ἔχω ἀνὰ χεῖρας· ἰδοὺ ἐν περιλήψει τὸ περιεχόμενον.

Τὸ Συμβούλιον τοῦ Κράτους παριστᾷ πρὸς τὸν βασιλέα ὅτι ἐπιχαίρει τὸ ἔθνος εἰς τοὺς ἑλευθέρους θεσμοὺς, τοὺς ὁποίους ἀπέκτησε, καὶ ὅτι περιμένει ἀπὸ τὴν παρουσίαν του ἐθνικὴν Ἀντιπροσωπίαν· ὅτι ἀντὶ τῆς ξένης στρατιωτικῆς δυνάμεως σωτήριοι ἤθελεν εἶσθαι νὰ ἐνεργηθῇ ἀπογραφὴ ἐλληνικοῦ στρατεύματος εἰς τὰς Ἐπαρχίας· ὅτι ἄλλοι φόροι δὲν ἐπιβάλλονται πλέον, καὶ ὅτι ἔγινεν ἡ τελευταία θυσία τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ· ὅτι τὰ ἐξόδα τοῦ Κράτους πρέπει νὰ μετριασθῶσιν· ὅτι ὁ Κλῆρος πρέπει νὰ διευθετηθῇ καλῆτερα καὶ νὰ φωτισθῇ· ὅτι δὲν ἀρκεῖ τοῦ Πανεπιστημίου ἡ σύστασις, καὶ ὅτι πρέπει νὰ πραγματοποιηθῇ πλατύτερον σύστημα δημοσίας ἐκπαιδεύσεως· ὅτι ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης θέλει εὐεργετήσῃ τὴν Ἑλλάδα συνιστῶσα τὴν δανειστήριον Τράπεζαν, καὶ ὅτι ἡ Κυβέρνησις του πρέπει νὰ μεταχειρισθῇ τὴν τρίτην δόσιν τοῦ δανείου εἰς κοινωφελεῖς ἐπιχειρήσεις. Εἰς ἓνα λόγον δεικνύει πρὸς τὸν βασιλέα ὅλα τὰ ἐναποκείμενα εἰς χεῖράς του μέσα τῆς ἐλληνικῆς ἀναγεννήσεως.

Εἰς τὴν συνεδρίαν τοῦ Συμβουλίου παρευρέθησαν οἱ Κύριοι Κουντουριώτης, Ζαΐμης, Δελιγιάννης, Τσώρτσης, Βότζαρης, Βουδούρης, Μοναρχίδης, Βαλτινός, Λοιδορίκης, Μαγγίνας, Αἰνιάν, Βενιζέλος, Βότασης, Ρενιέρης, καὶ Ζαχαρίτσας. Οἱ μὲν Κύριοι Κουντουριώτης, Βαλτινός καὶ Βότασις δι´σχυρίσθησαν ὅτι ἄλλο δὲν ἔπρεπε νὰ ἐκφράσωσι πρὸς τὸν βασιλέα, εἰμὴ τὸ « καλῶς ὤρισες »· οἱ δὲ λοιποὶ ὅλοι ὅτι ἔπρεπε καὶ νὰ παραστήσωσι τὰς ἀνάγκας τοῦ ἔθνους. Ἐννέα ἐξ αὐτῶν, οἱ Κύριοι Ζαΐμης, Δελιγιάννης, Τσώρτσης, Βότζαρης, Βουδούρης, Μοναρχίδης, Μαγγίνας, Βενιζέλος καὶ Ρενιέρης ὑπεστήριξαν εὐγλώττως τὸ σχέδιον τῆς ἀναφορᾶς, ἥτις ἄνευ οὐδεμιᾶς προσθαφαιρέσεως καὶ κατὰ πλειοψηφίαν τόσον διακεκριμένην ἔγινε δεκτή.

Αὐτὰ, φίλε μου, μὲ ἀνήγγειλε πρὸ μικροῦ εἰς Σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας, ἄνθρωπος σεβάσμιος διὰ τὸ γῆρας καὶ τὴν ἀρετὴν του.

Ἐδῶ ζητεῖται ἡ λύσις ἐνὸς αἰνίγματος· πῶς ὁ Κύριος Γεώργιος Κουντουριώτης, ὁ παρὰ τοῦ Σωτῆρος ἐπονομασθεὶς Πατριάρχης τῆς Συνταγματικότητος, ἐπολέμησε τοιαύτην φιλελεύθερον καὶ ὄντως ἐλληνικὴν ἀναφορὰν, τὴν ὁποίαν ὁ Πέτρος Μαυρομιχάλης καὶ ἀσθενῶν ἐζήτησε νὰ ὑπογράψῃ; Ὑποπτεύουν τινὲς μήπως οἱ περικυκλοῦντες τὸν Κύριον Κουντουριώτην λόγιοι ἐξηπάτησαν τὴν πατριωτικὴν του καρδίαν...

Ἄλλο ἐπακόλουθον τῆς περὶ τοῦ Ὁρλοφικοῦ Ρουτχάρδου διακοινωθείσης φήμης εἶναι καὶ ὁ νέος κνισμὸς, τὸν ὁποῖον ἔδωκεν εἰς τὰς ἡδὴ κατευνασθείσας Φατρίας τῆς Ἑλλάδος.

Ῥωσσιχὸς Ρουτχάρδ!.. Τ' ὄνομά του δὲν ἤχεϊ θαυμασίως ὡς τὸ τοῦ Ρουκμάν, ὡς τὸ τοῦ Ρικόρδ;.. Δάκρυα κατανύξεως ἔχυσαν παλαιοὶ τινες ἐν παραθύστῳ κείμενοι Καποδιστριακοί. Καθὼς ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ πολλοὺς ἐνιαυτοὺς με-

τὰ τὴν κατάλυσιν τοῦ Μαρίου ἐξέφερεν εἰς τὸ πλῆθος εἰκόνας τοῦ κατὰδιώκτου αὐτοῦ καὶ ἀνεζωπύρει τὸν ἐσβεσμένον ἐνθουσιασμόν τῶν Μαρριανῶν, ὁμοίως καὶ οἱ λησμονηθέντες Κυβερνητικοὶ μας ἐτοιμάζονται σήμερον νὰ διασπείρῳσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα εἰκόνας τοῦ Ἰωάννου Καποδιστρίου, τὰς ὁποίας ὁ Κύριος Φόρστερ παρεκαλέσθη νὰ ἰχνογραφήσῃ ὅσον τάχος. Διατί ὁ θαλασσοκράτωρ Βρεττανὸς δὲν παραχωρεῖ τὴν κυριαρχίαν του εἰς τὸν Ῥῶσσον; Διατί δὲν ἔρχονται πάλιν εἰς τοὺς λιμένας μας Δίκροτα Ῥωσσιὰ, ὥστε νὰ τρέξωσιν ἐκεῖνοι νὰ τ' ἀσπασθῶσι σταυρούμενοι, καθὼς ἔκαμαν οἱ Μανιάται εἰς τὰ 1828 μὴ προβλέποντες ὅτι ἔμελλον οἱ ἴδιοι νὰ τὰ πυροβολήσωσιν ἀπὸ τοὺς βράχους των εἰς τὰ 1831; — Ἰδοὺ λοιπὸν ἐνεψυχώθη πάλιν ἡ Ῥωσσικὴ Φατρία.

Ἄλλ' ὁ Κύριος Μολέ, Ὑπουργὸς Γάλλος, εἶναι Ῥῶσσος τὴν καρδίαν· καὶ ὁ πολίτης Βασιλεὺς Φίλιππος συνεμάχησε δι' ὀλίγας ἡμέρας μὲ τὸν Αὐτοκράτορα Νικόλαον εἰς τὰ τῆς Ἑλλάδος· καὶ ὁ Κύριος Ῥουτχάρδος, ἀπόστολος ταύτης τῆς πολιτικῆς συζυγίας, θέλει ἀναμφιβόλως περιποιηθῇ καὶ τὸ ἐδῶ γαλλικὸν Κόμμα· καὶ οἱ Κωλεττικαὶ δίδουν ἐπομένως τὰς χεῖρας εἰς τοὺς Κυβερνητικοὺς, ὁμνύοντες ὅτι αἱ χεῖρές των αὐταὶ δὲν φέρουν πλέον τὴν μάχαιραν, μὲ τὴν ὑποίαν τοὺς ἐδολοφόνησαν εἰς τὰ 1834. Ἐκτὸς τούτου ὁ Ῥουτχάρδος δὲν εἶναι ἀναντιρρήτως ἄξιος ὡς ὁ Ἀρμανσπέργης νὰ ὑποστήσῃ τὰς προσβολὰς τοῦ Τύπου καὶ τῶν διπλωματικῶν ἀντενεργειῶν τοῦ Κυρίου Κωλέττου. Ὅθεν ἡ ἀντικατάστασις τοῦ Ῥουτχάρδου φαίνεται πάντοτε προκριτωτέρα τῆς παρούσης ἐλεεινῆς καὶ ἀξιοδακρύτου στάσεως, καθ' ἣν ὁ μὲν Κύριος Κωλέττης καταβροχθίζει μισθὸν ἐτήσιον πεντήκοντα δύο χιλιάδων δραχμῶν, οἱ δὲ Κύριοι Σκοῦφος, Κλεομένης, Καρακατσάνης καὶ Θεοτόκης δὲν ἔχουν καμμίαν θέσιν με' ὅλας τὰς καθημερινὰς

κεραυνοβολήσεις τοῦ Σωτῆρος. Πρὸς τὴν γαλλικὴν Μερίδα κλίνει καὶ ὁ Ἅγιος Ἐλευθέριος Δρόσος Μανσώλας, ὅστις βλέπει μὲ δερβισικὴν ἀδιαφορίαν τὴν Γραμματεῖαν τῶν Ἑσωτερικῶν πετῶσαν ἀπὸ τὰς χεῖράς του καὶ συνέπεια τῆς μεγάλης του αὐτῆς στρωϊκότητος εἶναι βέβαια καὶ τῶν Δημοτικῶν Συμβουλίων αἱ ἀναφοραὶ καὶ ὅλου τοῦ διοικητικοῦ κλάδου ἡ παραλυσία. — Ἰδοὺ λοιπὸν ἐνεδυναμώθη καὶ ἡ γαλλικὴ Φατρία.

« Ἀλλ' ὁ Κύριος Ρουτχάρδος, (λέγουν οἱ Μαυροκορδατικοί,) ἦτον τρόπος νὰ μείνῃ ποτὲ εἰς Μόναχον χωρὶς νὰ λάβῃ κάμμιαν ἰδιαιτέραν συνδιάλεξιν μετὰ τοῦ Κυρίου Μαυροκορδάτου; .. Γράμματα τῆς Κυρίας Μαυροκορδάτου, (ἐπεὶδὴ καὶ Κυρίαι ἤρχησαν νὰ βαρύνωσιν εἰς τὴν πολιτικὴν στάθμην μας,) δὲν ἐγκωμιάζουν τὸν φιλελεύθερον χαρακτῆρα τοῦ Κυρίου Ρουτχάρδου; .. Δὲν ἀναφέρουν ὅτι μετὰ τέσσαρας περίπου μῆνας, τελειωθείσης μιᾶς σημαντικῆς διαπραγματεύσεως, ἐπανέρχεται ὁ Κύριός της εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ νὰ οἰκονομήσῃ τὸ Κράτος; .. Συμπερασμὸς λοιπὸν ἀλάνθαστος! Συμφωνία ἔγγραφος, (ἴσως ἔμπροσθεν καὶ Συμβολαιογράφου,) ἐγένε μετὰ τῶν Κυρίων Ρουτχάρδου καὶ Μαυροκορδάτου. Εἰς τὴν λαμπροτάτην αὐτὴν ιδέαν, ὁ Κύριος Κ. . . σκιρτᾷ ἐκ τῆς χαρᾶς, ὁ Κύριος Φ. . . ψάλλει ἀλληλουῖα, καὶ ἰδοὺ ἡ μαυροκορδατικὴ Φατρία καὶ αὐτὴ ὁμοίως ἀναπτερωθεῖσα. Τὰ μέλη της ὅμως εἶναι ὀλίγα καὶ ἀδύνατα. . . Συμμαχία λοιπὸν μετὰ τῶν Καποδιστριακῶν, συμμαχία μετὰ τῶν Κωλέττικῶν, καὶ οἱ Κύριοι Δογματισταὶ, κλίνοντες εἰς τὰ ὅσα ποτὲ μὲν τῆς μιᾶς Φατρίας, ποτὲ δὲ τῆς ἄλλης, ἄλλα ψιθυρίζουν εἰς αὐτὴν καὶ ἄλλα εἰς ἐκείνην. Κατὰ συνέπειαν τούτου ἡ μὲν Ἑλπίς ἐπήνεσε τὸν Κύριον Κωλέττην, ὁ δὲ Σωτὴρ τὸν Κύριον Μαυροκορδάτον, καὶ ἰακωβινικὴ Λέσχη συνεστήθη, ὅπου ὁ μὲν Κύριος Χ. Κλονάρης ὄρκον ἔκαμεν ἐπὶ τοῦ Ἑθαγ-

βαλίου νὰ μὴ προφέρῃ ποτὲ πλέον τὰ ἐπίθετα Πρωτοπα-
λῆκαρον καὶ Γενίτσαρης, ὁ δὲ Κύριος Ν. Σκοῦφος
τὴν λέξιν Φαναριώτης.

Καὶ τῶν τριῶν τούτων Κομμάτων οἱ ὁπαδοὶ σιγᾷ σιγᾷ
παρουσιάζονται ὑπὸ τὸν ἐξώστην τοῦ Κυρίου Γ. Κουντουριώ-
του, καὶ καθεὶς, ὡς ἡ ἀλώπηξ τοῦ Μύθου, ὑπερεκθειάζει τὴν
μελωδικὴν φωνὴν τοῦ ὑψηλοῦ ἱέρακος διὰ ν' ἀρχήσῃ αὐτὸς
τὸ κελάδημά του καὶ ν' ἀρπάσῃ ἐκεῖνος πίπτοντα τὸν τυρὸν ἀπὸ
τὸ στόμα του. Καὶ ἰδοὺ ἡ ἐξήγησις τῶν ὑπὲρ τοῦ Κυρίου Κουν-
τουριώτου πανηγυρικῶν τοῦ Σωτῆρος καὶ τῆς Ἑλπίδος, τῶν
πρὸς αὐτὸν ἐπισκέψεων τῶν Κυρίων Α. Σ. Κ. καὶ λοιπῶν.

Αὐτὰ τ' ἀστεῖα περιέχει σήμερον ἡ Καθέδρα τοῦ βασι-
λείου μας. Ἀλλ' ὑπόθεσις, φίλε μου, διὰ μίαν στιγμὴν τὸν μὲν Κύ-
ριον Ρουτχάρδον μένοντα εἰς τὴν Διοίκησίν του πρὸς εὐτυχίαν
τοῦ παυατικοῦ του λαοῦ, τὸν δὲ Ἀρμανσπέργην μένοντα καὶ
αὐτὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὡς Πρόεδρον τοῦ Ὑπουργείου. Ἡ κω-
μικὴ αὐτὴ σκηνὴ δὲν θέλει γίνεαι κωμικωτέρα; Κατ' ἀρ-
χὰς πρόσωπα ὡχρὰ καὶ κατηφῆ, στόματα κεχρηνότα καὶ ἄφω-
να· ὕστερον ὑποσχέσεις ἔνορκοι ἀφοσιώσεως ἀπεριορίστου, γο-
νυκλισίαι θερμῆς λατρείας καὶ γράμματα ζητοῦντα ταπει-
νῶς τὸ ἐν Πρεσβείαν τῶν Παρισίων ἢ μίαν τοῦλάχιστον ἐκ
τῶν τεσσάρων Γραμματειῶν τοῦ Κυρίου Ρίζου, τὸ ἄλλο αὔ-
ξησιν μισθοῦ ἢ ἐπιχορήγησιν ... Ὅλα ταῦτα βάλλω κατὰ
νοῦν καὶ καταφρονῶ τὴν ἀνθρωπότητα. Φαντάσου ὅμως καὶ
διὰ μίαν ἄλλην στιγμὴν τὸν Ρουτχάρδον τῷ ὄντι ἐρχόμενον
εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν Ἀρμανσπέργην ἀναχωροῦντα εἰς Παυα-
ρίαν. Οἱ σήμερον σύμμαχοι καὶ στενοὶ φίλοι, ἐχθροὶ αὔριον
ἄσπονδοι πρὸς ἀλλήλους, θέλουν ἐκκωφαίνει τὸν πτωχὸν Παυ-
αρόν μὲ τὰς ἀμοιβαίας τῶν συκοφαντίας. Ὁ εἷς θέλει τὸν λέγει·
«πίστευσε εἰς ἐμὲ τὸν καθ' αὐτὰ ῥῶσσον·» ὁ ἄλλος· «μὴ δὲ

δης ἀκρόασιν εἰς ἐκεῖνον· εἶναι οὐρά τοῦ Κωλέττου· » ὁ τρίτος· « ἄφες τὸν ἀλιτήριον τοῦτον· ζητεῖ νὰ φέρῃ τὸν Μαυροκορδάτον εἰς τὸν τόπον σου. » Ὡς ἔργα ὑψηλῆς Πολιτικῆς! Ὡς σοφώτατοι, ὦ ἠθικώτατοι ἄνδρες, σᾶς συγχαίρω διὰ τὴν βαθείαν ἐπιστήμην σας, διὰ τὸ εὐγενὲς ἐπάγγελμα, τὸ ὁποῖον τόσον εὐσυνειδήτως μετέρχεσθε!

Ἰδοὺ, ὦ ἄνθρωποι τῶν Ἐπαρχιῶν, ποῖοι ζητοῦν νὰ σᾶς ὀδηγήσωσιν! Ἀπὸ τοιαῦτα μεμολυσμένα χεῖλη προφέρονται τόσοι ἄμωμοι καὶ ἱεροὶ λόγοι! Αὐτοὺς ἀκούσετε διὰ νὰ κερδίσετε καὶ ἠθικὴν καὶ βελτίωσιν τῆς πατρίδος!..

Ὁ βασιλεὺς, φίλε μου, ἐπανερχόμενος εἰς τὴν Ἑλλάδα χρεωστεῖ πρῶτον νὰ συστήσῃ ἀντιπροσωπικὴν Κυβέρνησιν, δεύτερον νὰ ἐπιβάλῃ χεῖρα στιβαρὰν εἰς τὸ πηδάλιον τοῦ Κράτους διὰ νὰ ἐκτελῶνται οἱ νόμοι, καὶ τρίτον νὰ μείνῃ ἐλεύθερος ἀπὸ πᾶσαν ἐπὶ ῥόϊαν ξένης Δυνάμεως. Χωρὶς τῶν τριῶν τούτων, προβλέπω ἢ δεσποτισμὸν, ὅστις θέλει μετ' ὀλίγον ἐπιφέρει γενικὴν ἀναστάτῳσιν, ἢ ὀχλαγωγικὰς σκηναῖς, εἰς τὰς ὁποίας ἡ Μοναρχία θέλει παίξει τὸ κωμικώτερον πρόσωπον... Ὁ Συντάκτης τοῦ Σωτήρος ν' ἀντιπροσωπῇ τὸ ἔθνος, ἐν ᾧ αἱ Συμμοχικαὶ Δυνάμεις καὶ οἱ Ἕλληνες ἔθεσαν τὸν Ὀθωνα τῆς Ἑλλάδος Ἀντιπρόσωπον, εἶναι ἡ γελοιωδεστέρα καὶ ῥυπαροτέρα κωμωδία, ἥτις ἐπαίχθη ποτὲ εἰς τὴν ὑφήλιον...

Ἀλλὰ διακόπτομαι... Κρούεται ἡ θύρα μου... Διὰ μίαν στιγμὴν ἀφίνω τὸν κάλαμον...

Ἵστερόγραφον.

Ταχυδρόμος τοῦ Λόρδου Παλμερστῶνος, (ἐπεὶ δὴ καὶ τὸν Λόρδον Παλμερστῶνα πρέπει νὰ μάθωμεν,) μᾶς ἔφθασε πρὸ μικροῦ, καὶ ἥλλαξε τοῦ πολιτικοῦ θεάτρου μας ἡ σκηνογραφία. Ὁ Ρουτχάρδος ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἐπαρχίαν του, καὶ πολλοὶ σφόδρα πατριῶταί μας ἀπέμειναν μετὰ τὰ σχέ-

διὰ των μόνον εἰς τὰ κρύα τοῦ λουτροῦ. Κρίμα τόσαι προετοιμασίαι, τόσοι ῥητορικοὶ καὶ φιλελεύθεροι λόγοι εἰς τὴν ἱακωβινικὴν Λέσχην τοῦ Σωτῆρος! Ἀθλία πατρίς, πόσων ἐξόχων νοῶν διὰ μιᾶς ἐστερήθης! . .

Ἀξιοπαρατήρητος, φίλε μου, σύμπτωσις, τὴν ὁποίαν πρέπει νὰ μνημονεύσωσι τὰ Χρονικὰ τῆς Ἑλλάδος! Τὴν ἐνδεκάτην τοῦ τρέχοντος, τὴν αὐτὴν ἡμέραν, καθ' ἣν συνεδρίαζε τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας συσκεπτόμενον περὶ τῆς πρὸς τὸν βασιλέα πατριωτικῆς ἀναφορᾶς του, καὶ ὁ Συντάκτης τοῦ Σωτῆρος, συγκαλέσας τὸ ἱακωβινικὸν τοῦ Συμβούλιον, ἀνέγνωσε μίαν ἄλλην ἰδικήν του, ὅπου μὲ τὰ ζωηρότερα χρώματα ἐζωγράφει πρὸς τὸν Ὀθωνα ὅλα τὰ πάθη του ἀπὸ τὴν ἀπεικταίαν ἐκείνην νύκτα, ὅτε ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης, τὴν παρμονὴν τῆς ἀναχωρήσεώς της, τὸν ἀπεχαιρέτησεν εἰς ἕνα χορὸν τοῦ Κόμητος Ἀρμανσπέργου. Ἐπειδὴ δὲ εἰς πᾶν Συμβούλιον εὐρίσκεται πάντοτε καὶ μία εὐλογημένη γλῶσσα, ἥτις διαδίδει καὶ τὰ μυστικώτερα πρακτικά του, ἔφθασεν ἕως εἰς τὰς ἀκοάς μου καὶ ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ἀναφορὰ, τῆς ὁποίας ἐκφράζων ἐνταῦθα τὴν ἔννοιαν μόνον, ἀφίνω τὴν ποιητικὴν μου γραφίδα τρέχουσαν ἐλευθέρως εἰς τὸν χάρτην.

« Βασιλεῦ, στοῦ Ἀρμανσπέργου τὸν χορὸν κ' ἐγὼ σὲ εἶδα.
 « Σοβαρὰ ἐν ᾧ σ' ἐλάλουν διὰ θρόνον καὶ πατρίδα
 « Ὡσὰν μέλλων Ὑπουργός σου, ὅστις ἔχει κι αὐτὸς θέλω,
 « Εἰς τὸ Μόναχον μὲ εἶπες τὸν Σωτῆρα νὰ σὲ στέλλω.
 « Τῆς ἀπελπισίας δράκων μοῦ ἐτύλιξε τὸ σῶμα
 « Κ' ἔμεινα ὡς Λαοκόων . . .
 « Μοῦ ἐδέθη καὶ ἡ γλῶσσα, μοῦ ἐκλείσθη καὶ τὸ στόμα,
 « Καὶ ἀκίνητος ἐστάθην ὡς ἀγάλματα ἡρώων,

« Ἐχυσά κ' ἐγὼ εἰς ἄλλον τ' Ἀσιατικά μου μῦρα·

« Ἀντὶ σοῦ, τοῦ Ἀρμανσπέργου ἔψαλα τὸν Ἀετὸν

« Καὶ πιστὸς ἀκόλουθός του, τὸ κατόπιν του ἐπῆρα

« Ὡς ὁ γερανὸς πετῶν·

« Πρὶν δὲ φύγῃς νὰ σὲ κράζω ἤρχησαι: — Δὲν φεύγεις πλέον,

« Ἦλπε μὲ τὰς ἀκτῖνας τὰς θερμὰς καὶ ὀχληράς,

« Στὴν σκιὰν τοῦ Ἀρμανσπέργου νὰ χαρῶμεν μέλλον νέον

« Καὶ ἡμέρας δροσεράς; —

« Πλὴν θεέ! ὁ Διπλωμάτης ἐπιτήδεια μὲ παίζει.

« Ὡς ἐλέφας ἀκουμβήσας εἰς ἀπατηλὸν κορμὸν,

« Ἐπеса χωρὶς ἄρμόν.

« Στὴν Γαλλίαν ὁ Κωλέττης ὥσάν τάχα νὰ μὴν ἔζη,

« Γίνομαι ὁ κληρονόμος Ἀλεξάνδρου Μακεδόνο

« Καὶ τοὺς Στρατηγούς του ὅλους πρὸς βοήθειαν καλῶ.

« Διπλοῦν θώρακα ἐνδύω τὸν Σωτῆρά μου συγχρόνως,

« Δόρυ τρίπηχον τὲν δίδω καὶ τὸν κόσμον ἀπειλῶ.

« Ἐνθυμεῖσαι ὁ πατήρ σου ὅταν ἦλθε στὴν Ἑλλάδα·

« Ἀναμμένην τότε εἶχα εἰς ὑπάνομον λαμπάδα

« Κ' ἔδίδα φωτῖν, ὅποταν ὁ πανοῦργος Ἀρμανσπέργης

« Σιγᾷ μ' ἔκραξε καὶ μ' εἶπεν: — Ὑπουργηματάκι στέργεις; —

« Τοῦ Φρουρίου μου τιμίως τὸν παρέδωκα τὰς κλεῖς

« Λέγων: — Εἶσαι Περικλῆς!

« Εἶς' ἐνάρετος Φωκίων! Ἀριστείδης εἶσαι νέος! —

« Ἐπρεπε νὰ μ' ἀπατήσῃ ἂν αὐτὸς ἦτον γενναῖος; . .

« Βασιλεῦ, ποῦ εἶσαι, . . Τρέξε στῆς Ἑλλάδος τὰ ἐδάφη,

« Καὶ ὁ κόσμος κατεστράφη!

« Εἰς τὰ αἵματα τοῦ ἔθνους φέρεται ἡ Κιβωτός,

« Καὶ τοῦ Ἀρμανσπέργου μαῦρος ἔγινεν ὁ Ἀετός.

« Εἰς τὰ πράγματα, τὸ βλέπεις, δὲν λαμβάνω ἐγὼ μέρος. . .

« Βασιλεῦ, μὴν ἀργῆς! φθάσε!

« Ὑπουργεῖον νέον πλάσε!..

« Μὲ ὑπαγορεύει ταῦτα ὁ πρὸς τὴν πατρίδα ἔρως...?

« Ἄθλιος! ὡς νυκτηκόραξ πανερήμου οἰκοπέδου

« Διὰ τὴν Ἑλλάδα κλαίω...

« Στρατηγὸς καταστραφέντος ὁμοιάζω στρατοπέδου...

« Εἰς τὸ πέλαγος ὡς πλοίου συντριφθέντος σανὶς πλέω...

« Χαίρετε, ὦ Γραμματεῖαι τοῦ Δικαίου, τὰς παιδεΐας!..

« Καπνοὶ δόξης, σκορπισθέντες ὡς οἱ τῆς σκληρᾶς Μηδείας

« Ὅταν μ' ἄρπασε τὰς δύο ἀργυρᾶς μου ἐπωμίδας

« Καὶ τὰς ὅλας μου ἐλπίδας!..

« Δὲν τὸ κρύπτω· εἶπα εἶπα πάμπολλα κ' ἐκ περισσοῦ,

« Βασιλεῦ, καὶ κατὰ σοῦ.

« Βλέποντες ὅτι δὲν ἔχω ἀργὸν λάρυγγα καὶ χεῖλη,

« Νὰ μοῦ φράξωσι τὸ στόμα ἐπροσπάθησαν οἱ φίλοι.

« Ἔσπασα, πλὴν ὅχι ὅλα, τὰ δεσμὰ τῶν Κριτηρίων,

« Κι' ὁμοιάζω τὸ πτηνόν,

« Ὅ,που ἔκοψε τὸ ράμμα τὸ λεπτὸν τῶν παιδαρίων

« Καὶ μὲ δέμα εἰς τοὺς πόδας τριγυρνᾷ τὸν οὐρανόν.

« Βασιλεῦ, ἀφ' ἧς ἡμέρας τῆς βρεττανικῆς Μηδείας

« Τὸ ἠφαίστειον βουνόν,

« Ὡς ἡ Αἴτνα διαχύνον ἀτμὸν μαῦρον καὶ πυκνόν,

« Χωρὶς Δίπλωμα μ' ἀφῆκε καὶ σ' ἐπῆρε μετὰ βίας

« Ἐκυρίευσε τὸν κόσμον γενικὴ βαθεῖα λύπη,

« Κ' ἐγὼ μάλιστα αἰσθάνθην ὅτι καὶ τι μὲ λείπει...

« Ἀλλ' αὐτὰ παθαίνει πάντα ὅστις, τύπος χαρακτῆρος,

« Τὴν πατρίδα του δουλεύει μὲ τὴν πίστιν τοῦ Σωτῆρος.»

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μ. ΠΑΛΑΤΗΣ

